

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 77 / III Legislatura / Sisè període

Dimarts, 30 d'octubre de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 59

SUMARI

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dotze minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa l'ajornament dels punts onzè i tretzè, el qual és acceptat per assentiment (p. 3775).

L'I. Sr. Clotas (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 3775).

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Creació del Centre d'Estudis i Formació Especialitzada i esmenes reservades (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: H. Sr. Conseller de Justícia (p. 3775).

Article 1

Apartat 1

Esmena del G. p. Popular (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Perea (P), juntament amb l'esmena núm. 4 (p. 3776).

Torn en contra: I. Sr. Gavín (CiU) (p. 3777).

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Abelló (S). Tot seguit anuncia una esmena transaccional a les esmenes núms. 2, 5, 7, 15, 43, 44, 45, 46, 47, 48 i 49 (p. 3777).

L'I. Sr. Gavín (CiU) intervé per acceptar l'esmena transaccional presentada (p. 3777).

Addició d'un nou apartat

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 3, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 3777).

Torn en contra: *I. Sr. Gavín (CiU)* (p. 3777).

Apartat 2

Esmena del G. p. Popular (núm. 4, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Votació de les esmenes núms. 1 i 4: *rebutjades per 3 vots a favor, 49 en contra i 35 abstencions* (p. 3777).

Votació de l'esmena núm. 3: *rebutjada per 3 vots a favor, 51 en contra i 35 abstencions* (p. 3777).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat* (p. 3777).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 86 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions* (p. 3777).

Article 2**Apartat 1**

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Apartat 2

Esmena del G. Mixt (núm. 6, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Ródenas (M)* (p. 3777).

Torn en contra: *I. Sr. Gavín (CiU)* (p. 3778).

Votació de l'esmena núm. 6: *rebutjada per 5 vots a favor, 51 en contra i 33 abstencions* (p. 3778).

Text del Dictamen

Votació (primer paràgraf): *aprovat per unanimitat* (p. 3778).

Votació (segon paràgraf): *aprovat per 81 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions* (p. 3778).

Article 3

Esmena del G. Socialista (núm. 7, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Abelló (S), juntament amb les esmenes núms. 8, 11, 13 i 14* (p. 3778).

Torn en contra: *I. Sr. Gavín (CiU)* (p. 3778).

Lletra a)

Esmena del G. Socialista (núm. 8, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Lletra e)

Esmena del G. Mixt (núm. 9, d'addició i modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Ródenas (M)* (p. 3779).

Torn en contra: *I. Sr. Gavín (CiU)* (p. 3779).

Lletra f)

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 10, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 3779).

Torn en contra: *I. Sr. Gavín (CiU)* (p. 3779).

Addició de noves lletres

Esmena del G. Socialista (núm. 11, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 12, d'addició)

L'I. Sr. Nualart (IC) intervé per presentar-hi una esmena transaccional (p. 3779).

La I. Sra. Secretària Tercera intervé per llegir el text de l'esmena transaccional i el text d'una proposta tècnica (p. 3779).

Votació de les esmenes núms. 1 a 8 i núm. 11: *rebutjades per 28 vots a favor, 55 en contra i 6 abstencions* (p. 3780).

Votació de l'esmena núm. 14: *rebutjada per 25 vots a favor, 56 en contra i 9 abstencions* (p. 3780).

Votació de l'esmena núm. 9: *rebutjada per 34 vots a favor, 55 en contra i 1 abstenció* (p. 3780).

Votació de l'esmena núm. 10: *rebutjada per 1 vot a favor, 55 en contra i 34 abstencions* (p. 3780).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 12: *aprovada per unanimitat* (p. 3780).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions* (p. 3780).

Article 4**Text del Dictamen**

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 3780).

Article 5

Esmena del G. Socialista (núm. 15, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Lletra b)

Esmena del G. Socialista (núm. 16, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Abelló (S). Tot seguit presenta una esmena transaccional a l'esmena núm. 17 (p. 3780).

Torn en contra: I. Sr. Gavín (CiU) (p. 3780).

*Addició d'una nova lletra**Esmena del G. Socialista (núm. 17, d'addició)*

Debatuda abans (esmena núm. 16).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 18, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3780).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text de l'esmena transaccional a la núm. 17 (p. 3780).

Votació de l'esmena núm. 16: rebutjada per 34 vots a favor, 54 en contra i 3 abstencions (p. 3780).

Votació de l'esmena núm. 18: aprovada per unanimitat (p. 3780).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 17: aprovada per unanimitat (p. 3780).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 3780).

Article 6**Apartat 1****Lletra e)***Esmena del G. Socialista (núm. 19, de modificació)*

Torn a favor: I. Sr. Abelló (S), juntament amb les esmenes núms. 23, 25, 26 i 27. Tot seguit retira l'esmena núm. 19 (p. 3780)

Esmena del G. Mixt (núm. 20, de modificació)

L'I. Sr. Ródenas (M) anuncia que hi ha una esmena transaccional presentada (p. 3781).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 21, de modificació)

L'I. Sr. Nualart (IC) anuncia que hi ha una esmena transaccional presentada (p. 3781).

Lletra g)*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 22, d'addició)*

L'I. Sr. Latorre (CDS) n'anuncia la retirada (p. 3781).

*Addició de noves lletres**Esmena del G. Socialista (núm. 23, d'addició)*

Debatuda abans (esmena núm. 19).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 24, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Nualart (IC) (p. 3781).

Torn en contra: I. Sr. Gavín (CiU) (p. 3781).

La I. Sra. Secretària Tercera intervé per llegir l'esmena transaccional a les esmenes núms. 20 i 21 (p. 3782).

Esmenes del G. Socialista (núms. 25, 26 i 27, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 19).

Votació de l'esmena transaccional: aprovada per unanimitat (p. 3782).

Votació de l'esmena núm. 23: rebutjada per 29 vots a favor, 56 en contra i 2 abstencions (p. 3782).

Votació de l'esmena núm. 24: rebutjada per 35 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 3782).

Votació de l'esmena núm. 25: rebutjada per 34 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 3782).

Votació de l'esmena núm. 26: rebutjada per 28 vots a favor, 60 en contra i 2 abstencions (p. 3782).

Votació de l'esmena núm. 27: rebutjada per 28 vots a favor, 55 en contra i 7 abstencions (p. 3782).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions (p. 3782).

Article 7**Lletra g)***Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 28, de modificació)*

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS). Tot seguit n'anuncia la retirada (p. 3782).

Lletra k)*Esmena del G. Socialista (núm. 29, d'addició)*

L'I. Sr. Abelló (S) n'anuncia la retirada (p. 3782).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 3782).

Article 8*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 30, de modificació)*

L'I. Sr. Latorre (CDS) n'anuncia la retirada (p. 3782).

Esmena del G. p. Popular (núm. 31, de modificació)

L'I. Sr. Perea (P) n'anuncia la retirada (p. 3782).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 3782).

Article 9

Esmena del G. Socialista (núm. 32, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Abelló (S)* (p. 3783).

Lletra d)

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 33, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 3783).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Gavín (CiU)* (p. 3783).

L'I. Sr. Latorre (CDS) intervé per retirar l'esmena núm. 33 (p. 3783).

Votació de l'esmena núm. 32: *rebutjada per 29 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 3783).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions* (p. 3783).

Article 10

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 34, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 3783).

Esmenes del G. Socialista (núms. 35 i 36, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Abelló (S)* (p. 3783).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Gavín (CiU)* (p. 3784).

L'I. Sr. Latorre (CDS) intervé per retirar l'esmena núm. 33 (p. 3784).

Votació de les esmenes núms. 35 i 36: *aprovades per unanimitat* (p. 3784).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 3784).

Article 11

Esmena del G. Mixt (núm. 37, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Ródenas (M)* (p. 3784).

Torn en contra: *I. Sr. Gavín (CiU)* (p. 3784).

Votació: *rebutjada per 2 vots a favor, 54 en contra i 27 abstencions* (p. 3784).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 81 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions* (p. 3784).

Article 12

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 38, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 3784).

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 39, de modificació)

L'I. Sr. Abelló (S) n'anuncia la retirada (p. 3784).

Esmena del G. p. Popular (núm. 40, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Perea (P), juntament amb les esmenes núms. 41 i 42* (p. 3784).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Gavín (CiU)* (p. 3784).

Apartat 2

Esmena del G. p. Popular (núm. 41, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 40).

Apartat 3

Esmena del G. p. Popular (núm. 42, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 40).

Votació de l'esmena núm. 38: *rebutjada per 3 vots a favor, 49 en contra i 27 abstencions* (p. 3785).

Votació de les esmenes núms. 40, 41 i 42: *rebutjades per 2 vots a favor, 49 en contra i 27 abstencions* (p. 3785).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions* (p. 3785).

Disposició Transitòria Primera

Apartat 1

Esmenes del G. Socialista (núms. 43 i 44, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 2).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 45, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Disposició Transitòria Segona

Esmena del G. Socialista (núm. 46, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 3785).

Disposicions Finals*Text del Dictamen*

Votació: *aprovat per unanimitat (p. 3785).*

Exposició de motius**Paràgraf sisè**

Esmena del G. Socialista (núm. 48, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Títol de la Llei

Esmena del G. Socialista (núm. 49, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat (p. 3785).*

Presa en consideració de la Proposició de Llei de la Bandera de Catalunya (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *I. Sr. Casanovas (M). Tot seguit n'anuncia la retirada (p. 3785).*

Elecció d'un representant del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Votació: *és elegit el Sr. Rafael Suñol i Trepal per 90 vots (p. 3786).*

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts d'una i quatre minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa una alteració pel que fa als punts quart i cinquè, la qual és acceptada per assentiment (p. 3786).

Interpe·llació al Consell Executiu sobre els accessos a Barcelona (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 3786).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3788).*

Rèplica: *I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 3791).*

Interpe·llació al Consell Executiu sobre la situació de la indústria tèxtil a Catalunya (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 3791).*

Interpe·llació al Consell Executiu sobre la situació de la indústria tèxtil a Catalunya (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 3793).*

Resposta conjunta: *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 3794).*

Rèpliques: *I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 3798) i I. Sra. Fabian (IC) (p. 3799).*

Contrarèplica conjunta: *H. Sr. Conseller (p. 3800).*

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i dotze minuts.

Interpe·llació al Consell Executiu sobre la política financera i de l'ordenació de l'estalvi a Catalunya (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *H. Sr. Hortalà (M) (p. 3802).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 3803).*

Rèplica: *H. Sr. Hortalà (M) (p. 3805).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 3806).*

Interpe·llació al Consell Executiu sobre la seguretat dels polígons petroquímics (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 3807).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació (p. 3808).*

Rèplica: *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 3810).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 3810).*

Preguntes (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Preguntes al Consell Executiu sobre la controvèrsia suscitada per les escultures de Josep Maria Subirachs al temple expiatori de la Sagrada Família, a Barcelona; sobre la possibilitat de paralitzar temporalment les obres del temple expiatori de la Sagrada Família, a Barcelona, i sobre la posició del Govern de la Generalitat pel que fa a la continuació de les obres del temple expiatori de la Sagrada Família, a Barcelona

Formulació: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3811).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 3811).*

Rèplica: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3812).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 3813).*

Preguntes al Consell Executiu sobre els programes d'immersió per al curs 1989-1990 i sobre els percentatges de professors que el curs 1989-1990 impartiren classes en català en l'ensenyament públic postobligatori

Formulació: *I. Sra. Torrent (S) (p. 3813).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 3814).*

Rèplica: *I. Sra. Torrent (S) (p. 3814).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 3814).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals l'H. Sr. Conseller de Justícia no ha informat el Parlament de la intervenció de la policia en el centre penitenciari de Wad-Ras la nit del 29 de juliol de 1990

Formulació: I. Sr. Oliart (S) (p. 3814).

Resposta: H. Sr. Conseller de Justícia (p. 3815).

Rèplica: I. Sr. Oliart (S) (p. 3815).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 3815).

L'I. Sr. Oliart (S) intervé per fer uns aclariments (p. 3815).

Preguntes al Consell Executiu sobre l'abast de l'obertura d'aules per a infants de tres anys en les escoles públiques per al curs 1990-91 i sobre subvencions a les aules per a infants de cinc anys en les escoles privades per al curs 1990-91

Formulació: I. Sra. Torrent (S) (p. 3815).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 3816).

Rèplica: I. Sra. Torrent (S) (p. 3816).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 3816).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'adscripció de professors a centres docents públics de Catalunya

Formulació: I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3817).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 3817).

Pregunta al Consell Executiu sobre les possibles repercussions en el medi de la construcció d'un embarcador a Portlligat (Alt Empordà)

Formulació: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3818).

Resposta: H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3818).

Rèplica: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3818).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 3818).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'èxit assolit per la Llei de Normalització Lingüística en relació amb l'ús del català pels funcionaris que treballen de cara al públic

Formulació: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3818).

Resposta: H. Sr. Conseller de Cultura (p. 3819).

Rèplica: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3819).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 3819).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política General d'Assistència Sanitària Penitenciària (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Oliart (S) (p. 3819).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Nualart (IC) (p. 3821).

Posició dels grups no esmenants: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3822), I. Sr. Perea (P) (p. 3822) i I. Sr. Renau (CiU) (p. 3823).

Posició del grup presentant: I. Sr. Oliart (S) (p. 3824).

Votació: rebutjada per 29 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 3824).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política de Prevenció i Diagnòstic de les Principals Malalties Mortals (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Bauzá (P) (p. 3824).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Viñas (CiU) (p. 3825).

Esmenes del G. Socialista (núms. 1 i 2, d'addició)

Torn a favor: I. Sra. Utgés (S) (p. 3825).

Posició dels grups no esmenants: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3826) i I. Sra. Fabian (IC) (p. 3826).

Posició del grup presentant: I. Sr. Bauzá (P) (p. 3826).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text de l'apartat 1 de la Moció (p. 3827).

Votació de la primera part de l'apartat 1: aprovada per 60 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions (p. 3827).

Votació de la segona part de l'apartat 1: aprovada per unanimitat (p. 3827).

Votació de l'apartat 2: aprovat per unanimitat (p. 3827).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política Turística de Catalunya (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Latorre (CDS). Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 3827).

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i tres minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 59

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques i de Justícia.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Creació del Centre d'Estudis i Formació Especialitzada, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

2. Presa en consideració de la Proposició de Llei de la Bandera de Catalunya.

3. Elecció d'un representant del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona (art. 4.1.g i 7.3 de la Llei 26/1984, del 19 de desembre, de Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials).

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la indústria tèxtil a Catalunya.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre els accessos a Barcelona.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la indústria tèxtil a Catalunya.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política financera i de l'ordenació de l'estalvi a Catalunya.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de subvencions del Departament de Benestar Social.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'integració laboral de les persones disminuïdes.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'eliminació dels residus sòlids urbans.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Projecte de Llei d'Ordenació General del Sistema Educatiu al sistema educatiu català.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat dels polígons petroquímics.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de les lleis d'ordenació territorial.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General d'Assistència Sanitària Penitenciària.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Prevenció i Diagnòstic de les Principals Malalties Mortals.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Turística de Catalunya.

17. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també del nom dels qui les han for-

mulades. Aquesta llista es distribuirà a les il·lustres senyores diputades i senyors diputats, per la qual cosa prega la Presidència que se l'eximeixi de la lectura corresponent.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades el dia 31, a dos quarts de cinc. Haig de fer l'advertència que si el ritme de tramitació del Ple permetés avançar l'hora de les preguntes, així es faria, d'acord amb els portaveus.

Modificació de l'ordre del dia

La Presidència proposa, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia, amb l'ajornament dels punts següents, a sol·licitud dels il·lustres senyors diputats interpellants de posposar-los per al proper ple: el punt 11, interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Projecte de Llei d'Ordenació General del Sistema Educatiu al sistema educatiu català, i el punt 13, interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de les lleis d'ordenació territorial.

Si no se suscita cap objecció o cap oposició, es considerarà aprovada aquesta proposta per assentiment.

(L'I. Sr. Clotas demana per parlar.)

El senyor Clotas vol la paraula?

El Sr. CLOTAS: Senyor President, únicament que tinc entès —potser m'equivoco— que per part del Govern, es demana també posposar una altra interpellació. Lamento haver-ho de dir jo, perquè amb això semblaria que no hagués arribat el paper, l'escrit, a la Mesa, però em comunica un diputat del nostre Grup, el senyor Josep Maria Rafé, que s'ha demanat la posposició —no per part del nostre Grup— de la interpellació número 9.

Ho dic a efectes... (Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: La Mesa no en tenia coneixement, eh!

(Pausa llarga.)

Bé, quedaran posposades en el moment que arribi el corresponent escrit amb la signatura de l'interpellant i l'interpellat... (Veus de fons.) 8 i 9, sembla que són.

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Creació del Centre d'Estudis i Formació Especialitzada i de les esmenes reservades per defensar en el Ple.

La Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de Llei? (Pausa.) Té la paraula l'Honorable Conseller de Justícia, senyor Agustí Bassols.

Projecte de Llei de Creació del Centre d'Estudis i Formació Especialitzada

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, el Projecte de Llei que tinc l'honor i la satisfacció de presentar a la Cambra, enriquit amb el treball de la Comissió al qual he de donar també la meua total aprovació, té per objecte, com indica el títol de la pròpia Llei i es concreta en el seu article primer, la creació del Centre d'Estudis i Formació Especialitzada, com a organisme autònom adscrit al Departament de Justícia.

Accentuo aquesta qualificació d'«organisme autònom», per-

què la finalitat concreta de la Llei és aquesta: donar aquest caràcter, aquesta autonomia al Centre d'Estudis i Formació que, com a òrgan del Departament de Justícia, dependent directament de la Secretaria General i dedicat a la recerca i a la formació específica del personal del propi Departament, ja va ser creat per Decret del 6 de desembre de 1983. Aquest Centre, des de llavors, ha realitzat una tasca molt important, amb el consegüent augment de la seva dotació pressupostària, del seu personal i, en definitiva, d'una major complexitat administrativa.

Aquests set anys, gairebé set anys d'activitat duta a terme amb gran dedicació i amb un alt nivell...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!, si us plau.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: ...han donat al Centre una projecció externa rellevant i un merescut prestigi. M'és impossible resumir en l'espai d'aquesta intervenció la tasca realitzada en tots aquests set anys pel Centre i que, per altra part, potser molts dels meus il·lustres oients ja coneixen.

Però sí que, almenys, vull deixar constància que, a més de les seves funcions específiques, la recerca sobre temes de dret d'interès per a la Conselleria de Justícia i la formació específica del seu personal, els tècnics especialistes dedicats a la vigilància interna de les presons, els educadors de menors, els delegats d'assistència al menor, algun personal relacionat amb l'Administració de Justícia, els que donen el servei del SAOS, etcètera, que, a més d'aquesta tasca, doncs, específica, per al qual va ser creat, ha organitzat tots els congressos que anualment celebra el Departament de Justícia; ha participat activament en simposis i congressos internacionals arreu del món; ha editat entre altres publicacions unitàries, amb una presentació modesta, si es vol, però molt rica en continguts, sota el títol *Papers d'estudi i formació*, una publicació periòdica amb números de gran interès i que han estat a bastament comentats, com, per exemple, els dedicats a justícia i infància maltractada, la qüestió penitenciària, la condició femenina i la justícia penal, i altres, per exemple sobre els aspectes fiscals i comptables de les fundacions; tot això demostra la diversitat de la temàtica objecte d'estudi i de les preocupacions de l'organisme al qual m'estic referint.

També he de fer menció, com a exponent del prestigi i de la confiança guanyats pel Centre en el món universitari, del màster en Execució Penal, organitzat aquests darrers cursos conjuntament amb la Universitat Autònoma de Barcelona. I com a últim botó de mostra d'aquestes actuacions demostratives del nivell de projecció exterior assolits per aquest centre, he de reportar el fet d'haver rebut l'encàrrec, l'any 1988, del Consejo General del Poder Judicial de participar en la realització de les pràctiques del primer curs d'especialització de jutges de menors.

El propassat mes d'abril d'enguany, aquest mateix alt organisme, el Consejo General, va acordar la realització d'un segon curs d'especialització de jutges de menors, i amb aquest motiu vaig rebre del Vice-president del dit Consell la carta que em plau llegir respecte a dos paràgrafs que considero de gran interès. El senyor Peris em diu en aquesta carta: «Para este segundo curso, el Consejo General del Poder Judicial tiene acordado que el período de prácticas de los dieciséis jueces- alumnos se lleve a cabo mediante su división en dos grupos únicamente en Barcelona y en Madrid. La notable experiencia del Centre d'Estudis i Formació en el àmbit jurídic educatiu del menor y la especialización de quienes trabajan en él propicia-

ron que las primeras prácticas se realizaran con un aprovechamiento importante.»

Crec que aquest és un elogi, també important, de les activitats d'aquest Centre, a més a més, important, tenint en compte, doncs, que ve del màxim organisme pel que fa referència a l'administració i l'organització dels tribunals i de la justícia a Espanya.

Bé, el que porto dit penso que permet comprendre fàcilment que, per a la gestió d'aquest organisme, de permanent activitat i d'alt nivell, resulti inadequada i insuficient la seva actual organització dependent, com ja he dit, de la Secretaria General de la Conselleria de Justícia.

Creiem, doncs, arribada l'hora de convertir aquest Centre en un organisme autònom, i amb aquesta finalitat s'encamina el Projecte de Llei que sotmetem a l'aprovació de la Cambra. D'aquesta manera, concedint al Centre aquesta autonomia, al mateix temps que donem compliment a un mandat de descentralització, que conté, entre d'altres, l'article 103 de la Constitució, i sense minvar la condició d'organisme col·laborador del Centre —col·laborador de l'Escola d'Administració Pública— i també la seva..., el seu caràcter de servei al Departament de Justícia o que hi quedarà, definitivament, adscrit, en concedir-li, en crear-lo com a tal organisme autònom, gaudirà de personalitat jurídica i de patrimoni propis, és a dir, d'autonomia administrativa i financera i de plena capacitat d'obrar, coses que facilitaran, indiscutiblement, i afavoriran les tasques que se li encomanen.

Per tot això —i acabo— demano un ampli suport de la Cambra per a aquesta iniciativa legislativa que li sotmetem a l'aprovació. El favorable tractament parlamentari que ha merescut el Projecte de Llei em permet esperar que aquest sigui el resultat final, i les moltes esmenes que han estat retirades o acceptades o transgides en el treball en el si de la Comissió em permeten esperar també —i aquest és el meu desig i la voluntat del Govern i del Grup parlamentari que li dóna suport— que també bona part de les esmenes que han quedat en peu per ser defensades davant aquest Ple segueixin la mateixa sort en el curs del debat que tot seguit va a iniciar-se.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats, per la vostra atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Si hi hagués algun diputat encomanat per la Comissió per presentar el Dictamen, ho podria fer? (*Pausa.*) No n'hi ha cap, per consegüent, passem al debat del Projecte de Llei. Part dispositiva. Hi ha reservades diverses esmenes a l'articulat. La primera és a l'article 1, apartat 1, presentada pel Grup Popular, és una esmena de modificació. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Bé, senyor President. Nosaltres agruparem, per a la seva defensa, les esmenes 1 i 4, ja que intenten —aquestes esmenes— amb caràcter constructiu...

El Sr. PRESIDENT: Em dóna els números de l'Informe o del Dictamen?

El Sr. PEREA: Sí, sí.

El Sr. PRESIDENT: Del Dictamen o de l'Informe?

El Sr. PEREA: Els actuals: l'1 i el 4.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Continui.

El Sr. PEREA: Gràcies. Perquè intenten —com deia— aquestes esmenes, amb caràcter constructiu, una nova redacció de

l'article primer, del Projecte tramès pel Govern, en el sentit de donar una major claredat i procurar més una distribució racional dels conceptes; és a dir, en primer lloc, posar la denominació de l'ens que es crea i les seves característiques i, en segon lloc, la seva ubicació dins l'organigrama de l'Administració.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Vol fer torn en contra? (Pausa.) Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President. Bé, en aquestes esmenes del Grup Popular, nosaltres entenem que, de fet, no es modifica substancialment el contingut de l'article primer, més aviat se li dóna un redactat diferent però que —hi insisteixo— quant al contingut no hi ha cap modificació important. És una qüestió de redactat, tot el que es demana en les esmenes ja queda reflectit d'una manera o d'una altra, i nosaltres creiem que pot ser més encertada en el text de l'article del Projecte de Llei; més encertat en el sentit que, per exemple, si assumíssim aquestes esmenes, paradoxalment, aquest Centre no restaria creat, és a dir, restaria definit en els termes que li correspon aquest article però no quedaria creat.

I és per tot això, President, que votarem en contra d'aquestes dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup Socialista també té l'esmena número 2 a aquest article. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President. Respecte a aquesta esmena hi ha presentada una transaccional que ha estat feta arribar a la Mesa i, per tant, considerem que és una transaccional que afectaria, no solament l'esmena número 2, sinó també l'esmena número 5, la número 7, la 15, la 43, 44 i 45, 46, 47, 48 i 49.

El Sr. PRESIDENT: Que quedarien retirades, en cas de prosperar aquesta esmena. El senyor Gavín es vol pronunciar sobre aquesta transaccional?

El Sr. GAVÍN: És una transacció feta amb l'acord dels dos grups i que em penso que arribem a un acord.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, el senyor Secretari donarà lectura al text d'aquesta esmena.

El Sr. SECRETARI PRIMER: És a l'article 1, apartat primer, esmena transaccional a l'esmena número 2, amb la redacció següent: «Es crea el Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada com a organisme autònom, de caràcter administratiu, adscrit al Departament de Justícia.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Secretari.

L'Agrupació parlamentària del CDS també té l'esmena número 3. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Aquesta és una esmena d'addició d'un nou apartat, que es ficaria entre l'apartat 1 i l'apartat 2 del Projecte de Llei. Nosaltres volem, mitjançant aquesta esmena, definir les finalitats que haurien de ser assolides pel Centre, ja que trobem que no apareixen clarament reflectides en el Projecte de Llei. Entre aquestes finalitats, la nostra Agrupació parlamentària creu que el Centre hauria de dedicar-se no tan sols a portar a terme la selecció, la formació especialitzada inicial i permanent del personal del Departament de Justícia, i a fer estudis i recerques per servir de suport a les tasques dels diferents serveis del Departament, sinó també a dur a terme tasques d'estudi, aprofundiment i consolidació del dret

civil català, i interrelacionar l'àmbit de les institucions de l'administració de justícia i el món universitari.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President. Pel que fa a la primera part de l'esmena del Grup del CDS, la nostra opinió és que, de fet, és un compendi de l'apartat, de la lletra a) de l'article tercer i de la lletra b). Aleshores, nosaltres creiem que és correcte, en aquest sentit, doncs, que sigui en l'article tercer on es parli del que podria interpretar-se com a funcions del Centre o tasques del Centre. Pel que fa al segon apartat, el segon paràgraf de l'esmena, a pesar que aquestes actuacions que aquí estan relacionades pel que fa al dret civil, com que per la seva importància estan assumides per la Direcció General del Dret i Entitats Jurídiques, de fet, l'esperit d'aquesta part de l'esmena ja ha estat incorporat d'alguna manera, amb una transacció, a l'apartat d) de l'article tercer, que es va fer amb el Grup Socialista, i que feia un esment, o feia un incís, i donava més rellevància a la tasca que s'ha de fer en relació amb el dret civil català. És per aquest motiu que, tant pel que he dit abans, és a dir, pel fet que se situa en l'article 3 el que són les funcions del Centre, com pel fet que d'alguna manera aquest contingut ja hagi estat incorporat a la Llei, encara que hagi estat fet a l'article 3, doncs, nosaltres votaríem en contra d'aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Passem a les votacions d'aquest article. En primer lloc votarem les esmenes del Grup Popular. La 1 i la 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 3 vots a favor, 49 en contra i 35 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena de l'Agrupació parlamentària del CDS, la número 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 51 en contra i 35 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena transaccional a l'esmena del Grup Socialista.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

Es vota la resta de l'article segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen d'aquest article ha estat aprovat per 86 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Passem a l'article segon.

Esmena número 6, del Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena respecte a l'article inicial del text del Govern, l'article 2, apartat segon, que deia textualment: «El Centre pot organitzar activitats i serveis i establir delegacions pròpies en altres localitats de Catalunya», deia que la nostra esmena estava adreçada a canviar el verb «pot organitzar» o «pot establir» pel verb «esta-

blir». Això en consideració dels principis de desconcentració i de descentralització d'aquesta activitat en altres ciutats de Catalunya, especialment a les capitals de les províncies. Si en un principi estàvem en contra de la redacció d'aquest article, ara hi estem encara més en contra, després que el Grup de la majoria hagi abonat i adoptat una esmena que suprimeix la part que es refereix a establir delegacions pròpies. Nosaltres creiem que amb això s'avançaria en aquests principis que hem dit, de desconcentració i descentralització administrativa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Gavín té la paraula.

El Sr. GAVÍN: Sí, gràcies, senyor President. Bé, efectivament, el Grup Mixt encara feia un major èmfasi en el sentit que hi hagués una obligatorietat en el fet d'establir delegacions. Jo, el que vull dir és que la descentralització és una cosa amb la qual nosaltres estem totalment d'acord i que pensem que és molt positiva, però si analitzem les característiques del Centre, la seva alta especialització i les característiques de la seva tasca, ens sembla absolutament excessiu que s'hagin de fer delegacions obligatòriament; en cap cas tampoc ens semblaria lògic que aquestes delegacions obligatòriament s'haguessin de fer a les capitals de circumscripció, i potser no en algunes altres capitals... I, per tant, nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena. Però és que, a més a més, jo el que voldria dir és que la desconcentració o la descentralització no queda hipotecada amb la no-assumpció d'aquesta esmena, perquè, de fet, la Llei, si ens llegim aquest article, preveu l'organització d'activitats i serveis en altres localitats sempre que això sigui necessari; activitats i serveis..., evidentment, pel que fa al terme «activitats» no cal fer cap comentari, però sí pel que fa al terme «serveis»; en un moment donat permet tranquil·lament, doncs, organitzar una infraestructura determinada que doni suport a la realització d'aquestes activitats en qualsevol municipi, quan es cregui que això sigui necessari. En aquest sentit, totalment d'acord amb la desconcentració, però en tot cas, ateses —hi insisteixo— les característiques del Centre i la seva tasca tan altament especialitzada, ens sembla que és correcte i és absolutament suficient el text del Projecte de Llei.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín.

Passem a les votacions d'aquest article segon, perquè l'esmena 5, socialista, ha decaigut perquè ja s'ha aprovat la modificació del nom.

Per consegüent, es vota l'esmena número 6, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 51 en contra i 33 abstencions.

Es vota el text de l'article 2 segons el Dictamen.

Vots a favor...?

(L'I. Sr. Ródenas s'aixeca per parlar.)

El Sr. RÓDENAS: Per demanar votació separada dels dos paràgrafs.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Prego que se'm sol·licitin les votacions separades abans de començar la votació.

Votem el primer paràgraf.

Vots a favor?

Ha quedat aprovat per unanimitat.

Es vota a continuació el segon paràgraf.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article segon ha quedat aprovat per 81 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions... El segon paràgraf, naturalment, que és el que hem votat.

Passem al debat de l'article tercer. Hi ha una esmena del Grup Socialista, la número 8... Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President. Defensaríem conjuntament l'esmena número 8, l'11, la 13 i la 14.

La primera d'aquestes esmenes, la retirariem; és una esmena estrictament tècnica i, per tant, la donem per retirada. Respecte a les altres esmenes, hem de dir que en aquests moments estem parlant de les funcions del Centre d'Estudis i Formació. Nosaltres, el que fem en les dues primeres esmenes és afegir tot un conjunt de funcions noves que creiem que ha de tenir aquest Centre d'Estudis Jurídics, que ja li ho podem dir en aquest moment, i, per tant, des d'aquest punt de vista nosaltres creiem important afegir el que fa referència a l'organització d'estudis per part dels postgraduats universitaris... Nosaltres creiem que en aquests moments hi ha tot un conjunt d'oposicions que fan referència a l'accés a la funció pública; sobretot, les que fan referència a l'alta especialització jurídica, que en aquests moments no hi ha cap organisme, sobretot públic, que és el que ens interessa aquí, que faci aquestes funcions.

I, per tant, nosaltres creiem que aquest nou Centre d'estudis jurídics pot fer aquestes funcions, sobretot les que fan referència a oposicions que requereixen aquest alt grau d'especialització. En concret, les que farien referència a oposicions a jutges, a fiscals, els mateixos notaris... És a dir, tot aquest conjunt.

La segona de les esmenes fa referència també als estudis aquests, a l'accés a la funció pública. Nosaltres creiem que també el Centre pot fer una funció, que és la de fer arribar a les persones que estan interessades en la preparació d'aquests estudis, tot el que significa la superació d'aquestes proves, les convocatòries. Per tant, creiem que també és una funció del Centre i, finalment, una altra esmena, que seria la d'afegir un nou apartat a aquest article. Nosaltres parlem que el Centre podrà «concertar amb altres organismes públics de Catalunya» i, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que és necessari que hi hagi un apartat en què es parli de la concertació.

Nosaltres parlem de concertació prioritària quant a centres públics, i, després, en el segon paràgraf, diem que quan no hi hagi aquests organismes de tipus públic es pugui concertar amb altres organismes de tipus privat.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Gavín vol fer el torn en contra de totes les esmenes de l'article, o les vol fer individualment?

El Sr. GAVÍN: No, senyor President. En tot cas, amb una sola intervenció farem el torn en contra... Ah, de l'article?

El Sr. PRESIDENT: No, no, d'aquest article 3.

El Sr. GAVÍN: Jo preferiria fer ara el torn en contra d'aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, té la paraula.

El Sr. GAVÍN: Bé, en principi, pel que fa a l'esmena núme-

ro 11, del Grup Socialista, és evident que, si nosaltres fem una lectura de la lletra e) de l'article 3, quan parla que en «col·laboració amb les universitats de Catalunya, l'organització de cursos de postgrau i l'organització de la supervisió de les pràctiques universitàries», etcètera, és a dir que, pel que fa a aquesta matèria, nosaltres entenem que el Dictamen de la Comissió, el text que nosaltres estem debatent en aquests moments està suficientment complet en aquest sentit.

Després, pel que fa a l'esmena 13..., és obvi que, pel que fa a la coherència amb l'esmena 11 no hi estem d'acord, i pel que fa a la publicitat de les activitats que fa el Centre, és obvi que ha de ser d'aquesta manera i, si no, el Centre no hauria pogut funcionar com ha estat funcionant fins ara, amb la quantitat d'activitats que ha estat realitzant.

I, pel que fa a l'esmena 14, és obvi també, segons el nostre punt de vista, que donar prioritats als centres públics ens sembla innecessari, que el que s'ha de «prioritzar» és la qualitat de l'activitat dels cursos, i, per tant, si s'han de fer convenis amb centres públics o amb centres privats, és una cosa que ha de decidir el Centre i ho deixem a les seves mans.

Per això hi votarem en contra, President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín. Hi ha l'esmena número 9, del Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. L'esmena número 12, a la lletra e) d'aquest article 3, té dues parts diferenciades, però interrelacionades íntimament: d'una banda, si estem parlant de l'organització de cursos de postgrau, nosaltres pensem que no només han de ser cursos de postgrau, sinó també de perfeccionament de les carreres corresponents o de les branques corresponents, i en això és evident que qui té més possibilitats de portar-ho a terme són precisament els col·legis professionals. Nosaltres varem posar els col·legis d'advocats perquè realment la significació o connotació jurídica d'aquest centre d'estudis és més jurídica —encara que aquesta discussió ja la vam tenir al tràmit de Ponència—, i, encara que pugui ser una mica més..., tenir més abast, realment la incidència és estrictament jurídica. Per això pensem que afegir «el perfeccionament i la col·laboració amb altres organismes», que podrien no tancar-se als col·legis d'advocats, sinó als col·legis professionals, jo crec que quedaria molt millor redactat l'article.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Torn en contra? (Pausa.) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President. Bé, la presència i la participació dels col·legis professionals és una constant d'algunes esmenes a tot aquest Projecte de Llei, però entenem que, si bé podria ser positiu en alguns moments —segur que seria interessant—, però, en tot cas, pensem que distorsionaria el funcionament propi del Centre. Aleshores, nosaltres creiem que seria més raonable que totes aquestes activitats de formació es facin d'una manera seriosa i intensiva en les universitats, i, per tant, les pràctiques universitàries, les pràctiques pel que fa a aquests estudis, doncs, també —que és el raonable, que és el que es fa en les altres carreres—, i la participació dels col·legis professionals en tot cas penso que dificultaria tota l'agilitat que aquest procés necessita.

En aquest sentit, hi votarem en contra, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín. L'Agru-

pació parlamentària del CDS té l'esmena número 10; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. Aquesta esmena número 10 és una esmena d'addició a la lletra f) de l'article 3, i l'hem presentada perquè entenem que les relacions d'intercanvi, de coneixements i de professionals que integren les funcions d'aquest centre no s'han de mantenir estrictament limitades a altres centres docents investigadors d'aquestes mateixes característiques, sinó que caldria incloure que aquestes relacions d'intercanvi abastessin també la resta d'administracions públiques, tant de l'Estat com de les altres comunitats autònomes i de les administracions locals.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra? (Pausa.) El senyor Gavín té la paraula.

El Sr. GAVÍN: Sí, senyor President, no pel fet d'estar en desacord amb el contingut de l'esmena del Grup parlamentari del CDS, de fet, difícilment podríem donar gaires arguments en contra del contingut en si, el que passa és que el text de la Llei ja dona la possibilitat que es puguin fer totes aquestes coses que ells ens proposen. Aleshores, és senzillament un problema de redactat, és a dir, fer un redactat genèric o fer un redactat específic.

En aquest sentit, només per un problema formal, nosaltres ens decantem més aviat pel nostre, tot i que insisteixo que queden obertes les portes a qualsevol de les possibilitats que ens ofereix el Grup parlamentari del CDS amb la seva esmena.

A pesar de tot, hi insisteixo, per raons formals hi votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín. Resta una altra esmena, la número 12, del Grup d'Iniciativa per Catalunya; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Sí, senyor President. Hi ha una esmena transaccional, entre el nostre Grup i el Grup de la majoria, presentada a la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor. El senyor Gavín es vol pronunciar sobre aquesta transaccional? (Pausa.) S'accepta. Perfectament. Doncs ara procedirà el senyor Secretari a la lectura d'aquesta esmena transaccional. Serà la senyora Secretària.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «Article tercer: esmena transaccional a l'esmena número 12. Es proposa l'addició d'una nova lletra amb el text següent: "Vetllar, en l'àmbit de la seva activitat, pel compliment correcte de la Llei de Normalització Lingüística i de les normes complementàries en l'esmentada matèria i, alhora, fomentar i facilitar l'ús del català a tots els col·lectius relacionats amb el dret i l'administració de justícia".»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària. Pregu que ara doni lectura a aquesta proposta d'esmena tècnica a aquest article 3.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «Proposta d'esmena tècnica a l'article 3, lletra e). On diu: "en els centres i els serveis que estableixi el Departament de Justícia, del qual depenen", hauria de dir: "en els centres i els serveis dependents del Departament de Justícia que aquest estableixi".»

El Sr. PRESIDENT: S'accepta aquesta esmena tècnica, eh? (Pausa.) Passem a les votacions. En primer lloc, votem les esmenes del Grup Socialista. (L'I. Sr. Latorre demana per parlar.) Sí?

El Sr. LATORRE: Senyor President, demanaríem votació separada de l'esmena número 14.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Doncs es voten totes, menys la número 14.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 28 vots a favor, 55 en contra i 6 abstencions.

A continuació, es vota l'esmena 14, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 25 vots a favor, 56 en contra i 9 abstencions.

A continuació, es vota l'esmena número 9, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 34 vots a favor, 55 en contra i 1 abstenció.

A continuació, se sotmet a votació l'esmena número 10, de l'Agrupació parlamentària del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 1 vot a favor, 55 en contra i 34 abstencions.

A continuació, es vota l'esmena transaccional a la número 12, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, se sotmet a votació l'article 3, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article 3, segons el Dictamen, ha quedat aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

Votem a continuació l'article quart, que no té esmenes.

Vots a favor?

L'article quart ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem al debat de l'article 5. El Grup Socialista té dues esmenes, la 16 i la 17; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President. Estem parlant, a l'article cinquè, de les funcions del president. El nostre Grup hi ha presentat dues esmenes; respecte a la primera d'aquestes esmenes, l'esmena número 16, nosaltres el que fem és afegir, quan es parla de l'alta representació del Centre com a funció del president, que pot delegar-ne la representació ordinària, ja sigui en el director/directora, en el seu cas, del Centre. Nosaltres creiem que ens sembla necessari –i estem d'acord que, evidentment, el president serà el Conseller de Justícia– que pugui delegar aquesta representació en el director/directora.

Respecte a la segona d'aquestes esmenes, hem arribat a una transaccional amb el Grup de Convergència i Unió, que ja hem fet arribar a la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Per al

torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Molt breu, senyor President. Pel que fa al text, el text parla, quan parla del president, de «l'alta representació del Centre». En aquest sentit, nosaltres entenem que l'alta representació del Centre no és delegable, encara que sí que entenem que –és una cosa absolutament, pensem, òbvia– la representació ordinària del Centre resideix en el director del Centre.

És per aquest motiu que nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena i votarem a favor de la transacció a l'esmena número 17.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. L'Agrupació parlamentària del CDS manté l'esmena número 18; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena número 18 és una esmena d'addició d'una lletra c) a aquest article cinquè. La nostra pretensió en presentar aquesta esmena és que el president del Centre –que ho serà l'Honorable Conseller de Justícia– informi el Parlament tant del programa anual d'activitats del Centre com de la seva memòria anual, perquè entenem que, per la transcendència que pot tenir l'activitat d'aquest centre, és convenient que els diputats d'aquesta Cambra tinguem accés, per via del seu màxim responsable, a la informació esmentada.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Senyor Gavín, està en condicions de fer el torn en contra? (*Pausa.*) No fa torn en contra. Molt bé. Doncs, procedim a les votacions. Abans de procedir a les votacions, s'ha de donar lectura a la transaccional a l'esmena número 17. El senyor Secretari...

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Esmena transaccional a l'esmena número 17, a l'article 5, apartat segon, d'addició d'una lletra c): "Qualsevol altra atribució que no estigui expressament reservada a cap altre òrgan".»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Secretari. Se sotmet a votació l'esmena 16, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 34 vots a favor, 54 en contra i 3 abstencions.

A continuació es vota l'esmena número 18, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació l'esmena transaccional a la número 17, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

I ara es procedeix a la votació del text del Dictamen, de l'article cinquè.

Vots a favor?

L'article cinquè ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem al debat de l'article sisè.

El Grup Socialista té diverses esmenes a aquest article. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President. Defensaríem conjun-

tament les esmenes d'aquest article, que són la 19, la 23, la 25, la 26 i la 27.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ABELLÓ: La primera d'aquestes esmenes, la retirarem en aquest moment atès que hi ha una transaccional, que si bé no és exactament la proposta que havia fet el nostre Grup, s'hi aproxima, quant a la representació que ha de tenir el consell rector per part de les universitats de Catalunya. Nosaltres fèiem una proposta de sis vocals, finalment la transacció queda en quatre i, per tant, considerem que aquesta esmena la podem retirar. Respecte a les altres esmenes que ha presentat el nostre Grup, fan referència a la mateixa composició del consell rector. El Projecte que he enviat al Govern, i després del tràmit de ponència nosaltres creiem que hi ha un conjunt d'organismes i d'institucions que queden fora d'aquest consell rector i que nosaltres considerem que en la nova etapa en què entrerà aquest Centre d'Estudis Jurídics i de Formació Especialitzada seria important que hi estiguessin representats. Nosaltres, amb l'addició d'aquestes esmenes, i, per tant, de noves lletres en el consell rector, parlem de la necessitat de la representació dels col·legis professionals, col·legis professionals que tinguin un interès directe evident en les matèries o en les activitats que siguin..., els projectes que porti endavant el Centre.

També parlem del President del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i, finalment, de dos vocals per part de les associacions professionals més representatives, tant del món judicial i fiscal a Catalunya com de dos vocals en representació de les associacions de municipis més representatives a Catalunya.

Nosaltres creiem que, si bé és cert que aquest consell rector, en la nostra proposta, quedaria augmentat significativament en el nombre de membres, creiem que també serviria perquè tot aquest conjunt d'institucions i d'organismes tan representatius com els que hem parlat poguessin participar activament en la vida del Centre i, per tant, del seu consell rector.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Per al torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Conjuntament a totes les esmenes de l'article, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, al Grup Mixt li correspon defensar l'esmena número 20...

El Sr. RÓDENAS: Sí, senyor President; ha estat transaccionada aquesta esmena amb el Grup de la majoria.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. En el seu moment es llegirà el text d'aquesta esmena transaccional.

El Grup d'Iniciativa té l'esmena número 21; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Sí, senyor President, també ha estat transaccionada, aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Aquí no... La Mesa no té... (Pausa.)

El Sr. GAVÍN: És la mateixa transacció, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Ah!, és la mateixa; d'acord, d'acord.

El CDS manté l'esmena número 22.

El Sr. LATORRE: No, senyor President, la retirem en haver acceptada del Grup Socialista, que recull la nostra.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada. I, llavors, el Grup d'Iniciativa té la 24: la defensa?

El Sr. NUALART: Sí. Gràcies, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Nualart té la paraula.

El Sr. NUALART: El nostre Grup ha presentat una esmena a aquest article, demanant que s'ampliï el consell rector amb tres vocals més designats pel Consell d'Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya, i això no és ni un caprici ni tampoc per voler distorsionar el Centre d'Estudis, sinó que nosaltres entenem que aquest consell rector, que entre les seves funcions està la d'assenyalar les línies del seu programa i dels seus estudis, i en la mateixa presentació d'aquest Projecte de Llei ens ha dit el Conseller que era per fer estudis sobre temes jurídics, crec que és bo, i sembla que s'aprovarà una esmena ampliant el nombre de consellers de la universitat, designats per la universitat..., entenem que és bo que hi hagi teòrics del dret en aquest consell rector, però que també seria bo que hi hagués els professionals del dret, que els que pateixen la justícia cada dia estiguessin també representats en aquest consell.

Per això nosaltres entenem que, del Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya, hi hauria d'haver una representació d'ells en aquest consell rector.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Torn en contra?

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President. Com he dit abans, conjuntament a totes les esmenes. Nosaltres estem absolutament convençuts —absolutament convençuts, senyor Nualart— que tant l'actitud i les propostes tant de vostè com de la resta de grups en cap cas tenen l'objectiu de distorsionar, òbviament, ans al contrari, i ho agraïm moltíssim: han estat propostes, i són propostes que el que intenten és millorar i perfeccionar i apujar de nivell, doncs, el treball i potenciar, també, el treball d'aquest centre i la seva definició.

A pesar de tot això, nosaltres, amb totes aquestes esmenes, per diferents motius, però per un que és aplicable a totes elles, es provoca un augment bastant important del nombre de membres del consell rector. Aleshores, aquí hi ha una diferència de definició del mateix consell rector. Des de la nostra mateixa òptica, el consell rector no ha de ser un òrgan de participació, estrictament entès; ha de ser un òrgan fonamentalment executiu, un òrgan que pugui ser àgil, que pugui realment assumir totes les funcions que li són encomanades, que són moltes; que —ja ho he dit abans—, a causa de la seva alta especialització, ho pugui fer amb la màxima precisió possible. I, aleshores, hi ha tota una sèrie d'incorporacions, en diferents esmenes, de més membres d'aquest consell rector.

Nosaltres podríem, una per una, fins i tot, anar comentant. És a dir, l'esmena número 23, socialista, ens diu que hi sigui el President del Tribunal Superior de Justícia. És a dir, el Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya no té competències sobre el personal de l'àmbit de la justícia. Això, nosaltres pensem que no es pot complir.

Després, la 24, del Grup d'Iniciativa: són tres vocals més els que s'augmenten de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats; que segurament que seria positiu, però que en tot cas també hi hauria d'haver membres d'altres col·legis professionals que tenen incidència sobre la tasca del Centre; perquè, com ell ha dit, és cert que és evident que el món de la justícia i del dret té un pes, però també tenen un pes moltíssimes altres matèries relacionades amb les competències del Departament de Justícia i sobre les

quals actua el Centre. I, per tant, això seria incomplet i seria necessari afegir altres membres d'altres col·legis d'advocats. Després, com molt bé diu, per exemple, l'esmena número 25, dels socialistes, que demana incrementar amb col·legis professionals que tinguin relació amb aquestes matèries.

Després n'hi ha una altra, de les associacions de municipis, que nosaltres creiem, com he dit abans, com que això no ha de ser un centre de debat, un centre de representació —això ho ha de ser el Parlament—, i per això, doncs, s'informarà i es debatrà la tasca d'aquest centre, doncs, per tot això, nosaltres pensem que seria erroni, que desfiguraria el concepte que nosaltres hem prefixat d'un consell rector àgil, eficaç i executiu, i, per tant, votarem en contra de totes aquestes esmenes, excepte la transacció a la 20 i 21 d'aquest article.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor...

El Sr. RÓDENAS: Senyor President, per demanar votació separada de totes les esmenes socialistes.

El Sr. PRESIDENT: De totes?

El Sr. RÓDENAS: A aquest article, és clar.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, procedirem a votar-les separatament; però abans procedirem a la lectura de l'esmena transaccional a les 20 i 21.

Prego que no vegin cap connotació en això que ho passi tot a la dreta; és que em va millor la lectura.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «Article sisè, apartat 1, esmena transaccional a les esmenes 20 i 21; nova redacció de la lletra e): "Quatre vocals en representació de les universitats catalanes, que siguin degans de les facultats on es facin estudis relacionats amb les matèries a què es refereix l'article 3 d'aquesta Llei. L'elecció correspon al conjunt dels degans de les facultats esmentades a proposta del Consell Interuniversitari."»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària.

Procedim, doncs, a votar aquesta esmena transaccional, a la 20 i 21,

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota l'esmena 22, del CDS; està viva?

El Sr. LATORRE: Perdó, senyor President: en la meua intervenció ja l'he retirada.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Votem l'esmena 23, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 56 en contra i 2 abstencions.

A continuació es vota l'esmena 23, del Grup Socialista.

Vots a favor...

El Sr. RÓDENAS: Senyor President, aquesta s'ha votat ara mateix.

El Sr. PRESIDENT: Llavors, la que no hem votat és la número 19... (Pausa.) Està retirada?

El Sr. ABELLÓ: Està retirada aquesta...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Es vota la 24, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 35 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Votem a continuació l'esmena 25, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 34 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Es vota l'esmena número 26, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 28 a favor, 60 en contra i 2 abstencions.

Votem l'esmena número 27, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 28 vots a favor, 55 en contra i 7 abstencions.

Ara se sotmet a votació l'article 6, segons el text del Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article 6 ha quedat aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Passem al debat de l'article 7. Hi ha una esmena, la número 28, de l'Agrupació parlamentària del CDS; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Intentàvem amb aquesta modificació fer palès, novament, que una de les finalitats del Centre és interrelacionar els agents que intervenen en l'àmbit de la justícia amb el món universitari. De tota manera, com que la formulació de la nostra esmena podria tenir un caire reiteratiu en comparació amb el text del Projecte de Llei, hem optat per retirar aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Queda retirada. El Grup Socialista manté l'esmena 29; el senyor Abelló té la paraula.

El Sr. ABELLÓ: Per anunciar la retirada, també, d'aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. I, per consegüent, es passa a la votació d'aquest article 7, que no té, en aquests moments, esmenes.

Vots a favor?

L'article 7 ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem al debat de l'article 8. L'Agrupació parlamentària del CDS té l'esmena número 30; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: La donem per retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada. El Grup Popular té la número 31; el senyor Perea...

El Sr. PEREA: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada i, per consegüent, es pot votar l'article 8, segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article 8 ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem a l'article 9. El Grup Socialista té l'esmena 32; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President. Aquesta és una esmena que fa referència al director/directora, i, en tot cas, a les funcions que ha de tenir en aquest article. Nosaltres pensem que quan es parla del nomenament del director/directora, per part del Consell Executiu, a proposta del Conseller de Justícia, i escoltat prèviament el consell rector, és evident que és una fórmula amb la qual estem totalment d'acord i, per tant, des d'aquest punt de vista, en aquesta part de l'article, hi estariem d'acord.

Nosaltres el que fem és una esmena d'addició amb la qual afegim que la persona que sigui elegida director o directora d'aquest centre sigui nomenada d'entre persones de reconegut prestigi en les matèries objecte de competència del Centre. Nosaltres creiem que és una esmena d'addició que el que fa és millorar aquest article, en la mesura que no hi ha dubte que el que desitgem per a aquest centre és que hi hagi les persones més competents al davant d'aquest.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Vol fer un torn en contra ara o...

El Sr. GAVÍN: Conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Conjuntament. Doncs, l'Agrupació parlamentària del CDS pot defensar l'esmena 33: el senyor Latorre té la paraula.

El Sr. LATORRE: Sí, aquesta esmena, senyor President, és una esmena d'addició a la lletra b) d'aquest article 9, perquè entenem que, entre les funcions del director del Centre, s'ha de trobar no tan sols la direcció i el control dels seus plans d'actuació, sinó també la seva execució, la qual cosa no vol dir que els ha d'executar ell directament, però sí que ha de formar part de les seves funcions, i, per tant, de les seves responsabilitats, de control i execució d'aquest pla d'actuació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. El senyor Gavín pot fer el torn en contra.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President, molt breument. Pel que fa a l'esmena socialista, nosaltres, en principi, podríem estar d'acord si no és que en un moment donat es pogués entrar en una contradicció pel fet que el director pogués ser, en un moment donat, preferentment, una persona de reconegut prestigi però, en tot cas, potser no en les matèries que són competència del Centre —que, ben segur, sempre ho serà—, sinó una persona amb unes característiques de capacitat d'execució, de dinamització i de dur endavant les tasques pròpies del Centre, que ens sembla que és el més important. Hi ha altres membres del consell rector que sí que han de ser persones de reconegut prestigi, però el director, en tot cas, el que sí que ha de fer bé és que el Centre funcioni i funcioni bé i funcioni d'una manera àgil i eficaç.

En aquest sentit, votarem en contra, encara que, en el fons, molt en el fons, doncs, no tinguéssim arguments a favor realment insuperables.

Pel que fa a l'esmena del CDS, jo el que faria és llegir l'apartat a) o la lletra a) d'aquest article 9, on diu que «correspon al director del Centre l'execució dels acords del Consell Rector». És a dir, no estem en contra del text de l'esmena; el que passa és que ens sembla que és una repetició, doncs, que a l'apartat a) diguem això i després, una mica més avall, en el d), tornem a dir que li correspon d'executar els plans, etcètera.

Aleshores, hi votarem en contra per aquest motiu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín. Passem a les votacions.

Esmena 32, del Grup Socialista. (*L'I. Sr. Latorre demana per parlar.*) Sí, el senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. Per retirar l'esmena 33, escoltada la intervenció del Diputat senyor Gavín.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada per la convicció dels arguments del senyor Gavín.

Esmena 32, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Se sotmet a votació l'article 9, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 9 ha quedat aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Passem a l'article 10. L'Agrupació parlamentària del CDS té l'esmena 34; pot defensar-la el senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Aquesta és una esmena de modificació de l'article 10 del Projecte de Llei. És una esmena que consta de set punts, els quatre primers dels quals és una nova formulació, purament tècnica, del redactat del Projecte de Llei. I pel que fa als punts cinquè, sisè i setè es tracta de donar un major rigor i precisió al redactat d'aquest Projecte de Llei. Així ho ha entès, parcialment, el Grup de la majoria quan ha admès el nostre punt cinquè, que fa referència als ingressos generats per la venda de les publicacions del Centre, i entenem també que no tan sols les donacions, com contempla el Projecte, sinó també les subvencions, les herències, els llegats i els premis provinents de persones físiques o jurídiques, tant públiques com privades, haurien de formar part del redactat de l'article que fixa quin serà el patrimoni i quina la forma de finançament del Centre, i també introduir la possibilitat que el Centre tingui accés a qualsevol altre recurs que la Llei li autoritzi.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra?

El Sr. GAVÍN: Juntament amb les altres esmenes de l'article, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, ara el Grup Socialista té l'oportunitat de defensar les esmenes 35 i 36: el senyor Abelló té la paraula.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President. Són esmenes d'addició; estem parlant, a l'article 10, del patrimoni de les finances d'aquest centre. Nosaltres, amb el conjunt de l'article, hi estem d'acord, quan es parla del patrimoni i el finançament del Centre; el que fem és afegir dos aspectes que creiem que, des d'aquest punt de vista, milloren tècnicament i també quant al redactat el mateix article. Nosaltres el que fem és afegir que no solament quan estan parlant de patrimoni i finançament són les qüestions que es planteja aquí sinó que també parlem de subvencions i altres aportacions que al seu favor atorguin tant entitats públiques o privades.

Quant al segon aspecte, nosaltres també el que fem és afegir que una altra manera de finançar el patrimoni d'aquest Centre

seria per la via de contraprestacions derivades de conveni. Creiem que aquest conjunt d'esmenes, que tampoc són excessivament «novedoses» en la mesura que molts altres organismes autònoms ja ho tenen integrat quan s'estudia el seu patrimoni, millorarien el text del Dictamen.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra?

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President. El torn en contra a l'esmena número 34, del CDS, que és l'únic torn en contra que faré en aquesta intervenció, perquè, de fet, tal com ha dit el Portaveu d'aquest Grup, nosaltres ja en Comissió vam acceptar una part d'aquesta esmena que ells presentaven, al mateix temps que en vam aprovar alguna altra dintre d'aquest capítol. De fet, nosaltres, si aprovéssim aquesta esmena, substituiríem, pràcticament, el redactat que tenim en el text actual; a nosaltres ens agrada el text actual, i creiem que és complet en molts aspectes. El que passa és que som sensibles a les apreciacions que ha fet el senyor Latorre en defensar aquesta esmena, i, aleshores, intentant conservar el redactat inicial, que ens sembla que és bastant bo però acceptant les esmenes números 35 i 36, socialistes, que incorporen alguns aspectes concrets, que també defensa el senyor Latorre del CDS, que s'incorpori en aquest article, nosaltres pensem que, d'aquesta manera, quedaria tot molt més ben lligat, molt més entenedor, molt més clarificador, i, per tant, votariem en contra de l'esmena 34, només per aquest motiu, i a favor de la 35 i la 36, tot millorant el text actual.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín. (*L'I. Sr. Latorre demana per parlar.*) Sí, sembla que l'invitin a retirar l'esmena, oi, senyor Latorre?

El Sr. LATORRE: No, és per evitar un disgust al senyor Gavín, que no hagi de votar en contra de la nostra esmena, i per això la retirem.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre.

Votem les esmenes 35 i 36, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

Es vota l'article número 10, segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article 10 ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem a l'article 11, que té una sola esmena del Grup Mixt, la número 37; el senyor Ródenas vol defensar-la?

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. Sí, nosaltres proposem una esmena d'addició a una paraula concreta, que es diu «excepcionalment». Amb això es tracta de limitar la facultat de l'Administració de la Generalitat, en aquest cas, a la contractació de personal laboral, perquè entenem que això no és cap favor que es fa als funcionaris en general, i no es fa tampoc cap favor a aquestes persones contractades, que mai tenen expectatives concretes d'arribar a tenir la plaça en propietat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra, senyor Gavín?

El Sr. GAVÍN: Senyor President, només, no per estar en contra dels arguments del Portaveu que ara ha intervingut, sinó perquè ens sembla que és innecessari incorporar això aquí; és a dir, la voluntat de l'Administració de la Generalitat, però molt especialment en aquest cas també, com és lògic, és que la situació dels contractats laborals o del personal laboral, doncs, sigui una situació excepcional o, diguem-ne, d'una altra manera. És a

dir, no és la situació habitual, no és la situació lògica, és una situació que quan existeix sempre es procedeix a regularitzar, també és el cas del Centre. I, per tant, només per aquest motiu, votariem en contra de l'esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín.

Passem a la votació de l'esmena 37, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 54 en contra i 27 abstencions.

Es vota l'article 11 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha estat aprovat per 81 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

Passem a l'article 12.

L'Agrupació parlamentària del CDS té l'esmena 38: té la paraula el senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Aquesta és una esmena de modificació d'aquest article 12 del Projecte de Llei.

La motivació d'aquesta esmena es fonamenta en el fet que considerem innecessari reproduir en aquest Projecte de Llei el règim de recursos administratius a què estarà subjecte el Centre, ja que entenem que queda perfectament recollit fent referència a la legislació administrativa vigent.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Vol fer el torn en contra de totes les esmenes a aquest article? (*Pausa.*) D'acord, senyor Gavín.

El Grup Socialista té l'esmena 39: el senyor Abelló té la paraula.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President. Per anunciar la retirada d'aquesta esmena 39.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. Moltes gràcies.

El Grup Popular té tres esmenes, 40, 41 i 42; per a la seva defensa, té la paraula l'Ilustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Nosaltres agruparem les esmenes 40, 41 i 42, ja que, amb el mateix to constructiu de les nostres darreres esmenes, nosaltres pretenem una nova redacció de l'article 12 en què, en virtut del principi d'economia legislativa, no es faci referència a qüestions innecessàries per la seva obvietat, com és que la interposició de recurs contenciós administratiu es regula per la Llei d'aquesta jurisdicció o que les accions civils i laborals es regulen per les normes que els siguin aplicables, ja que nosaltres dubtem seriosament que, per molt que en aquest Projecte es determinés una altra cosa —que no es fa—, el recurs contenciós administratiu deixés de regular-se per la Llei de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa, i les accions civils i laborals per les normes pròpies que els són aplicables.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. Torn en contra? (*Pausa.*) Té la paraula el senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President. Pel que fa a l'esmena número 38, del CDS, jo m'ho estalviaré, però podria llegir els apartats segon i tercer de l'article número 12, i pràc-

ticament la redacció resulta coincident, jo diria. Aleshores, per aquest motiu, nosaltres, a pesar de tot, a pesar dels arguments que ens ha donat el senyor Latorre, que han estat realment de pes, ens oposarem a aquesta esmena.

Després, en relació amb les esmenes del Partit Popular, és una qüestió, aquesta que ens explica el Portaveu d'aquest Grup, que és molt relativa. És a dir, hi ha especialistes que suggereixen una cosa i especialistes que en suggereixen una altra. I, aleshores, doncs, nosaltres pensem que la redacció nostra queda clara, queda correcta, i per tant no votarem a favor d'aquestes esmenes. I, a més a més, en el cas de l'esmena 40 —no sé si deu ser un lapsus—, però el Grup Popular parla d'accions «civils i penals», quan el text parla d'accions «civils i laborals». Deu ser un lapsus, però en tot cas, per aquest motiu també, votarem en contra molt especialment d'aquesta esmena 41 i de la resta, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín. Passem a les votacions. En primer lloc, l'esmena 38, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 49 en contra i 27 abstencions.

Passem a les esmenes del Grup Popular. Es poden votar conjuntament? (Pausa.) Doncs, es voten conjuntament: 40, 41 i 42.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes —tres— han quedat rebutjades per 2 vots a favor, 49 en contra i 27 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació l'article 12 segons el Dicamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 12 ha quedat aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

Passem a les disposicions transitòries. A la primera, l'esmena 43 ja ha quedat acceptada, del Grup Socialista... No hi ha esmenes a cap de les disposicions transitòries. Per consegüent, se sotmeten conjuntament a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les disposicions transitòries han quedat aprovades per unanimitat.

Ara es voten les disposicions finals, que n'hi ha tres. Conjuntament.

Vots a favor?

Les disposicions finals han quedat aprovades per unanimitat.

Votarem ara, que no tenen esmenes, l'Exposició de Motius i el títol de la Llei.

Vots a favor?

Ha quedat aprovat per unanimitat l'Exposició de Motius i el títol de la Llei. Ha d'advertir la Presidència que hi ha una esmena tècnica: on diu «Conseller de Justícia» ha de dir «Departament de Justícia».

Acabat el debat, es pot passar a l'explicació de vot. Els grups que ho desitgin... (Pausa.) No hi ha explicació de vot.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de la Bandera de Catalunya

Doncs, passem al punt segon de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei de la Bandera de Catalunya, presentada pel Diputat Honorable senyor Joan Hortalà, juntament amb altres quatre diputats del Grup Mixt. El senyor Marçal Casanovas té la paraula. (Pausa.)

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, és en nom dels diputats d'Esquerra Catalana, fent-nos ressò d'una proposta de la Confederació d'Esquerra Catalana, que juntament amb els també diputats senyor Celestino Sánchez i Armand Ródenas, em permeto presentar a la presa en consideració de tots vostès la Proposició de Llei relativa a la Bandera de Catalunya.

La nostra proposta pretén que per llei es regulin les característiques físiques de la nostra ensenya nacional, a la vegada que també se'n fixin les normes d'ús. Ens sembla que tots estem d'acord que la nostra bandera —símbol de la nostra identitat nacional— ha de gaudir d'unes característiques físiques almenys iguals a les que s'han decretat per a l'escut de la Generalitat, que presideix les nostres deliberacions en aquest hemicicle.

Calen unes normes que en fixin les característiques, i també que el seu ús estigui envoltat d'una certa solemnitat, d'un cert grau de dignitat. Massa sovint veiem utilitzar els seus colors per vestir faldilles d'una taula qualsevol, d'un simple venedor ambulat —amb tot el meu respecte pels venedors ambulants—; també, de vegades, onegen banderes descolorides i mig esfilagarsades, oblidades des de fa temps a la punta d'una asta, i el que és més greu: també sofreixen ultratge, de vegades, les nostres banderes, ultratges denigrants de persones que, en un principi, les haurien de fer respectar. No creiem que fets com aquests honorin en cap moment la nostra ensenya. No voldria que les meves paraules poguessin interpretar-se com una mena de pretext per convertir la bandera en una sublimació de la nació. No és la nostra intenció convertir-la en un ídol mític o de veneració obligada. La bandera, al nostre entendre, és avui el que, amb paraules publicitàries, en diríem el «logotip» de la societat catalana. Aquesta tela onejant té la virtut de representar el que som com a comunitat, la història que hem transcorregut plegats, els seus dies de glòria i també les seves hores de pena. Ha estat sempre, també, una esperança d'un futur millor. És el símbol d'un poble que estima la llibertat, de la sobirania d'una nació. Almenys, així també ho han entès, ho han interpretat sempre els que a través de la història ens han volgut anorrear. Els dies, els anys d'opressió han estat tothora presidits per la prohibició de l'exhibició en públic de la bandera, i, de vegades, no tan sols de l'exhibició, sinó que fins i tot s'ha arribat a penalitzar-ne d'una manera desproporcionada la simple possessió. Creiem que per tot això, com a símbol de la nació catalana, es mereix, si més no, el respecte de tots nosaltres, i és per aquesta raó, senyories, que, com he dit en començar, els proposo la presa en consideració de la nostra proposta.

No entro en el detall d'explicar i de justificar cadascun dels articles de la Proposició; no ho faig perquè estic convençut que el contingut és millorable a través de la tramitació parlamentà-

ria, perquè, parodiant la dita, «dos-cents setanta ulls hi veuen més que sis».

De tota manera, a última hora ha entrat una demanda de ponència conjunta per part dels trenta-cinc diputats reglamentàriament establerts per tramitar aquesta nostra proposta. Malgrat que ni l'Estatut ni el Reglament de la Cambra ens hi obliguin, nosaltres no en farem qüestió. No és per cap afany de protagonisme partidista que hem fet aquesta proposta; l'únic que ens ha mogut ha estat una qüestió de dignitat nacional, i, per tant, em permeto anunciar-los, ja des d'ara, des d'aquest moment, que retirem aquesta Proposició de Llei en benefici de la ponència conjunta que ha de tractar aquest afer, i deixem la nostra Proposició de Llei perquè sigui considerada com a text de treball per aquesta ponència que pròximament portarà a terme els treballs que donin aquesta dignitat que nosaltres volem a l'ús de la nostra ensenya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Queda, per consegüent, retirada aquesta Proposició de Llei.

Elecció d'un representant del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és l'elecció d'un representant del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona, articles 4.1.g) i 7.3 de la Llei 26/1984, del 19 de desembre, de Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials. Un Secretari donarà lectura als articles que he esmentat. *(Pausa.)*

Bé, en aquests moments la Mesa no disposa del text d'aquesta Llei i, per consegüent, els senyors Secretaris no en poden procedir a la lectura. Prego que es dispensi la Mesa d'aquest requisit..., o volen, les seves senyories, esperar que els Serveis de la Cambra ens facilitin el text? Donen per conegut el text de la Llei. Perfectament, moltes gràcies.

Correspon procedir a l'elecció d'un representant a la Universitat Autònoma de Barcelona per renúncia expressa del senyor Narcís Castanyer i Bachs. D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, aquesta votació ha d'ésser mitjançant paperetes. D'acord amb els articles que s'haurien d'haver llegit, es necessita majoria absoluta dels diputats de la Cambra, o sigui, seixanta-vuit vots.

Un Secretari procedirà a anomenar els diputats per ordre alfabètic, perquè vagin a la Mesa i dipositin el seu vot a l'urna. Senyor Secretari. *(L'I. Sr. Carod-Rovira demana per parlar.)* Sí? El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, nosaltres demanaríem, senyor President, si fos possible que els diputats tinguéssim la possibilitat de tenir papers en blanc, per poder actuar de forma més lliure en l'exercici de la nostra votació. És que no ens n'ha estat facilitat cap.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En aquest moment es procedirà a facilitar les paperetes corresponents. *(Pausa.)*

Senyor Secretari, pot procedir a la lectura dels noms dels il·lustres senyores diputats i il·lustres senyores diputades.

(D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, les I. Sres. diputades i els I. Srs. diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin a l'urna les pape-

retes. El M. H. Sr. President de la Generalitat, els H. Srs. diputats que són membres del Consell Executiu, el M. H. Sr. President del Parlament, les I. Sres. diputades i els I. Srs. diputats que són membres de la Mesa són cridats al final.)

El Sr. PRESIDENT: Es procedeix a l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT: El resultat és el següent: el senyor Rafael Suñol i Trepal ha tingut 90 vots, 7 en blanc i 2 de nuls. Per tant, s'ha aconseguit la majoria absoluta, i resulta proclamat el senyor Rafael Suñol i Trepal com a representant del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Per deu minuts, se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i cinc minuts es reprèn a dos quarts d'una i quatre minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Demano l'assentiment de la Cambra per alterar l'ordre de les interpellacions.

I ara passàrem al punt cinquè de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre els accessos a Barcelona, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Ramon Camp i Batalla; es tramita pel procediment d'urgència.

Senyor Camp, té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre els accessos a Barcelona

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President, i gràcies a la senyora i al senyor diputats que han permès aquesta alteració de l'ordre del dia, així com a la resta de la Cambra.

Aquesta interpellació, que va estar presentada amb un nom diferent al que consta en l'ordre del dia, que és: els accessos a l'entorn barceloní, està motivada per diverses raons. En primer lloc, tots vostès ja s'han acostumat, com en general els ciutadans de Catalunya, que dia rere dia els blocs de notícies s'hagin incrementat amb un nou apartat, que és la situació del trànsit dels accessos a la ciutat de Barcelona. Cada dia sentim, de forma fatalista, doncs, la situació d'accessos a Barcelona, al seu entorn immediat; hi ha, diguéssim, un costum que s'està instal·lant de forma preocupant.

Evidentment, les diverses administracions que actuen en la matèria han posat en marxa plans d'actuació, alguns amb més celeritat que altres, però que podem dir que, en aquests moments, s'està fent un volum d'obra pública important a l'entorn de Barcelona i tota la seva àrea d'influència; recordar tots els cinturons de la ciutat de Barcelona, l'anomenada «pota nord», l'anomenada «pota sud», el túnel de Vallvidrera, tota la xarxa de carreteres que s'està remodelant, és a dir, una acció important en aquest sentit. Però dins d'aquest context hi ha una xarxa viària bàsica, importantíssima, clau, no tan sols a l'entorn immediat de Barcelona, sinó, en aquest cas, a la mateixa distribució del trànsit arreu del país, arreu de Catalunya. Em refereixo a la Nacional II. Aquesta és una xarxa bàsica de l'Estat, importantíssima, que des de Lleida fins a la Jonquera fa d'eix vertebrador en bona part del sistema de comunicacions de casa nostra.

I, en aquest sentit, s'hi estan fent una sèrie d'actuacions —en aquesta carretera— també molt importants; recordar el desdoblament d'Igualada fins a Martorell, amb un nou túnel dels Brucs; recordar la projectada, i a punt d'iniciar, autovia Cervera-Lleida, l'autovia del Baix Llobregat, la variant de Girona. És a dir, una sèrie d'actuacions molt importants que, per altra banda, no són cap mèrit, sinó que són una obligació que tenen les administracions, en aquest cas, l'administració competent en raó de la matèria, de fer aquesta obra, perquè és una xarxa bàsica de l'Estat que necessita adequar-se, podríem dir, a les necessitats del segle XXI. I, en aquest sentit, això simplement: és bo constatar que es vagi fent. Respon també a un projecte global, que és el Pla General de Carreteres de l'Estat. El Pla General de Carreteres de l'Estat, que preveia precisament aquest desdoblament de la Nacional II; Pla General de Carreteres de l'Estat que preveia moltes actuacions en general i que, per tant, doncs, era un vehicle a tenir en compte per totes les Administracions públiques que actuen sobre el territori. Per exemple, el Pla General de Carreteres de l'Estat contempla la realització de vint-i-tres autovies, amb quaranta-sis trams arreu del país, arreu de l'Estat espanyol. Conseqüència: vol dir una forta inversió, una forta actuació per part de l'Estat, en adequar una sèrie de carreteres que —com dèiem abans— són absolutament necessàries si es vol ser competitiu, si es vol estar en línia dels reptes que se'ns plantegen en els propers anys.

Però, apartat especial, punt i a part d'aquest tema, d'aquestes previsions, apareix en un moment determinat i en un lloc també clau; clau per als accessos a l'entorn barceloní, clau per a les relacions entre les comarques barcelonines i gironines, clau per a la mobilitat de la mateixa comarca en qüestió: em refereixo a la Nacional II en el seu pas per la comarca del Maresme. Aquí apareix una situació complicada no tan sols per als 280.000 habitants que viuen en aquesta comarca, sinó, fins i tot —com deia—, per la relació, per l'ús que l'usuari de la xarxa bàsica de l'Estat fa d'aquesta carretera provinent de la zona de Barcelona, estrictament considerada o provinent de les zones gironines principalment.

En conseqüència, aquí estem davant un tema clau per a una part del territori, i, a més a més, greu per una singularitat d'aquest mateix territori. La part en què passa pel Maresme la Nacional II és una part important en tant que vertebrada la mateixa estructura del territori; és un eix vertebrador, és la columna vertebral d'un territori, d'una comarca, en aquest cas, del Maresme, és la columna vertebral. Si aquesta columna té punts de paràlisi, el cost que representa aquesta part del territori corre el perill d'agafar graus de paralització importants i, per tant, d'afectar el seu normal desenvolupament i entrar en un procés de regressió molt important.

Aquesta situació era coneguda per tothom, era acceptada per tothom, era assumida per tothom. Totes les administracions, l'Administració central, l'Administració autonòmica, l'Administració local, tant la municipal com la comarcal eren conscients, són conscients d'aquesta situació i, a partir d'un moment determinat, es fa una decisió que és la de donar sortida a aquesta carretera que, primer, era preocupant el seu estat; després ha esdevingut caòtica la situació. Recordem que en aquests moments el flux de vehicles va entre els vint i quaranta mil vehicles diaris; la mitjana, per tant, podria ser més a prop dels quaranta mil que no pas dels vint mil, segons els dies, però de

vint a quaranta mil. És un dels trams amb més densitat de trànsit de tot l'Estat espanyol.

Aquesta situació caòtica —dic *Big Bang*—, que és un eufemisme, en aquest cas, perquè moltes vegades el que succeeix és que, simplement, es fa cua, s'està parat i està lògicament agafant un estat, doncs, lamentable quant a la imatge del servei públic de carreteres, per part dels ciutadans.

És a dir, la necessitat de donar una sortida a la Nacional II era evident; la necessitat, per tant, d'una nova Nacional II, al Maresme era reconegut per tothom. I aquest era el compromís que tothom tenia i en aquesta línia es va treballar en fer els projectes que es van realitzar. Perquè hem de recordar que un primer projecte va ser el de considerar, i aquest cas fet pel MOPU, considerar la possibilitat de fer variants a cada una de les poblacions afectades, des de Mataró fins a Palafolls; variants que, per la configuració del territori, era molt difícil de portar a la pràctica, anar fent bucles a cada una d'aquestes poblacions era molt difícil. La solució va ser fer una sola variant de trenta-quatre quilòmetres que anava des de Cabrera de Mar, és a dir, pràcticament, entre Vilassar i Mataró fins a Palafolls, passat Malgrat. És a dir, una variant de trenta-quatre quilòmetres com a variant de la Nacional II, i, per tant, una nova Nacional II. Això, lògicament, va rebre el suport unànime de totes les forces polítiques, de totes les administracions implicades, i en aquest sentit, es va treballar durant quatre anys, durant quatre anys, amb un sentit, a més a més, que es projectava un model de comarca i de territori molt interessant, perquè permetia ajuntar el front marítim amb les respectives poblacions, en alguns casos, i, en uns altres casos permetia que les poblacions recuperessin la seva integritat territorial perquè, en molts casos, en moltes situacions, aquesta carretera fa, passa per veritables carrers de ciutats i, en conseqüència, són pobles —com el de Calella, com el de Pineda, com el de Canet, com el d'Arenys, per citar-ne alguns— que cedeixen els seus carrers perquè passi aquesta carretera, una carretera nacional, per tant, una xarxa bàsica de l'Estat.

Amb aquest criteri es va treballar durant altres cinc anys, es va fer tota la tramitació administrativa corresponent, es va licitar l'obra, es va arribar a licitar l'obra, l'obra, que anava molt per sota preu, va quedar deserta en un primer moment, però..., és a dir, això va arribar a tenir..., ha estat oficial en el butlletí oficial de l'Estat..., el butlletí oficial de l'Estat la terminologia que utilitza és: «Variante carretera Nacional II, de Madrid a Francia por Barcelona, puntos kilométricos 649 al 684», és a dir, trenta-quatre quilòmetres, utilitza aquesta terminologia. Malauradament, s'ha anat derivant —aquesta terminologia— cap a una altra, cap a «autovia del Maresme» i ha acabat essent, en el fatídic «Pla Felipe», ha estat considerada, anomenada com a «itinerario del Maresme». És a dir, ha anat degradant-se aquesta terminologia fins ara, en aquests moments, i plantejar-se omentament la d'«autopista».

És a dir que aquesta era la situació en què ens trobàvem, fins que arriba un moment, concretament el dia 5 de maig, que apareix el —com he dit abans— fatídic «Pla Felipe», que planteja una situació absolutament paradoxal per a tota la gent que ha estat implicada en aquest tema, que és el canvi de naturalesa d'aquesta via de comunicació: de passar d'una situació d'alternativa a la Nacional II, de variant de la Nacional II, a passar a una autopista la qual cosa fa impossible, fa inviable que es pugui treure l'actual traçat de la Nacional II. I aquest és el tema

clau. La no-gratuitat d'aquesta anomenada autovia del Maresme implica que no es pot treure l'actual traçat de la Nacional II i, per tant, volatilitza, dinamita tot un projecte de comarca, tot un projecte de país, part de país important, com deia abans, d'unió entre els fronts marítims, d'unificació territorial, és a dir, un projecte realment engrescador que havia tingut el suport de tothom.

Curiosament, dins del volum d'inversions del «Pla Felipe», d'un bilió i mig de pessetes, aquesta és l'única obra que salta. Dins de les vint-i-tres autovies i els quaranta-sis trams que té previst el MOPU, aquesta és l'única obra que salta. És a dir, no hi havia cap raó que justificués —cap raó racional— aquest canvi. I, per tant, s'entén molt bé que davant d'una situació, podríem dir-ne, d'engany, dintre de la sorpresa que va provocar això, doncs, es produí una reacció unànime de totes les forces polítiques dient: «Escolti, això no pot ser». Aquesta desinversió que es vol fer a Catalunya, de 35.000 milions de pessetes, no és acceptable; no hi ha cap justificació que ara faci variar aquest criteri.

A partir d'aquest plantejament es van començar a fer uns contactes i aquests contactes, doncs, van acabar amb unes reunions al més alt nivell al Ministeri i a l'Administració local de la zona, i que després no han tingut cap resposta ni cap concreció, simplement el silenci i, en tot cas, si ens hem assabentat d'alguna notícia els interessats, ha estat sempre pels mitjans de comunicació, mai pels conductes oficials, en els darrers temps. Darrers temps que, a més a més, estan marcats per una situació nova i que és la que motiva, en aquests moments, la interpellació que estic formulant. Aquesta situació nova és produïda, a principis d'aquest mes d'octubre, per una proposta d'establir, certament, un peatge que es qualifica de «tou» i amb una sèrie de compensacions —es diu— i amb una sèrie, també, de contrapartides. Peatge que, pel sol fet de ser implantat, com deia abans, impossibilita que aquesta nova autovia pugui fer de Nacional II; en conseqüència, no és tant discutir si costa cent pessetes més o cent pessetes menys. És que el problema, encara que només siguin cinc duros, per entendre'ns, és que si es posa un peatge a l'autovia del Maresme —mal dita «autovia del Maresme», que era variant de la Nacional II—, ja no pot fer de Nacional II. En conseqüència, ja no podem recuperar l'espai de totes les ciutats a què abans feia referència. Primer element de constatació: és a dir, es consuma aquesta situació d'engany. Segona constatació: es consuma una marginació important del conjunt del país, en aquest cas del conjunt de Catalunya, perquè es detreuen 35.000 milions de pessetes d'inversió a Catalunya.

Tercer cas, molt preocupant, tercer element de reflexió, que es proposa la pròrroga de les concessions administratives de peatge a totes les autopistes catalanes dependents de l'Estat; per tant, a partir d'aquest moment, es generalitza el problema i el problema, que és un problema d'atendre els compromisos i les obligacions del Ministeri d'Obres Públiques i del Govern central, es vol repercutir en el conjunt de Catalunya a través —com ha dit el President de la Generalitat amb frase afortunada— d'un impost encobert. És a dir, una situació injusta, a més a més, encara es fa més injusta, perquè afecta molta més gent.

En conseqüència, aquests elements són els que a nosaltres ens preocupen. No volem que a Catalunya hi hagi la impressió que al Maresme es demana una situació de privilegi. No volem que es cregui que el Maresme, per culpa d'una situació de plantejament, doncs, seriós, i que a més a més no fa ni més ni

menys que demanar el mateix que havia promès i els mateixos plans que havia aprovat el Govern de l'Estat, no fa res més que això, absolutament res més, no planteja cap altra reivindicació, simplement el Pla General de Carreteres, el compromís del Ministre, i complir els compromisos adquirits; simplement planteja això, cap altra reivindicació..., doncs que això no s'entengui que repercuteix negativament en tots els ciutadans de Catalunya per culpa de gent del Maresme. En tot cas, és aquí, el Ministeri, és l'Administració central qui no respon als seus compromisos.

I, dins d'aquest context de molta preocupació, perquè a poc a poc es va avançant, es va deixant podrir la situació i es va avançant cap a una línia que hipoteca per molts anys i generacions la comarca del Maresme, doncs, es planteja una proposta feta pel Govern de Catalunya que crec que pot ser molt interessant, una proposta que és en la línia de recordar la història del procés. En un moment determinat el Ministre diu que no pot fer aquesta autovia perquè ha agafat altres compromisos; veig que el Govern de la Generalitat planteja una proposta de dir: «Escolti, no es preocupi, no agafi..., dels compromisos que vostè deia, queden alliberats, vostè faci el que havia de fer i nosaltres ja recuperarem aquest compromís». És a dir, d'alguna manera, m'agradarà sentir el Govern de la Generalitat que aquí comunicui a la Cambra un acord que, per als mitjans de comunicació, va ser pres darrerament, i que, per tant, pot permetre salvaguardar els interessos de tots els catalans en un tema com és el de les autopistes catalanes. I que, per altra banda, pot possibilitar una solució, posa en evidència que hi ha solucions alternatives en el tema de l'autovia del Maresme que no necessàriament portin al peatge. És en aquest sentit, senyor Conseller, que li demano que expliqui a la Cambra, que contesti si realment el Consell Executiu, si el Govern de Catalunya està en aquesta línia que s'ha comunicat als mitjans de comunicació a través d'aquest acord del Govern i, a més a més, què pensa fer el Govern de Catalunya per defensar en tot moment els interessos del conjunt de ciutadans de Catalunya i, sobretot, també, en aquest cas, els interessos de la gent del Maresme, que, entre altres coses, simplement —com he dit abans— demanen una cosa que és justa, que estava promesa i que no hi ha cap raó per variar-la.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camp. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, Illustre senyor Diputat interpellant, donaré a la meua resposta un caire general, perquè ha estat general el plantejament fet pel l'Illustre senyor Diputat, malgrat que al final ha fet una referència molt concreta a un problema molt específic i molt seriós que tenen en aquest moment els accessos a la ciutat de Barcelona, però també perquè general ha estat la presa de posició del Govern en el darrer Consell Executiu al qual feia referència l'Illustre senyor Diputat; no hem fet només una referència al problema específic de l'autovia del Maresme, sinó, com li dic, al problema general dels accessos a la ciutat de Barcelona, que afecten no l'Administració de la Generalitat, sinó l'Administració de l'Estat.

Per tant, començaré per fer una revisió general de tots els accessos, siguin quines siguin les administracions competents, iniciant-la de sud al nord; és a dir, començant primer per la sortida cap al sud, la sortida cap a l'autovia de Castelldefels i el

Garraf. En aquest punt existeixen unes diferents decisions de millora d'aquesta xarxa, que comença per la «pota sud», que com sap l'Il·lustre senyor Diputat hi havia el compromís de fer-la a partir del 1992, per part del Govern de la Generalitat, és a dir, d'iniciar les actuacions el 92, i que anava des del nus de Diagonal, del segon cinturó, passant pel cinturó, lligant amb el cinturó del litoral, i arribant fins al Prat. Posteriorment, el desembre del 1989 se signa un acord amb el Ministeri d'Obres Públiques, a través del qual el Ministeri d'Obres Públiques s'encarrega del segon tram d'aquesta «pota sud», d'aquesta dita «pota sud», és a dir, del tram entre el cinturó del litoral i el Prat per fer-lo després del 92, i el Govern de la Generalitat adquireix el compromís de tirar endavant, abans del 92, el tram entre la Diagonal i el cinturó del litoral, tram, per altra banda, que l'empresa GISA ha concedit ja o ha adjudicat ja les obres, que, en el termini de catorze o quinze mesos, seran fetes i que, per tant, finalitzaran al voltant del gener-febrer de 1992. Inversió de 10.000 milions de pessetes al marge de les expropiacions, i que li queda, exclusivament, el nus, precisament, d'aquest cinturó amb el cinturó del litoral, que és competència del Ministeri d'Obres Públiques i que està finalitzat el projecte, i que li manca treure'l a concurs.

Aquí hi ha altres inversions molt i molt importants en aquesta zona sud: la variant de la 245, la carretera que actualment passa per dintre dels nuclis urbans de Sant Boi, Viladecans, Gavà i Castelldefels, que es desdobra per fora dels cascs urbans, fent veritablement una autovia, amb característiques d'autopista, desviaments a diferent nivell, etcètera, amb una inversió per part del Govern de la Generalitat de 7.500 milions de pessetes, que s'iniciarà a finals d'aquest any i que també, igualment, estarà finalitzada el 1992, amb terminis similars als de la «pota sud» fins al cinturó del litoral, i sobretot i particularment amb terminis similars als de l'autopista del Garraf, autopista de peatge, concessió de la Generalitat, que també finalitzaria i que uniria, lligaria Castelldefels amb la ciutat de Sitges.

Aquestes inversions, conjuntament amb les de millora de l'autovia de Castelldefels pròpiament dita, que ja s'ha realitzat en part i que estan programades d'aquí fins al 1992, canviarà absolutament la fisonomia dels accessos a Barcelona per la seva banda sud.

Immediatament, seguint les agulles del rellotge, l'itinerari Baix Llobregat-Martorell. Aquest és, a parer del Govern de la Generalitat, el coll d'ampolla fonamental, encara avui, dels accessos a la ciutat de Barcelona. Com feia referència el senyor Diputat, hi havia el projecte del Ministeri d'Obres Públiques, que és l'Administració competent, de realitzar una autovia que, d'acord amb el planejament general de la conurbació, havia d'arribar pràcticament fins al port, tot baixant pel marge dret del riu Llobregat; finalment, el projecte que semblava que s'endegava entre Martorell i el nord de la ciutat de Sant Boi, travessava el riu i anava a enganxar-se amb el cinturó del litoral i amb l'autopista que entra a Barcelona a través de la Diagonal; per tant, un projecte diferent del primitiu, però el que és més greu és que, així com en un principi s'havia previst que aquesta autovia del Baix Llobregat estaria feta per al 92, ja és ben clar que no es farà per a aquelles dates.

Això encara posa més de manifest la insuficiència per al trànsit de l'autopista de sortida de Barcelona fins a Molins de Rei, que amb els tres carrils, un cop fet el cinturó del litoral, queda

absolutament insuficient tant per als moviments de sortida de la ciutat com per als d'entrada, i que es converteix en el coll d'ampolla més important que en aquest moment tenim, coll d'ampolla de difícil solució, perquè el quart carril fins a Molins de Rei no pot venir suplementat per un tercer carril o per una ampliació del viaducte de Martorell sobre el Llobregat, i que dificulta extraordinàriament; per tant, és imprescindible l'autovia del Baix Llobregat per poder solucionar definitivament aquest coll d'ampolla d'entrada i sortida de la ciutat. Coll d'ampolla que s'ajunta amb un altre, que és la dita B-30, avui canviada de denominació però, per entendre'ns, tothom la coneixem encara per B-30, amb la seva complicada pervivència, avui, de vies laterals sense peatge i vies centrals amb peatge, i que inevitablement caldria reforçar bé amb un tercer carril en les vies de peatge, bé amb un desdoblament a diferent nivell de les vies laterals. Inversió que tampoc està prevista i que dificulta, ho torno a dir. Crec que és acceptable que avui el veritable coll d'ampolla de la circulació al voltant de la gran conurbació el constitueix precisament aquesta via B-30, de lligam de les comunicacions al voltant de la ciutat de Barcelona, per evitar, precisament, el pas per dintre de la ciutat.

Aquesta situació serà millorada, encara que no arranjada del tot, per l'obertura al trànsit del túnel del Tibidabo, que, enganxant amb la nova autopista de peatge Rubí-Terrassa, i amb la ja feta Terrassa-Manresa, dotarà la ciutat de Barcelona d'una cinquena sortida fins avui inexistent, però que torno a dir que alleujarà els problemes de la B-30, però que no els soluciona. Per tant, caldria també actuar d'una manera eficaç sobre la B-30.

Certament, i en aquesta sortida del Baix Llobregat-Martorell s'ha arranjat ja, s'està acabant l'actuació, el desdoblament entre l'itinerari Martorell-Igualada amb una inversió de 10.000 milions de pessetes del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme que ha significat el desdoblament del túnel dels Brucs i que, com li dic, a partir de Martorell millora molt la situació, però continuem amb el coll d'ampolla entre la ciutat de Barcelona i la ciutat de Martorell.

Continuant en el sentit de les agulles del rellotge, ens trobem l'autopista que des de Barcelona i passant per la ciutat de Girona ens porta cap a França. També aquí —i a l'estiu ha estat evident, però jo diria que ja no és només a l'estiu, sinó tots els dies feiners i, a més a més, molts caps de setmana— la congestió del trànsit, si més no fins a Girona o si més no fins a Maçanet, és molt evident, i també la necessitat de tercers i quarts carrils —quarts carrils fins a Granollers, tercers carrils a partir de Granollers i fins a Maçanet o Girona—, també és molt evident. Aquesta és una altra...

I, finalment, arribem al Maresme: la sortida nord de la ciutat de Barcelona a través del Maresme, on la primera cosa que ens trobem és l'autopista A-19, lliure de peatge, competència del Govern de la Generalitat fins a Montgat, on està ja licitada una obra dels laterals de l'A-19 amb una inversió al voltant dels 2.000 milions de pessetes, més millores en l'asfaltat, que estan programades, de 600 milions de pessetes —no només a l'A-19, sinó també a l'A-18—, que es realitzaran al llarg de l'exercici 91 i fins al juny del 92.

Una altra inversió molt important i molt necessària per al lligam d'aquestes dues sortides és la dita «pota nord», que també estava programada per a després del 92, que el Govern, el Mi-

nisteri d'Obres Públiques —que és el competent en l'obra— va decidir avançar, i que finalment l'avança només parcialment, des del nus Trinitat fins a Montigalà, però que no arribarà a enllaçar amb l'autovia del Maresme, la qual cosa impossibilita la realització del tercer carril de l'autovia del Maresme —Montgat-Mataró— fins després de feta la «pota nord», perquè és evident que de res no serviria un tercer carril en l'autovia del Maresme sense que després tinguéssim l'A-19, per una banda, i la «pota nord» per l'altra, que pogués permetre la diversificació del trànsit. Tercer carril de l'autovia del Maresme que també és evidentment necessari, i que la concessionària esdevé obligada, per la mateixa concessió, a realitzar sense cap mena de compensació en el tipus de peatge, i que té sol·licitat fer la concessió.

Continuant amb el Maresme, per tant. Laterals de l'A-19: les millores en el «ferm» i la seguretat. La «pota nord», quan la «pota nord» estigui finalitzada i empalmi amb la sortida de l'autopista del Maresme, podrà realitzar-se una millora estructural que requereix l'autopista entre Barcelona i Montgat; cal fer unes reparacions importants, que restringirien les vies del trànsit actual i que, per tant, no es pot escometre fins que no es tingui la «pota nord» per diversificació del trànsit.

I, finalment, entrem en el punt que més hi posava l'accent l'Il·lustre senyor Diputat: la variant de la Nacional II, posteriorment autovia del Maresme i, actualment, sembla, amb el perill de ser catalogada com a autopista de peatge —faig gràcia a les il·lustres senyores i senyors diputats dels altres comentaris, i faig meus els que ha fet l'Il·lustre senyor Diputat respecte a la característica específica d'aquesta via, com per no fer aconsellable la utilització de la fórmula del peatge. Aquesta és una via, Nacional II, com el seu nom indica, itinerari que, per la seva importància, precisament, ha romàs en mans de l'Estat quant a competències, perquè és l'itinerari fonamental pel qual vetlla l'Estat, i és impossible admetre que un itinerari que, per la seva importància, roman en mans del Govern central, després es converteixi en una via de peatge. Aquest seria un comentari fet per l'Il·lustre senyor Diputat que el Govern de la Generalitat subscriu absolutament, com ha fet públic, i aquí vindria el posicionament adoptat pel Govern de la Generalitat respecte, no només, ho torno a dir, d'aquesta autovia, sinó també de la resta de situacions, de colls d'ampolla en els accessos a la ciutat de Barcelona.

És per això que el Govern de la Generalitat, en la seva darrera reunió del Consell Executiu —fa ara deu dies—, va prendre un acord que s'estructurava en tres punts: en primer lloc, la urgència, la sol·licitud al Ministeri d'Obres Públiques de la urgència de la construcció dels tercers i quarts carrils en les autopistes de peatge de què abans he fet esment, tercers i quarts carrils en l'autopista de França, tercers i quarts carrils en la B-30 Barcelona - Molins de Rei i Molins de Rei - Martorell; que hi ha una oferta, per part de la concessionària, amb allargament de la concessió, de fer una inversió de l'ordre de 20.000 milions de pessetes, amb un allargament de concessió, que és lògic, perquè és la concessió que es millora, i, d'acord amb la Llei d'Autopistes, les millores en les autopistes han de ser pagades per l'usuari d'aquella autopista, no d'una altra, però sí d'aquella. Per tant, petició del Govern de la Generalitat que es realitzin, amb la màxima celeritat possible, els tercers i quarts carrils, imprescindibles per solucionar uns colls d'ampolla molt importants en els

accessos a la ciutat de Barcelona.

Definició del Govern de la Generalitat en contra de la utilització del peatge a l'autovia del Maresme. Creiem que és inadmissible, no només pel compromís, sinó també perquè és una via tan important com per romandre a mans, la seva competència, del Govern central, que no pot ser utilitzat el peatge per a la seva realització, i també per la fórmula que també, a través dels mitjans de comunicació, s'ha pogut conèixer, que seria un peatge tou: de fet, l'amortització dels 40.000 milions d'inversió que significa l'autovia del Maresme —l'autopista, si fos de peatge, del Maresme— no es recuperaria a través d'un peatge sobre l'autopista del Maresme, sinó a través del mecanisme de l'allargament durant vuit anys de totes les altres concessions d'autopistes a Catalunya.

Per tant, no només de l'autopista del Maresme, sinó també de l'autopista a França, de l'autopista a Tarragona i de l'autopista Lleida-Saragossa. Mecanisme absolutament pervers, en el sentit del terme expressat pel President de la Generalitat, que va en contra del mateix contingut de la Llei d'Autopistes, l'essència del qual és que són unes carreteres que, per les seves qualitats, les paga l'usuari d'aquella infraestructura, que és qui se'n beneficia —d'aquella infraestructura, no d'una altra infraestructura.

Per tant, conceptualment, perquè és una via estructurant d'un territori, d'importància fonamental, que està essent desdoblada des de Madrid fins a Saragossa i des de Saragossa fins a Barcelona, i que ha de continuar essent també desdoblada de forma gratuïta, com ho és tota la resta també, des de Barcelona fins a la frontera, el Govern de la Generalitat ha pres aquest posicionament. Afegint-hi que, donat que en un moment, després d'aquesta primera notícia apareguda als mitjans de comunicació, l'autovia del Maresme finalment seria de peatge, el Ministeri d'Obres Públiques va fer unes declaracions en el sentit que això era degut no només, o també, a l'increment general de despesa del Ministeri a Catalunya, i molt particularment pel compromís adoptat el desembre del 89 de participar en el finançament de la «pota sud», a través d'aquest acord al qual abans he fet referència, com que es justificava la necessitat de fer de peatge l'autovia del Maresme amb l'increment dels compromisos del Ministeri d'Obres Públiques a petició del Govern de la Generalitat, el Govern no pot permetre que aquesta sigui l'excusa utilitzada.

És per això que alliberaria —i aquesta és l'oferta final—, alliberaria el Govern central, el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme, d'aquest compromís, que, segons les seves paraules, l'impedia de fer lliure de peatge, com era el seu compromís, l'autovia del Maresme, tot confiant que aquesta proposta pugui obrir una via de solució a l'existència d'una via de peatge en el Maresme, que no és lògica, que no era aquest el compromís i que, definitivament, no permetria —com deia l'Il·lustre senyor Diputat— estructurar el territori del Maresme en forma convenient. Perquè la situació actual de la Nacional II, tallant la relació entre el mar i les poblacions d'una zona del territori en què aquesta relació li és consubstancial i li és imprescindible, ens sembla absolutament impossible de solucionar d'aquesta forma.

Per tant, esperem i confiem que amb aquesta proposta, tercers i quarts carrils de forma immediata, més el compromís del Govern de la Generalitat d'assumir el que havia estat el seu

compromís fins al desembre del 89, de realització de la «pota sud», esperem que solucioni també aquest problema greu que comportaria la realització del peatge de l'autovia del Maresme.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Pot fer rèplica el senyor Ramon Camp; té la paraula.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President. Gràcies, senyor Conseller, per la resposta a aquesta interpellació, perquè certament hem pogut constatar davant la Cambra, davant del Parlament de Catalunya, la coincidència de plantejaments que van més enllà, crec jo, de la pura situació fins i tot política en què vostè i jo puguem coincidir en el Grup parlamentari de Convergència i Unió, en aquest cas, vostè al Govern de Catalunya i jo com a diputat.

Crec que aquí se'ns planteja, a tots, una situació diferent, que l'hem de veure una mica per elevació, una mica per elevació: aquí hi ha una necessitat, per una banda, de solidaritat de tot Catalunya respecte a una situació territorial determinada; hi ha també una necessitat d'actuació conjunta, d'unitat política d'actuació, en un tema que afecta de forma determinant una part important del país, però que, d'alguna manera, també podem entendre que afecta el conjunt del país en la seva globalitat, perquè ho hem pogut veure per les repercussions que tindria.

Crec que el Govern de la Generalitat ha fet aquí un esforç molt important de posar sobre la taula una via de sortida possible a aquesta qüestió. És una bona línia de sortida; d'alguna manera, diria que és un bon pont de plata, perquè tothom el pugui agafar. I això s'ha de veure molt clar, no es pot desqualificar cap proposta com aquesta, no es pot desqualificar la proposta feta pel Govern de la Generalitat dient, doncs, que és..., ni electoralista, ni que és un tema de canvi de cromos, ni argumentacions com les que s'han fet, perquè el que és evident és que, en un moment determinat, el ministre del ram diu: «Escolti, miri, jo no puc fer l'autovia del Maresme...» —com molt bé deia el senyor Conseller abans, ho recordava—, «...no puc fer l'autovia del Maresme perquè m'he compromès a fer una part de la «pota sud», de finançar-la conjuntament amb la Generalitat.» Si aquest era el plantejament que, quan es va signar el conveni —com han pogut veure i han pogut escoltar que ens explicava el Conseller Molins—, quan es va signar el conveni de finançament de la «pota sud», mai es va vincular una cosa amb l'altra, en aquell moment, allà; posteriorment, quan el Ministre fa aquesta comparació, quan lliga els dos projectes, és quan fa el veritable canvi de cromos i diu: «Escolti, jo gasto 10.000 milions aquí i m'estalvio d'invertir-ne 35.000 allà.»

A partir d'aquell moment, és evident que quan, a partir del 9 d'octubre, es confirma que el Ministeri decididament va per una línia d'establir peatge, és molt correcte, és molt positiu que el Govern de la Generalitat, de forma valenta, doncs, posi aquesta sortida sobre la taula, perquè permet tornar la situació a l'estat inicial, que és la que convé, no tan sols a la gent del Maresme, sinó al conjunt de Catalunya, perquè convé per dues raons principals: una, perquè hi ha una necessitat d'urgència de fer de forma immediata aquesta via de comunicació, perquè el que és impensable és pensar que la Nacional II quedarà tal com està; és a dir, el Maresme, si la Nacional II queda tal com està, arribarà a una situació caòtica de regressió important, que no pot anar en cap sentit positiu. Una, s'ha d'actuar sobre una nova

Nacional II. I, en un territori estret i petit com és el d'aquesta comarca, només és possible a través d'aquesta alternativa, que era l'autovia del Maresme, que, per altra banda, simplement —repeteix— és el que havia dit el Govern central, és el que havia dit el Ministre mil i una vegades, és el que ha quedat reflectit al butlletí oficial de l'Estat: la variant de la Nacional II en el Maresme.

Crec que tots els senyors i senyores diputats han tingut ocasió de copsar la situació i la importància d'aquesta proposta, que mereix una atenció molt acurada i que també, jo crec, mereix que totes les forces polítiques hi puguin donar sortida, aquesta o una altra sortida, una altra solució que porti que en el Maresme puguem traslladar l'actual Nacional II amb un traçat operatiu del segle XXI, és a dir, un traçat com el que determinava l'autovia del Maresme, i que, al moment de no fer-la gratuïta, fa impossible que sigui nacional, perquè una «nacional» no pot tenir peatge.

Amb aquest criteri i aquest convenciment que sabrem, les diverses forces polítiques sabran entendre aquest plantejament, és amb el que agraeixo moltíssim al senyor Conseller l'amabilitat d'haver respost aquesta interpellació i agraeixo, també, al Govern de la Generalitat haver fet aquesta proposta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camp. El Conseller no vol...?

Passem al punt quart de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la indústria tèxtil a Catalunya, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Santiago Riera i Olivé, del Grup Socialista; té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la situació de la indústria tèxtil a Catalunya

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Molt Honorable President, senyores diputades, senyors diputats, el passat dia 20 d'octubre de l'any 1988 el Grup Socialista va presentar aquí, al Ple de la Cambra, una interpellació davant la greu crisi que patia el sector tèxtil a Catalunya; aquesta interpellació es va veure al cap d'un mes, el 24 de novembre —pràcticament, doncs, fa dos anys que vam parlar d'aquest tema— i, al llarg d'aquesta interpellació es va constatar, al meu parer, que, malgrat el pla de reconversió del sector tèxtil de l'any 80 a l'any 86, continuaven existint, a la indústria d'aquest sector a Catalunya, importants desajustaments i mancances que debilitaven la seva competitivitat en els mercats internacionals on estàvem abocats, i més atesa l'entrada del país, d'Espanya, a la Comunitat Econòmica Europea.

Penso que va posar en relleu, aquella interpellació, que el Govern de Convergència i Unió no havia endegat un necessari pla complementari d'actuació a aquell pla de reconversió, que hauria optimitzat els milers de milions de recursos que es van emprar en aquell pla concret —estic parlant de xifres del voltant de 160.000 milions de pessetes. Constatàvem, doncs, que aquesta mancança d'acció de govern per part del Govern de Convergència i Unió tenia, en bona part, responsabilitat que en aquell moment subsistissin mancances tecnològiques, mancances en el camp de la formació i la investigació tèxtil, mancances en el camp del disseny i mancances, també, a les estructures comercials, en el sentit de la manca d'apropament entre l'estructura productiva del sector tèxtil i l'estructura final comercial.

Evidentment, aquesta situació s'expressava en una quantitat enorme de suspensions de pagament i fallides, i també s'expressava en unes comarques on el sector tèxtil era un sector fortament prioritari, per la seva dimensió en el conjunt de l'economia de l'indret, amb una situació greu per a aquestes comarques; en concret, parlàvem del Berguedà, del Bages i del Ripollès.

Atesa aquesta situació, penso que el Parlament de Catalunya va ser sensible al que estava passant i va aprovar, de forma majoritària, una moció, la qual intentava encarrilar aquesta situació greu a la qual feia referència. En concret, aquesta Moció instava el Govern de Convergència i Unió a convocar les centrals sindicals i les empresarials de Catalunya del sector tèxtil, per tal de considerar, d'una banda, les mesures que en aquell moment emprava el Govern de Convergència per encarrilar aquell tema i, al mateix temps, també, examinar-ne d'altres, amb voluntat d'arribar a acords i amb voluntat de superar les dificultats i aconseguir la millora de la competitivitat d'aquest sector, atesos els temps que estaven passant i l'entrada del país, com he dit abans, a la Comunitat Econòmica Europea.

Jo penso que aquesta convocatòria, malgrat que les centrals sindicals i els empresaris de Catalunya i la part del Govern de Convergència, malgrat les dificultats per arribar-se a formalitzar —no hi vull entrar en aquest moment, si és que no hi he d'entrar segons la resposta—, que es va concretar en la constitució d'una mesa del tèxtil a Catalunya, presidida per l'Honorable Conseller d'Indústria, senyor Subirà, és potser l'hora, doncs, al cap de pràcticament dos anys d'aquesta interpellació i d'aquesta Moció, que parlem de què és el que ha estat passant, que parlem de com està el sector després d'aquest temps, després d'aquesta constitució d'aquesta Mesa per parlar de la situació del tèxtil a Catalunya. Més encara quam veiem, malauradament, que, al cap d'aquests dos anys, la situació és, si més no, encara greu, o més greu del que era llavors.

D'ençà d'aquell moment, les suspensions de pagaments no sols no s'han aturat, sinó que s'han incrementat enormement. Per les dades de què dispo, en el període de gener a maig de l'any 90 pràcticament hi ha hagut tantes suspensions com tot l'any 89, i es preveu que, per a finals d'any, evidentment, la dupliquem o tripliquem aquesta quantitat d'aquests cinc mesos, per desgràcia.

També veiem que aquest impacte que això ha tingut a les comarques on tenen aquest sector com a prioritari, com a important, la cosa està també en dades per expressar una gravetat palesa; en concret al Berguedà en aquest darrer any hi ha hagut suspensions de pagaments a empreses importants com Cal Marçal, Cal Guixaró, Cal Pons, Viladomiu Vell, empreses importants que han fet una davallada..., han tancat, en concret, aquestes empreses; llevat de Cal Pons, que ha fet reducció, les altres han hagut de tancar, i també hi ha moltes empreses en crisi com Serra i Feliu, Cal Pons, Cal Prat, MABSA, Ferrer, SA, a Vilada, i Rovirateg, a Olvan. I també estan tancant multitud d'empreses de petita dimensió, empreses anomenades de teixidors auxiliars, que fan bona part del tèxtil que es comercialitza a Catalunya.

Cal, doncs, preguntar al Govern, al Consell Executiu, què ha posat a la taula d'aquesta Mesa del Tèxtil per tal d'intentar encarrilar aquesta situació, que, pel que es veu, en definitiva, no sabem aturar. Més quan sembla que aquesta Mesa ha tingut una

sèrie d'acords, i un d'ells important per al sector tèxtil, per a un subsector en concret; sembla que no hi ha voluntat, per part del Govern, de complimentar-lo i de portar-lo a terme. Estic parlant, senyores i senyors diputats, del sector que deia abans, el subsector de petites empreses de teixidors auxiliars, anomenat també «drapaires», bressol de la industrialització a Catalunya en aquest sector, aquesta multitud d'empreses per a les quals la Mesa del Tèxtil va proposar al Govern de Catalunya un seguit de mesures per tal de millorar la seva situació en aquests moments.

Aquest grup d'empreses petites del tèxtil, que avui dia pràcticament teixeixen més de la meitat del teixit de llana que es comercialitza a Catalunya, no han estat mai ajudades. En el procés de reconversió, no van tenir cap mena d'atenció per part del Govern de Convergència per intentar millorar la situació a què es veien abocades; ans al contrari, s'han fet servir moltes vegades de coixí per facilitar la reconversió d'altres empreses de més dimensió. Són empreses, són un subsector que s'ha hagut d'espavilar ben bé sempre ell sol. Un subsector, doncs, que en aquests moments pateix dos tipus de problemes que jo vull posar de relleu en aquesta Cambra, malgrat que me n'han sentit parlar moltíssimes vegades, però que els ho repetiré.

Per una part, hi ha un sector d'empreses amb una tecnologia obsoleta, que difícilment es pot recuperar, amb un problema social de persones que hi treballen, que, per la seva edat i per la seva qualificació estrictament tèxtil tota la seva vida, és difícil que puguin reconvertir-se cap a altres tipus de feina. Però al costat hi ha un grup d'empreses més important que aquestes, que sortosament han estat modernitzades, que tenen una tecnologia plenament al dia, i que, malauradament, producte d'aquests darrers anys, en què han fet unes inversions moltes vegades per sobre de la seva capacitat d'endeutament, es troben amb tecnologia realment important, òptima i competitiva, però amb un endeutament que difícilment poden assumir, atesa la situació de crisi de la qual estem parlant.

A aquest subsector, senyores i senyors diputats, la Mesa del Tèxtil va ser sensible a la seva problemàtica i va proposar, com deia el Govern, dos tipus d'ajuts: per una banda, uns ajuts via subvenció, per tal de poder facilitar el tancament d'empreses que, com deia, estan ja amb una tecnologia obsoleta, d'impossible recuperació, i, per altra, un ajut via crèdit, a través de l'Institut Català de Finances, que permetés fer i reinvertir en aquestes empreses, o, si més no, més que reinvertir, refinançar aquella inversió que havien fet i que avui és un dogal, un dogal sobre aquestes empreses que els impedeix subsistir i tirar endavant.

Es dona la paradoxa, senyores i senyors diputats, que precisament són aquestes empreses, de les quals aquests darrers anys, aquest darrer any en concret, se n'han tancat ja més de cent, que són les que tenen una tecnologia més avançada, i que, perquè no poden realment afrontar aquest endeutament troben que els telers han d'anar a parar una altra vegada a mans de qui els els havia venut, el qual els exporta a un preu molt més baix als nostres competidors, com Turquia o el Marroc. O sigui, es dona la paradoxa que són precisament aquestes, les de millor tecnologia, les que estan tancant, una darrere l'altra; en concret, s'avalua en més d'un centenar ja, en el que portem d'any.

Per tant, senyores i senyors diputats, jo penso que el nostre Govern, el Govern de Convergència i Unió, no pot repetir la

mancança que va repetir en el Pla de reconversió de l'any 80-86, en no fer cap pla subsectorial o cap pla sectorial que permetés complementar les vicissituds d'aquell Pla de Reconversió, que saben vostès que era un pla de reconversió d'acollida voluntària, i que, per tant, generava una sèrie de problemes que el Govern de Convergència havia de tenir atenció per veure com es produïen i, per tant, intentar compensar-los i optimitzar aquell Pla de Reconversió, certament útil en aquell moment.

Jo penso que en aquest moment el Govern de Convergència i Unió no pot deixar de banda aquesta situació que està creada, no pot prescindir dels acords d'aquesta Mesa i no pot eludir la seva responsabilitat en el tèxtil català. Penso que hi ha una intenció, almenys per les dades que jo tinc i per les que veig per part de la Conselleria, de passar aquest tema una altra vegada al Govern de Madrid.

Jo no dubto, senyores i senyors diputats, que hi ha mesures concretes per recuperar el sector, que s'han d'acordar en una altra taula que no a la taula que hi ha oberta a Catalunya; per això hi ha, i vostès ho coneixen, la Mesa para la Competitividad del Sector, oberta en el Ministeri d'Indústria, amb la presència també de les centrals sindicals i la presència, també, de totes les patronals del sector. Evidentment que en sóc conscient. Però això no pot permetre, de cap manera, que el Govern de Convergència defugui les seves responsabilitats, i aquí a Catalunya, no elabori tot un conjunt de mesures que estan al seu abast per tal de poder resoldre aquest problema, de les quals, les que estem parlant, les dels teixidors auxiliars, en són una part, n'hi ha d'altres, i vostès ho saben, en el tema de millorar i afavorir un disseny cada vegada més acurat per ser competitius, en la millora —com deia abans— d'acostar l'estructura productiva a la comercial perquè no hi hagi aquests desfasaments que fan també que el nostre teixit surti a uns preus, a vegades, de cara a la venda, molt superiors del que podria ser, i de cara, també, lògicament, a millorar la tecnologia.

Jo sé que això costa d'entendre al Govern de Convergència. Ens han tingut acostumats, al llarg d'aquests anys, a una política industrial, mai des d'una òptica sectorial i territorial, sinó simplement de donar avals, crèdits o subvencions, moltes vegades a empreses a les quals jo he titllat de clientelars. Ha estat la seva política, una política dispersa, que, al meu entendre, no ha arreglat res a la indústria a Catalunya, si no és en algun cas puntual, i en definitiva, ha condemnat moltes vegades subsectors, que per la seva dimensió podríem ajudar, els ha condemnat simplement a una situació que els ha abocat a haver de tancar.

Per tant, jo, senyors diputats —ja acabo aquí—, demanaria al Govern de Convergència que m'expliqués —i Unió—, que m'expliqués, en definitiva, quines mesures pensa emprar per tal de millorar aquesta situació; és una de les parts de la Moció que varem aprovar fa dos anys: examinar les mesures que es venien fent —jo diria «escasses», per desgràcia— i proposar-ne de noves, i estem parlant del Govern de Catalunya. Quines mesures pensa emprar per millorar aquesta situació en el tèxtil en general i, en concret, aquesta proposta de la Mesa del Tèxtil, que ha fet per als teixidors auxiliars, que sap el senyor Conseller que estan esperant realment amb angoixa una solució al seu problema i, pel que sembla, si bé semblava que sí en principi, ara sembla que la cosa no va per aquí...

Jo penso que, senyores i senyors diputats, el Govern ha

d'afrontar les seves responsabilitats i ha d'explicar-nos quins són els seus propòsits de cara a solucionar la situació de crisi del tèxtil a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Subirà. Vol acumular la resposta a la...

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): He vist a l'ordre del dia que, efectivament, hi ha una altra interpellació amb el text similar o, si no, idèntic...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. És la interpellació que és el número sis de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la indústria tèxtil, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Rosa Fabian, del Grup d'Iniciativa.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la situació de la indústria tèxtil a Catalunya

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats, la indústria tèxtil ha tingut un paper molt important en l'economia de Catalunya, però en els darrers anys ha perdut protagonisme, tots ho sabem.

Des de l'any 72 fins al 80 el Pla de Reconversió Tèxtil, més una sèrie d'expedients incontrolats, ha fet que, a nivell de l'Estat, s'hagin perdut 600.000 llocs de treball, per tal com l'any 70 hi havia un milió de llocs de treball en aquest sector, i en aquests moments n'hi ha uns 380.000. A Catalunya, l'any 70 hi havien 580.000 treballadors en aquest sector; en aquests moments n'hi ha al voltant de 185.000. A l'Estat espanyol, el cost social, a nivell d'Europa, ha suposat el 60% de la totalitat dels llocs de treball que s'han perdut en el país de la Comunitat Econòmica Europea, ja que, segons dades d'aquests països, la totalitat de llocs de treball desapareguda en aquests països de la Comunitat Econòmica Europea és al voltant d'un milió.

Com dèiem, a Catalunya la debilitat del sector incideix particularment en la seva economia, per tal com representa el 17% del producte industrial. Catalunya concentra la part més gran de la indústria tèxtil especialment en els subsectors de la llana, del cotó, acabats, gènere de punt, seda natural i fibres.

En tractar-se d'una indústria transformadora, molt directament sotmesa a les fluctuacions del mercat, la seva evolució és fortament cíclica, amb un seguit de moments d'eufòria i uns altres de crisi. Estem acostumats a sentir com es demana ajuda a l'Administració i sacrifici als sindicats en el moment de crisi, però, en canvi, no estem acostumats a veure que s'ofereixi compartir els moments d'eufòria.

El tèxtil és un sector que no ha deixat mai de rebre inversions, que entre els anys seixanta i els primers anys de la dècada dels vuitanta han estat importants, i, de fet, des de l'any 62 la indústria tèxtil catalana ha viscut un procés de reconversió industrial pràcticament ininterromput. Però ha faltat, des del nostre punt de vista, una estratègia de política industrial i comercial que assegurés una adequada modernització de l'estructura del sector.

En aquests moments —i ho deia l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula— la situació és molt greu. El nostre Grup parlamentari creu que cal que el Govern de la Generalitat faci una declaració explícita de la seva voluntat d'assegurar el

futur del tèxtil a Catalunya, que defineix la vida d'algunes comarques i localitats del nostre país —com també assenyalava el senyor Riera anteriorment.

Valorem positivament l'existència de la Mesa del Tèxtil, però entenem que només l'elaboració d'una estratègia global pot donar fruits. No creiem que la solució es trobi únicament en la flexibilitat laboral; mesures de flexibilització que signifiquen, de fet, el manteniment del salaris tèxtils a la cua dels salaris del conjunt de la indústria i/o a la submersió de part d'aquesta activitat, que ja fa temps que ve funcionant d'aquesta manera.

Creiem que, definitivament, el model de la indústria tèxtil catalana no ha de ser el dels països desenvolupats, basats en els baixos salaris, sinó en els països de la Comunitat Econòmica Europea, basats en una producció d'alta qualitat. Cal tenir en compte que la competència serà encara, en aquests moments, més gran, amb la incorporació dels països de l'Est al mercat europeu.

Hi ha, des del nostre punt de vista, un marge de maniobra per millorar la competitivitat del sector, i que no passa, com dèiem abans, pel deteriorament, només, de les condicions de treball. Es pot flexibilitzar la política de crèdit aconseguint unes condicions més europees; es poden establir millores fiscals que estimulin la inversió, fent especial atenció a les empreses petites i mitjanes, i es pot millorar la política de formació professional a tots els nivells, la qual cosa resoldria molts problemes de mala gestió i d'inadequació dels treballadors a les noves tecnologies; es pot dur a terme una política de vendes més intel·ligent, etcètera.

No volem que el tèxtil sigui causa dels dos problemes més greus de la nostra economia: l'atur i el dèficit de la balança comercial; per tant, cal trobar la fórmula per aconseguir una estructura productiva que impedeixi que un futur proper tots els ciutadans del país vesteixin amb articles importats.

Tenint en compte que la Generalitat té àmplies competències per actuar damunt l'estructura industrial, creiem que és necessària l'existència d'un programa explícit adreçat a la millora del sector tèxtil. Aquest programa, amb el qual s'haurien de comprometre les diferents parts implicades, hauria de recollir les millores a aplicar per la Generalitat, incloure l'execució de les mesures de política econòmica dictades pel Govern central, que correspon també a la Generalitat. Es tracta d'aplicar totes les possibilitats d'actuació de la Conselleria d'Indústria i la d'Economia, amb l'expressada intenció de millorar l'estructura productiva del sector, articular un programa a través del seguiment de cada una de les decisions i de les seves conseqüències. Però, des del nostre punt de vista, creiem que per fer tot això cal voluntat política. I pensem que no és el moment..., que no pot ser que en aquest moment les discussions entre el Govern central i el Govern de l'autonomia discuteixin quin és el seu marc de competències, que creiem que això ja està definit a la Constitució i a l'Estatut, ha de ser el motiu pel qual una i altra Administració no siguin capaces d'elaborar un programa global que porti endavant que aquest sector no desaparegui, a Catalunya, que no morin aquestes empreses que estan arrelades a l'economia de Catalunya. Mesures com, per exemple, portar a la Mesa de l'Estat un dossier de competències catalanes per aplicar-les directament a Catalunya, mesures d'intentar aconseguir el manteniment o la reconversió de l'acord de multifibres, desaparegut el juliol del 90, mesures d'aconseguir que en l'àmbit dels expe-

dients de regulació d'ocupació fossin..., es donés més informació en el moment de presentar aquests expedients a efectes de conèixer la situació econòmica, real del moment que es produeix l'expedient, i no dades econòmiques de dos i tres anys anteriors, que —com dèiem abans—, en un sector que és fortament cíclic, no ens ajuda a saber, en un moment determinat, quin és el diagnòstic concret de l'empresa que està en una situació difícil. Mesures preventives en l'àmbit dels expedients de regulació d'ocupació com, per exemple, que fos necessari passar abans per la Mesa del Tèxtil, a fi de veure si hi ha encara possibilitats de reconversió i de salvació de les empreses per no haver de tancar, o mesures com la reestructuració de la indústria auxiliar, que deia l'Il·lustre Diputat senyor Riera, el denominat sector dels drapaires, amb una sèrie d'ajudes financeres per part del Govern de la Generalitat, creiem que faria possible convertir el sector tèxtil en un sector competitiu, en un sector capaç de viure dintre de l'estructura industrial de Catalunya, que creiem que aquest és un moment molt important per aconseguir que aquesta indústria no desaparegui.

Des d'aquest punt de vista, i perquè pensem que manca aquesta voluntat política que nosaltres dèiem fa un moment, és perquè substanciem aquesta interpellació, demanant al senyor Conseller d'Indústria que ens digui quins són els propòsits de capteniment del Govern de la Generalitat per aconseguir que aquest sector, en definitiva, visqui, perquè creiem que estem en un moment que la seva desaparició no solament és possible, sinó probable.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Ara té la paraula, pel Consell Executiu, l'Honorable Conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyores i senyors diputats, el tema tèxtil és tan multidimensional que, realment, és difícil intentar esbrinar-lo i aprofundir en el diagnòstic de la situació amb els minuts que tinc —encara que són uns quants—, però ho intentaré. Requereix un esforç, requereix un esforç de classificació i d'ordenació que provaré de fer.

Primer, hauríem, tots plegats, de constatar —i em sembla que el senyor Riera, que és un bon coneixedor del sector coincidirà amb mi, igual com la senyora Fabian—, hauríem de coincidir que el sector tèxtil és dels que tenen més varietat interna; és a dir, la diferència que hi ha entre un filador de cotó de fils estàndard de vint-i-dosos, de vint-i-dosos —dos caps—, sense cap especialitat, entre aquest i aquell que es dedica a l'última moda en articles de *prêt-à-porter* de confecció, les diferències entre aquests dos són més grosses que les diferències que existeixen entre sectors més, no del tèxtil, però entre sectors que estan classificats en l'economia com a sectors diferents. Això..., veig que el senyor Riera assenteix, la qual cosa m'indica que, efectivament, és un tema claríssim per a tota persona que conegui el sector tèxtil. Llavors, què passa, aquí? Que, efectivament, tenim una situació de crisi en determinats subsectors del tèxtil, en canvi hi ha altres subsectors del tèxtil que van bé; no vull dir amb això que el conjunt de la indústria, el conjunt del sector, en aquests moments, es pugui qualificar que va bé. El conjunt del sector està en una situació de crisi.

De tota manera, aquesta particularitat que els acabo d'explicar, de subsectors dins el tèxtil que són enormement diferen-

ciats entre ells, tan diferenciats o més com altres sectors de l'economia, aquesta va lligada, aquesta situació de subsectors molt diferenciats, va lligada a un tema que també ha tocat la senyora Fabian, que és el tema de la ciclicitat d'aquest sector. Perquè, a més a més, ens trobem amb un fenomen curiós: són cicles que transvasen activitat econòmica d'un subsector del tèxtil a un altre. Per exemple: quan resulta que estan de moda els teixits que s'han de fer amb fil tintat, per exemple, quan estan de moda les camises amb ratlles i, sobretot quan estan de moda les camises amb ratlles fines, és a dir, per exemple, aquesta que porto jo, que ja està una mica passada de moda, aquesta, quan està de moda aquest tipus de teixit, resulta que no està de moda l'estampació; quan està de moda l'estampació, totes aquelles inversions que s'han fet per tal de poder produir amb agilitat i competitivament fil tintat es troben en una situació de subocupació. Aquest és un tema que també passa en altres coses més allunyades, perquè ara estariem parlant, simplement, dels teixits per a determinats articles de confecció. Per exemple: quan estan de moda els pantalons per a senyores, les mitges cauen en vertical; quan, en canvi, passa aquella moda i es tornen a portar faldilles, llavors, aquell sector, aquella confecció de pantalons a *prêt-à-porter* per a senyora, cau, i, en canvi, torna pujar el sector de la mitja. Bé, això ens porta..., el subsector de les mitges. I d'exemples d'aquests en podríem posar tots els que volguéssim, i no són qüestions d'una temporada o dues; aquests cicles, als quals es referia la senyora Fabian, aquests cicles de moda són cicles que poden durar tres o quatre anys.

Això ens introduiria en un tema que tocaré més endavant, perquè això ens portaria de dret al tema d'una raonable, d'una controlada flexibilitat laboral. O si volen m'hi refereixo ara mateix, perquè després potser perdo el fil de la meva exposició, i em sembla que ara m'avanço a unes de les conclusions de la Mesa del Tèxtil, a les quals em referiré després, i aquesta ja la donarem per comentada.

Què passa en una situació d'aquest tipus, quan les relacions laborals són rígides, o més rígides que en els països competidors nostres? I no els del Tercer Món, senyora Fabian, els països de la resta de la Comunitat Europea. Què passa? Passa que es produeix el transvasament després d'haver provocat la ruptura de les empreses, i llavors, quan torna a ser possible o quan el mercat torna a demanar mitges, resulta que les mitges s'han d'importar d'Itàlia, perquè ja no queda cap fabricant de mitges. Per tant —hi insisteixo—, el transvasament, el transvasament s'ha produït igualment, el que passa és que s'ha produït també traumàticament, de tal manera que el sistema, el sistema econòmic, el sistema del sector tèxtil ha quedat buit, ha quedat sense aquell receptacle que podria rebre la demanda i donar-hi resposta. Aquesta és una situació que es va diagnosticar clarament, i, quan parlem de les conclusions de la Mesa del Tèxtil, hi tornaré a insistir.

De tota manera, el que sí que és clar és que el sector tèxtil, en el seu conjunt, però molt especialment en alguns subsectors, té una clara sobre capacitat de producció. Això no és el mateix que dir altres afirmacions que consisteixen a dir que el tèxtil ha d'anar..., ha de ser produït en els països productors de les matèries primeres, no és això. Això, simplement, vol dir que cada vegada que un empresari, cada vegada que un filador pren una decisió de modernització de la seva filatura es produeix, per les

dimensions econòmiques d'aquesta inversió, es produeix una capacitat de producció que sol ser almenys del doble i que, a més a més, funciona amb aproximadament una quarta part del personal que hi havia fins a aquell moment. Miri, la capacitat de producció de filats d'una filatura de quinze mil pues de cotó fa uns quants anys era la que era i ocupava..., el personal que ocupava podia ser entre una seixantena i una vuitantena de persones; en aquests moments, aquella mateixa capacitat de producció, amb una filatura *openend*, com les que s'han instal·lat per part d'alguns fabricants tèxtils, fent una cosa que estava molt ben feta, que era modernitzar i ser més competitiu, fa el doble de producció que aquella filatura de quinze mil pues, perquè no podien invertir la meitat, és a dir, aquella era una unitat econòmica que no es podia partir, i, al mateix temps, la fan anar quatre persones per torn.

És clar, és una indústria que alguns subsectors d'aquesta indústria són subsectors que les bones decisions de competitivitat dels diferents agents, que en una economia de mercat són els que prenen les decisions, genera, cada vegada que es fa una inversió d'aquest tipus, sobreproducció per un cantó i sobrant de mà d'obra per l'altre. I, amb això, ens hi trobem a la filatura, i ens hi trobem en el tissatge i ens hi trobem en altres subsectors. Per exemple, el mateix subsector del ram de l'aigua, és a dir, dels acabats i dels tints. Aquí hi ha hagut una tendència claríssima, que, a més a més, era absolutament lloable, que era que els filadors, per donar resposta als seus clients quan estaven de moda els teixits que han de ser teixits amb fil tintat, en lloc de recórrer a les grans instal·lacions existents de tintura, el que van fer, per ser més àgils, per poder produir lots més petits i donar resposta més ràpida, es van dedicar a invertir, ells mateixos, en tintura, i vostès trobaran molts tints moderníssims en lots petits, per tant, molt competitiu, en filatures que fa uns quants anys no els tenien. I, per tant, crisi que es provoca en el sector dels acabats i els tints.

Això ve agreujat encara per una altra situació, que és l'entrada al mercat de productes procedents d'altres àrees econòmiques, essencialment —tal com deia la senyora Fabian— de països subdesenvolupats, que fan una competència de preus molt difícil de superar, que només es pot superar —i en això coincideixo plenament amb la senyora Fabian—, que només es pot superar agafant el camí, no de la competitivitat basada en una mà d'obra barata, sinó agafant el camí de les inversions. La indústria tèxtil ja no és una indústria intensiva en mà d'obra, la indústria tèxtil ja és una indústria intensiva en capital, almenys en el nivell que nosaltres volem i creiem que la indústria tèxtil catalana s'ha de moure; per tant, fent inversions que facin assemblar el sector tèxtil català al sector tèxtil que ha sobreviscut i és competitiu —i és competitiu— en altres països de la Comunitat Europea.

Encara que el Portaveu del Grup parlamentari al qual pertanyo la distregui (*adreçant-se a la I. Sra. Fabian*), ja faig una petita pausa. (*Pausa.*)

Per tant, si el camí que s'ha de seguir és el camí de continuar fent inversions de les que són capital intensives i que, per tant, tenen les conseqüències que he explicat jo abans quan parlava, com un exemple, d'una filatura *openend*, ens anirem trobant, cada vegada, amb situacions compromeses i difícils, generades per aquelles decisions bones que prenguin els agents econòmics. Perquè el que seria mortal de necessitat per a la indústria

tèxtil catalana seria que no es fessin aquestes inversions i que intentessin fer una cosa impossible, avui dia ja, que seria competir de la mateixa manera que ho fa Taiwan. Per tant, ens trobarem els propers anys, i, probablement, fins i tot jo diria en el proper decenni, amb una constant reestructuració de la indústria tèxtil.

Bé, ara a mi m'agradaria entrar en la història de la iniciativa que s'origina en una interpellació, precisament, del senyor Riera, cosa que, evidentment, l'honora; al capdavant, doncs, és perfectament positiu, doncs, que hi hagi un diputat que constantment vagi insistint en uns temes determinats que són mereixedors d'atenció. Evidentment, si anés insistint en uns temes que no tenen cap interès, no seria lloable, però en aquest cas ho és, senyor Riera.

Efectivament, concretament el dia 30 de desembre de 1988, el Ple del Parlament va acordar aquella Moció a la qual vostè s'ha referit. I el dia 30 de gener... És a dir, havia passat un mes, si no ho recordo malament, vaja, si les xifres... perquè, és clar, només hi ha una inexactitud, que no té cap importància: vostè ha dit que aquesta mesa la va presidir des del primer moment el Conseller senyor Subirà. No, era un altre, però m'hi sento absolutament solidari, eh?, no hi ha cap problema. Bé, doncs... Per tant, haig de mirar les dates, perquè no me'n recordo de memòria. El dia 30 de gener es va realitzar la primera reunió, no hi va haver cap dificultat per part de ningú per muntar i començar a treballar la mesa del tèxtil. Aquesta mesa va passar per moltes vicissituds i va tenir una durada llarga; va tenir una durada llarga que jo no m'atreveria... No, el que dic no té cap..., ni el més petit to de crítica, perquè, escolti'm, costa -costa- posar d'acord agents socials que tenen, òbviament i legítimament, interessos en alguns aspectes diferents i en uns altres coincidents, evidentment, si no, no s'hauria fet la mesa i, si no, no s'hauria arribat a acords tal com es va arribar. Però és perfectament explicable que en la trajectòria hi hagi dificultats.

Una d'aquestes dificultats va ser la que va consistir que es demanés un estudi -no una dificultat, un endarreriment- a una empresa qualificada i que, finalment, després de triar i tothom va estar-hi d'acord, es va encarregar a una empresa que es diu Kurt Salomon, i que és una empresa consultora molt coneguda, internacional, especialista en temes tèxtils.

Per què dic que va ser un endarreriment? I no el critico, només en el tema dels mesos que van passar. Perquè, mirin, les conclusions de l'estudi Kurt Salomon eren, van ser plenament coincidents amb el diagnòstic que els diferents participants de la mesa havien fet abans d'encarregar-lo. És més: que l'estudi de Kurt Salomon confirmés el diagnòstic que els diferents agents implicats... -escolti, «implicats», no implicats diguem-ne acadèmicament, sinó implicats vitalment, els treballadors, els empresaris, etcètera-, l'estudi de Kurt Salomon, que coincidissin les conclusions amb el diagnòstic que ells havien fet, l'únic que feia era confirmar que l'estudi Kurt Salomon estava ben fet. Li diré més: és bastant agosarat el que diré, però n'estic convençut, i com que no és una qüestió política, doncs, per això no discreparem; és una opinió personal de la qual estic convençut: si l'estudi Kurt Salomon hagués arribat a unes conclusions oposades a les que els agents implicats directament en el problema havien arribat abans d'encarregar-lo, el més probable és que l'estudi Kurt Salomon hagués estat equivocat. Però, fent l'estudi Kurt Salomon, vam esmerçar -no dic «perdre»-, vam

esmerçar sis mesos o set mesos. Llavors... I al final vam arribar a unes conclusions que després analitzarem.

A continuació, un cop tots ens vam posar d'acord en la Mesa catalana del Tèxtil, es va arribar a la conclusió que hi havia tota una sèrie de coses que es podien fer des del Govern de Catalunya -després ho comentarem-, i que n'hi havia totes unes altres, importants, que requerien un acord a nivell estatal, perquè no podem oblidar que..., per exemple, els temes de relacions laborals requereixen aquest acord a nivell nacional, a nivell espanyol, més ben dit, i no podem tampoc oblidar que hi ha altres zones, altres àrees de l'Estat espanyol en les quals la indústria tèxtil té una forta incidència; per exemple, una d'elles és, en el subsector de la confecció, la mateixa Comunitat de Madrid. Per tant, va semblar necessari arribar a aquest plantejament d'una mesa nacional, d'una espanyola.

Senyor Riera, jo no vull dir -i no ho diré- que em vull treure responsabilitats per passar-les al Govern central, però deixin-me, almenys, fer una pregunta: no es podia haver endegat una negociació a nivell estatal paral·lelament? No es podia haver pres... Senyor Riera, de debò, crec que vostè està sincerament interessat a trobar solucions al problema del tèxtil; jo també. Vostè d'una manera i jo, potser, d'una altra, és igual això, però que hi està sincerament interessat. No es podia promoure, també, una mesa del tèxtil a nivell espanyol, abans? O és que no hi havia més remei que esperar les conclusions de la Mesa del Tèxtil de Catalunya? Jo crec que no. Mai ens hem trobat que ens donessin precedència en un tema important; tampoc la reclamem, i tothom té dret a tocar els temes importants, però en aquest cas nosaltres el vam començar important i uns altres potser van considerar que no era important. Per tant, primera qüestió que deixo a la seva consideració.

Quan es va acordar endegar la Mesa del Tèxtil a nivell espanyol feia catorze mesos que havia començat a treballar la Mesa del Tèxtil a nivell català. No hi havia cap necessitat d'esperar tant. Bé, la Mesa del Tèxtil a nivell espanyol està estructurada, hi ha participació dels sectors, tal com vostè ha dit, hi ha també participació formal del Govern de la Generalitat i del Govern d'alguna altra comunitat que té important indústria tèxtil, i està treballant en aquests moments. Jo pensava que ara per ara es podia haver arribat ja a algun acord definitiu, però encara no; està treballant, com vostè sap, amb tres submeses -s'ha dividit-: una dedicada al tema de formació, una altra dedicada al tema de comerç exterior i una altra dedicada al tema laboral.

Bé. Quines van ser les conclusions de l'estudi Kurt Salomon i quines han estat les accions endegades pel Govern de la Generalitat? Miri, les conclusions... Hi ha dos conjunts de conclusions, unes més resumides, i unes altres una mica més extenses. Però, per brevetat i per estalviar-los coses que a més a més, vostès, senyors interpellants, coneixen perfectament, em referiré només a les resumides. Diu: «Primera: flexibilització i adaptació del marc econòmic laboral per situar-lo en condicions de competitivitat amb la resta de països del nostre entorn econòmic. Dos: suport a l'esforç exportador, en especial als realitzats per empreses agrupades. Tres: formació i reciclatge del personal a tots els nivells; millora del sistema educatiu dirigit al tèxtil. I quatre: inversió en qualitat total.»

Molt bé. Què ha fet i què pensa continuar fent el Govern de la Generalitat en aquesta línia? Per exemple, participar, hem participat de manera activa i bastant determinant en el Centre

de Tecnologia Aplicada del Vallès, Mancomunitat Terrassa-Sabadell, en el Centre concret de Formació i Serveis Especialitzats de CAD/CAM per al tèxtil. És un tema enormement important amb vista a la competitivitat del tèxtil. Pensin que no és només la utilització del CAD/CAM per a la creació de teixits en aquella línia que abans feien els anomenats «teòrics tèxtils»: és que aquest tipus de productes auxiliats per CAD/CAM poden respondre molt més ràpidament, amb molta més agilitat, a la moda canviant. Pensin amb la utilització del CAD/CAM, per exemple, en la creació d'estampats, que és absolutament determinant –en aquests moments, pràcticament no s'és competitiu si no es fa això amb CAD/CAM–, i pensin, per exemple, en la importància decisiva en els costos de matèria primera de la utilització del CAD/CAM a la confecció. La utilització del CAD/CAM a la confecció, per exemple, en la distribució de patrons –allò que se'n diu «patronatge», eh?– a sobre del teixit per tal de, després, tallar i confeccionar les peces, pot significar estalvis aproximadament del 15 i, de vegades, fins i tot del 20% de cost directe, és a dir, del teixit utilitzat per fer 1.000 unitats. Per tant, un suport decidit en aquesta línia.

Segon: suport al Laboratori d'Assaigs i Investigació del Condicionament terrassenc. I també al laboratori, per exemple, del Gremi de Fabricants de Sabadell i al laboratori de l'AITA que actualment està en un procés de fusió, perquè sigui més eficaç, i més distribuïts els seus serveis en el territori, precisament, amb el Laboratori del Condicionament de Terrassa. Mirin, jo, el Laboratori del Condicionament de Terrassa, el conec des de l'any 60, aproximadament, i he vist com era, he vist com és, l'he vist evolucionar. No hi ha ni comparació; és a dir, ara ens trobem amb un Laboratori del Condicionament de Terrassa que efectivament dona un molt útil servei amb vista a la competitivitat de les empreses que hi acudeixen, i els anys seixanta era tota una altra història, que no em podran dir: «No, és que llavors les coses eren diferents...» No, llavors no donava el servei, al nivell de llavors, comparable al que ara dona en el nivell d'ara.

Participació, a través de l'Institut Català de Finances, en la realització i el finançament de diversos plans de viabilitat d'empreses. Senyor Riera, algunes d'aquestes, que jo no esmentaré, són de les que vostè ha esmentat. I no ho faré perquè a la indústria tèxtil passa també un altre fenomen: quan tots ens dediquem a parlar que el tèxtil va malament –perquè, efectivament, hi ha subsectors que van malament–, també estem indirectament perjudicant aquells subsectors del tèxtil que van bé. I ho estem fent d'una manera involuntària –això no és, no és una acusació–, però el que sí que passa és que llavors hi ha unes reaccions desfavorables de les entitats bancàries cap a tot el sector. Per tant, hem de ser molt prudents a esmentar empreses. De tota manera, una de concreta que vostè ha esmentat, que és Manufactures Pons, de Puig-reig, que es va apropar a un pla de viabilitat i salvament parcial de la seva activitat fabril, doncs, bé, des de la Conselleria, tal com es fa en totes les situacions d'aquest tipus, s'ha fet tot el possible per ajudar-los a conduir un pla molt racional i que em sembla que pot donar fruits.

Jo tinc les xifres –però si ho volen els les puc dir després, si vostès hi estan interessats– que s'han esmerçat, tant des del punt de vista d'ajudes a les indústries que, a més a més, estiguessin situades en comarques amb una certa regressió, perquè en les altres és més difícil, com en el muntant de les operacions que ha fet l'Institut Català de Finances.

Finalment, deixi'm afegir dues coses que per mi són molt importants: si volem que el nostre tèxtil sigui competitiu, i sigui competitiu per un alt valor afegit, no perquè competeixi amb preus i escanyant costos –entre altres, la mà d'obra–, no; si volem que sigui competitiu, s'ha de fer una aposta molt clara, que, a més a més, jo crec que el Govern de la Generalitat l'ha feta, i que la pensa mantenir i, si pot, intensificar, en tot el tema de disseny tèxtil. Jo abans els parlava d'una de les coses, però he guardat per a aquesta fase final de la meua explicació el tema –per mi és més important– de l'Escola Superior de Disseny Tèxtil de Terrassa..., perdó, de Sabadell... Perdonin les meves tendències naturals, no provocades per cap qüestió territorial, sinó provocades per cinc anys d'estudiar a Terrassa. L'Escola de Disseny Tèxtil de Sabadell, que aquest any comença el segon curs, i el comença amb una expectativa molt positiva, basada en el bon fer de l'any anterior, de tal manera que l'Escola té projectes molt clars i molt positius d'ampliació de les seves activitats, que tindran tot el suport del Govern de la Generalitat. I això, senyor Riera, senyora Fabian, és molt important, de debò, perquè el nostre tèxtil sigui competitiu en valor afegit.

També voldria esmentar dues coses més; n'hi ha d'altres, però deixin-me'n dir dues que em sembla que tenen importància perquè, a més a més, es refereixen estrictament a un dels punts de l'estudi Kurt Salomon. Hi ha, en l'estudi Kurt Salomon, una recomanació forta en el terreny de la qualitat –en el terreny de la qualitat. Del terreny de la qualitat és fàcil parlar-ne i és difícil d'atacar-lo seriosament.

Els anys seixanta, que va ser quan es va començar a parlar de tècniques específiques per a la qualitat –jo, en aquella època, era estudiant a Terrassa, tal com els he confessat fa uns moments–, tots ens pensàvem que el tema de qualitat consistia en l'aplicació de determinades tècniques estadístiques de mostreig, que ens permetien seleccionar si un lot de fabricació era correcte o no, a base d'examinar unes mostres i aplicar unes taules i uns càlculs. Això no va conduir a res: les vertaderes tècniques, les tècniques de qualitat que, de fet, han portat alguns països a ser altament competitius en qualitat..., vostès se'n recorden quan, als anys cinquanta i principis dels seixanta, l'aspiració de tot afeccionat a la fotografia era tenir una màquina de fabricació alemanya, i només ens compràvem, perquè no podríem comprar una màquina alemanya, una màquina japonesa els que estàvem disposats a tenir una còpia d'inferior qualitat. Bé, en aquests moments la situació és, no diré la inversa, perquè simplement els alemanys quasi n'han deixat de fabricar, de màquines de retratar, però, en canvi, les màquines d'alta qualitat que utilitzen els professionals són les japoneses.

I això, com ho han aconseguit? (*Remor de veus.*) Senyor Tomàs...! (*Rialles.*) I això, com ho han aconseguit? Doncs no ho han aconseguit fent estadística, ho han aconseguit fent una mentalització total, una mentalització total de l'empresa, des del de dalt de tot fins al..., tots, tots els de l'empresa, en el sentit que la qualitat ha de ser una obsessió constant, i, a més a més, aplicant tècniques, però tècniques orientades a promoure el convenciment i, fins i tot, la competència interna dins de l'empresa en termes de qualitat, que, segurament, a més a més, és molt més satisfactori, des del punt de vista de relacions personals, que la competència interna entre diferents unitats de la mateixa empresa per qüestions de major o menor producció: segurament que des d'un punt de vista humà, del qui treballa en

una empresa, és molt més motivador, molt més positiu impulsar la competència quant al nivell de qualitat de la cosa que es fa, perquè això dóna satisfacció al qui ho fa.

Bé, doncs, això com es promou? Això es promou introduint a les empreses aquesta preocupació i, a més, introduint-la d'una manera que ha de ser participativa, és a dir que no ho pot fer l'Administració; l'Administració no pot només dir: «escolti, qualitat-qualitat...» —també, segurament que també és útil, això, però amb això no s'arriba a accions específiques—, ni tampoc refiant-te que les empreses ho facin al seu aire, perquè n'hi haurà algunes que ho faran i altres que no.

Llavors, nosaltres hem emprès ja una acció decidida en aquest terreny. Què vol dir una acció decidida? Una acció decidida vol dir allò de dir: «escolti, miri, nosaltres hi posem tant i vostès hi posen tant», entre altres coses perquè hi ha aquella expressió castellana, molt il·lustrativa, que diu..., bé, és igual, allò que el cavall regalat i totes aquelles coses. Per tant, nosaltres volem el compromís de l'empresari, i llavors hem endegat unes accions que comencen ara ja, naturalment, en el proper exercici mirarem d'ampliar-les —i tindrem ocasió de parlar-ne quan discutim el pressupost—, en la línia del foment de la qualitat. Concretament, tenim un conveni signat amb l'Institut Català de Tecnologia —que és una institució que ens ha ofert, des de sempre, tota la confiança— en el sentit de promoure dictàmens de qualitat finançats conjuntament, és a dir, ajudats en el seu finançament per part de l'Administració, que es destinarà, aquest conveni amb l'Institut Català de Tecnologia, estrictament al tèxtil.

Després tenim a punt de firmar —jo espero que es podrà firmar..., vaja!, dins del mes que comencem ara— un conveni amb el Ministeri d'Indústria, amb el qual el diàleg sobre aquests temes és bo, és positiu, malgrat alguns alts i baixos que, si després volen, els comentarem, però un conveni en el sentit de promoure també, amb part de fons procedents del Ministeri, accions com aquesta dirigides al foment de la qualitat: bàsicament, dictàmens de qualitat, dictàmens de com està, en termes de qualitat, una empresa i què pot fer per millorar.

I també hi ha una altra línia en el mateix sentit, del CIDEM, que aquesta no es pot dedicar exclusivament a la indústria tèxtil, perquè aquest és un esforç que s'ha de fer també en els altres sectors, però que algunes de les aplicacions es faran en el sector del tèxtil, a part de les del conveni de l'Institut Català de Tecnologia.

Bé, tinc la bombeta groga encesa i no voldria arribar a la vermella... Evidentment, em queda tot el tema que ha plantejat el senyor Riera respecte als teixidors auxiliars, però com que tinc la seguretat que vostès em donaran l'oportunitat de tornar a sortir a la tribuna, doncs, llavors en parlarem.

El tema, senyors diputats, és complex, i ja els he dit en començar que segurament m'allargaria.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Riera pot fer el torn de rèplica: cinc minuts.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, Honorable President. Jo estic d'acord amb el senyor Subirà, quan diu que el sector tèxtil és un sector molt divers, que hi ha subsectors que van bé i altres que no hi van..., bé, jo he parlat d'un que no hi va, de bé. Entesos, no? He parlat del subsector de teixidors auxiliars, que té

uns problemes, que té unes possibilitats de solució que estan a l'abast del Govern de Convergència i que cal que s'emprin o no s'emprin. Jo penso que aquest és un senyal clar que estem d'acord amb aquesta anàlisi que hi ha sectors que van bé i altres que no van bé.

També diu el senyor Conseller que hi ha dificultats per preveure la moda. Hi estic d'acord, però també hi ha mesures per poder pal·liar això: hi ha les taules de moda, a diversos països, que agrupen filadors, teixidors, acabadors, dissenyadors..., que fan un esforç cada any per preveure la moda que es veu a venir i, per tant, preveuen una mica tot el que hem de fer, tots plegats, per poder aconseguir que el que es fabriqués aquella temporada tingui una sortida al mercat. Per tant, hi ha coses també a fer, coses que no s'han fet i que vostès no han fet al llarg d'aquests deu anys de govern.

Hi ha tot el tema, també, de la sobre capacitat de producció. Jo hi estic d'acord: el sector mateix que li parlava, dels tèxtils auxiliars, tenen una sobredimensió de capacitat de producció, moltes vegades perquè vostè sap també que per un pla de reconversió mal utilitzat molts telers que havien d'estar aferrallats i que oficialment s'aferrallaven també anaven a parar a aquest subsector, amb el coneixement de tothom, senyor Conseller, i, per tant, vostè, com a Administració, alguna cosa tenia a dir-hi, davant d'aquest fet que s'estava produint. Per tant, vol dir que això ha obligat que hi hagi un subsector d'aquestes empreses que, evidentment, no són viables, que no són competitives, que tenen tecnologia obsoleta i que els hem d'ajudar a sortir d'aquest entrellat, a part d'altres accions que hem de fer per les que sí que tenen maquinària nova o per les que sí que han fet una inversió important i que tenen capacitat i voluntat de tirar endavant.

El tema de la vicissitud de la Mesa del Tèxtil. Bé, senyor Conseller, vostè sap que, malgrat el que ha dit, hi va haver vicissituds per tirar endavant aquesta mesa. Diu: «l'endemà o poc temps després la vam constituir...», bé, però vostè sap que perquè, d'aquella mesa, en formés part no només la Intertèxtil sinó la patronal de la petita empresa de Catalunya, va haver-hi moltes, moltes, moltes dificultats. Quan vostè va ser Conseller la cosa es va endreçar, és veritat, però, per tant, va tardar vuit o nou mesos a tirar endavant aquest tema. Per tant, això també s'ha d'anotar: que hi va haver vicissituds perquè aquella mesa reflectís la realitat del nostre sector tèxtil.

Vostè em diu que també es va retardar per tot el tema de l'empresa Kurt Salomon, que va fer aquell estudi... Miri, jo ho he dit moltes vegades en aquest Parlament: l'any 84 es va fer una llei, que la vam aprovar per majoria absoluta, quasi, de tots els diputats i diputades, la Llei de constitució del CIDEM, el Centre d'Informació Empresarial. Bé, un dels objectius d'aquest centre era fer estudis per conèixer la situació dels subsectors a Catalunya, i ja és paradoxal que, després de sis anys d'aquesta constitució, resulti que no teníem ni un estudi mínim per situar-nos en què passava al tèxtil català. Escolti, vostè que fan, en aquest CIDEM? És que..., anava a dir que sembla que «passin», però és que quasi quasi, perquè un departament com aquest, una de les funcions del qual és conèixer la indústria de Catalunya per veure'n les dificultats, resulta que no hi havia cap estudi d'aquest sector, i s'ha d'encarregar a una empresa estrangera —de la qual jo no conec, realment, la seva vàlua, que vostè en dóna testimoni; en qualsevol cas, penso que si ho diu

deu tenir raó—, però que va tardar set o vuit mesos a fer una anàlisi del sector per conèixer el que vostè ha dit que ja coneixíem. Doncs també té cosa, diguéssim, el tema, eh? (*remor de veus*), també té cosa el tema... (*Remor de veus.*)

Bé, per tant, es va retardar moltíssim. Pel que fa referència al que vostè també em deia: «escolti, la Mesa del Tèxtil, a nivell d'Estat espanyol, per què no la feien abans?», i per què no la feia abans aquí la nostra, senyor Conseller? Que és que van esperar vostès la interpellació d'un diputat, aquí, per fer la mesa, per constituir la mesa? Per tant, aquest tema, penso que no és procedent dir-lo en aquesta tribuna.

Bé, veig que el llum també se m'encén i, per tant, seré breu. Miri, vostè m'ha dit, concretament, que, d'aquest estudi, d'aquests acords de la Mesa del Tèxtil, n'hi ha alguns que es poden fer des d'aquí i altres han d'anar a la mesa de Madrid. Hi estic d'acord: bàsicament, hi ha el tema d'exportació, podem fer alguna cosa aquí, tenim el nostre consorci; pel tema de formació, podem fer coses; pel tema de la qüestió de la qualitat, podem fer coses, i en el tema d'ajudar aquesta petita indústria, també hi podem fer coses. Per tant, vostè dirà el que vulgui, senyor Conseller, però el cert és que, de forma seriosa, el Govern en el qual vostè està inclòs com a Conseller no ha fet, en concret, cap pla d'actuació seriós i rigorós per afrontar la crisi del sector tèxtil.

Les empreses continuen caient: li deia abans que cent empreses d'aquestes de petita dimensió, auxiliars tèxtils, en un any han caigut, i, per tant, vol dir que aquí, lògicament, s'ha de fer alguna cosa o altra, de forma integral i de forma seriosa. Jo penso que, si vostè té voluntat de fer-ho realment —i ja acabo—, si vostè té voluntat de fer-ho realment, pot començar per una qüestió: pot començar, precisament, per aquest acord de la mesa, d'ajudar aquest subsector de petites empreses auxiliars tèxtils amb tots els crèdits que els demanen; demanen, en concret, 1.600 milions de pessetes, per crèdits a través de l'Institut Català de Finances, per tal de refinançar aquestes empreses. Jo estic segur, senyores i senyors diputats, que tindrem molt poques fallides d'aquestes empreses, perquè ells es guanyen la vida amb això i són els més interessats a voler tornar els crèdits, certament en un termini més llarg del que ara estan abocats i, si pot ser, amb una subvenció d'interessos, com han fet altres vegades.

Jo penso que si vostè té voluntat real de voler tirar endavant alguna cosa per al tèxtil, que pugui ser complementada, llavors, a través també dels acords que hi ha al Ministeri, vostè pot començar per aquí. Si comença per aquí, aquest Diputat se'l creurà, si no comença per aquí, que és una cosa concreta que podem fer i que està al nostre abast, i tomem a donar crèdits a no sabem qui i per què... Vostè ha parlat d'un crèdit i jo en parlaré d'un altre: Montalfita, senyor Conseller, Montalfita, un crèdit de 70 milions del sector tèxtil, per l'Institut Català de Finances; al cap de dos o tres mesos —no sé si eren tres o eren quatre—, l'empresa fa suspensió de pagaments i s'ha acabat la història. Aquests són els crèdits que no podem fer, senyor Conseller, aquests són els que no podem fer; els altres, que es fan de forma objectiva, d'acord amb un pla, amb gent, amb una institució que realment pot donar testimoni que s'encarrila per on s'ha d'encarrilar, aquestes són les coses que es poden, d'entrada, objectivar. La resta són operacions personals, diria jo, que ens han donat molt poc prestigi a la institució que vostè representa, i no

és d'altra cosa la culpa que, de vegades, hi hagi crítiques als avals o crèdits de la Generalitat.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. La senyora Fabian ara pot fer la seva rèplica.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. En la mesura que el poc temps de què dispoço m'ho permeti, voldria analitzar la resposta que el senyor Conseller ens ha donat, i que jo dividiria en tres blocs: una primera, que ha intentat o ha analitzat les condicions estructurals del sector; una altra, les relacions de competències Estat-Generalitat, i, una altra, les competències pròpies de la Generalitat.

En el primer bloc, senyor Conseller, jo crec que ha assenyalat algunes, algunes de les característiques del sector —i vostè segur que té més informació que jo, perquè vostè és el Conseller—, però que jo no acabo, amb la lògica d'una persona del carrer, no acaben de quadrar-me. Vostè deia: es produeix un transvasament de treballadors d'una indústria dintre del sector quan ja ha tancat la indústria d'origen, i ens posava l'exemple de les mitges italianes. Jo li diria: i per què no han tancat les empreses de mitges italianes a Itàlia, en tant que la moda també passa per una moda, donades les informacions, el transvasament d'informacions: quan és moda pantalons a Itàlia, és moda a Espanya; quan és moda mitges a Espanya, és moda a Itàlia. Per què aquestes no? Perquè hi ha una estructura industrial que permet afrontar aquests cicles de la indústria tèxtil que jo li deia.

Parla de la necessitat de la flexibilitat laboral. En canvi, no s'ha fet res perquè aquesta flexibilitat laboral sigui possible, perquè vostè convindrà amb mi que seria necessari modificar la Llei bàsica d'ocupació per protegir d'una altra manera els treballadors. No s'ha fet res. I vostè em dirà: «no és competència nostra» —i després en parlaré, si el temps m'ho permet, d'aquesta necessitat de col·laboració entre les dues administracions. Ens deia: «reestructuració industrial, decrement de plantilles». Això és cert, i jo voldria que, quan vostè m'escolta, no tingui prejudicis ideològics, perquè jo, encara que em preocupa molt la pèrdua de llocs de treball dels treballadors, en aquests moments em preocupa més la suspensió de pagament i les fallides de les empreses, perquè ja han sortit els treballadors de les empreses, moltíssimes, i a mi em preocupa molt més quan tanca una empresa que quan una empresa redueix la plantilla, que són dues coses molt diferents. I en aquest moment, el greu problema del tèxtil és el tancament, la desaparició de les empreses. I això, en aquests moments, encara que vostè no s'ho cregui, el que a mi em preocupa són les empreses del sector, que sí que porten implícites pèrdues de treball, sobretot quan la nostra economia no absorbeix tota la mà d'obra que surt d'un sector. És clar que em preocupa. I a la millor em preocupa amb una sensibilitat especial, però el que està passant en aquests moments no és la pèrdua de llocs de treball, sinó que és la desaparició de l'estructura industrial d'un sector entreteixit en l'economia catalana.

Per tot això, jo li diria que vostè està dient algunes de les coses, però, en canvi, no es justifica tot això, perquè diu vostè també: «entrar en el mercat de productes de països subdesenvolupats»; això és veritat, però també és veritat que cada dia estem veient en els millors carrers de Barcelona l'obertura de centres comercials del tèxtil de països desenvolupats, botigues del Massimo Dutti, de no sé qui, de no sé qui més, que són tèx-

til de països desenvolupats; és a dir, aquests països tenen una estructura industrial millor que la nostra que els permet obrir i obrir mercat en aquest país, quan els nostres industrials no són capaços d'obrir-se mercat en el nostre país.

Per tant, hi ha un problema, que és la manca d'estructura industrial competitiva en el nostre país, que, en el cas que existís, no tindria per què desaparèixer —com li deia abans—; no hauríem de tenir, el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula i jo mateixa, i suposo que tota la Cambra, la por que aquest sector desaparegui de la nostra economia.

Per tant, jo li diria, senyor Conseller, que ha dit alguns dels problemes, però no ha arribat a l'arrel del problema real, que és la manca d'estructura.

El segon punt de la seva intervenció: «col·laboració de les dues administracions». Miri, jo crec que hi ha un problema... Aquest problema a la llei, a la Constitució i a l'Estatut està resolt: la necessitat, l'obligació de les administracions de col·laborar és una obligació legal. I, per tant, no s'hauria de discutir, i entenc que els ciutadans de Catalunya no poden entendre per què l'autonomia és un impediment perquè en un moment determinat, on es necessita l'autoritat i la col·laboració de l'Administració per salvar un sector, el no-enteniment de les administracions pugui ser una excusa perquè aquesta reestructuració no tiri endavant.

Per tant, si està resolt a la Constitució, a l'Estatut i a la llei, hi hauria d'haver la voluntat política, i sobretot la voluntat política també del Govern de Catalunya, en tant que aquest sector és molt important per al nostre país, d'estirar, de fer possible allò que marca la llei, que és que les administracions col·laborin.

I, finalment, vostè ha fet un reguitzell d'actuacions possibles. Jo diria, senyor Conseller..., i jo abans he tingut la paciència de fer un extracte de quines altres competències té la Conselleria d'Indústria i que podria aplicar de manera immediata ja, i jo penso que vostè se n'ha deixat algunes. Miri: fer préstecs a les corporacions locals amb la intenció d'aconseguir un reequilibri industrial; caldria donar protagonisme als ajuntaments, als consells comarcals, tenint en compte que les administracions locals poden canalitzar els fons estructurals de la Comunitat Econòmica Europea; subvencions de foment tecnològic, condicionades a la instal·lació de nova maquinària, a millores organitzatives dins de l'empresa que rebí ajut; utilitzar les ajudes que es puguin aconseguir per a temes, com estalvi d'energia, millora de la seguretat i higiene, que de fet significarien reducció de costos, i, per tant, podrien millorar l'estructura productiva de les empreses; fomentar la utilització de les inversions fetes amb infraestructura de serveis a la indústria; conèixer per què el Parc Tecnològic del Vallès està infrautilitzat —vostè aquí, en aquest tema, sí que ens ha dit algunes coses—; utilitzar tots els mecanismes d'intervenció que disposa la Conselleria, ZUR, EPLICSA, la Societat de Capital a Risc, per jugar com a elements racionalitzadors de l'activitat del sector; fomentar la millora de les estructures comercials, d'acord amb un programa coordinat que eviti actuacions puntuals... En fi, etcètera, etcètera.

Si agafem l'Estatut, complimentant les competències que té la Generalitat en matèria d'indústria..., i també he tingut la paciència, però el temps no m'ho permet, totes aquelles competències que també, en l'àmbit laboral, té la Generalitat, estic

convençuda, senyor Conseller, que la Generalitat de Catalunya, el Govern de la Generalitat de Catalunya, podria estirar perquè aquest sector, importantíssim en la nostra economia, endegué endavant i fes també que el Govern de l'Estat, conjuntament amb el Govern de la Generalitat, salvessin una part important de l'estructura industrial del nostre país.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Fabian. L'Honorable Conseller d'Indústria té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, senyora Fabian, el meu diàleg amb vostè, vaja, no solament fàcil, sinó —jo diria— fins i tot gratificant; és a dir, ens entendríem molt fàcilment en alguns dels aspectes que vostè ha esmentat. Efectivament, jo no he pogut fer, en el temps que tenia, un diagnòstic complet d'una situació tan complexa com és la del tèxtil, però em sembla que n'he tocat els elements essencials, i tinc la impressió que vostè no n'hi ha afegit, d'essencials.

En el que discrepem és que a mi em sembla que no ens ajuda gens per al diagnòstic que vostè digui: «Vostè no ha arribat a l'arrel de la qüestió». I, llavors, jo l'escoltava amb una atenció especialíssima, per dir «Bé, a veure si trobem el desllorigador definitiu». I vostè em diu: «el problema és el problema de l'estructura de la indústria tèxtil».

Miri, això, des d'un punt de vista, si vostè vol, acadèmic o filosòfic, doncs, mira, està bé, però no condueix a accions diferents de les que jo he anunciat. I llavors vostè em diu una sèrie d'accions que faria, i en la llista me n'hi posa alguna de nova, que, en algun cas —que també havia esmentat el senyor Riera—, és, per exemple, el foment de les exportacions, que, en fi, que s'ha endegat aquest any amb..., és a dir, tenim, en el COPCCA, accions concretes utilitzades, i ben utilitzades, per al foment de les exportacions amb agrupacions d'empreses, que és, a més a més..., vaja, no només, perquè és tal com es va aprovar el Pla d'Actuació del COPCCA, sinó perquè coincidí plenament amb l'estudi Kurt Salomon, eh!

Vostè m'ha parlat de coses que jo potser les he dit d'una altra manera, però quan vostè em diu: «S'ha de donar suport a tota aquella infraestructura de serveis comuns al tèxtil que facilitin la competitivitat de les empreses»; d'acord, és una altra manera de dir: «inversió en laboratoris, inversió en CAD/CAM, inversió en formació», que també és una infraestructura d'aquest tipus. I no hi insistiré. És a dir, segur..., jo em penso repassar molt atentament, li ho prometo, al *Diari de Sessions* la seva intervenció, perquè admeto que sigui possible que hi hagi algun suggeriment dels que vostè ha fet que sigui perfectament recollible i encaixable.

Miri, de debò, a mi em sembla que el que sí que no pot ajudar a resoldre problemes del tèxtil és canalitzar temes d'aquest tipus a través dels ajuntaments; de veritat. És que em sembla que no és funció dels ajuntaments; però, en fi, vull dir, també m'ho estudiaré.

Suposo que la referència al Parc Tecnològic del Vallès és marginal; però també marginalment li diré que el Parc Tecnològic del Vallès, que probablement trobarem la manera d'ampliar la seva actual oferta de terrenys, que és molt limitada...; al mateix temps, són uns terrenys d'un alt preu, i a més a més, l'alt preu d'aquests terrenys no depèn d'una decisió nostra; són uns terrenys que procedeixen..., vaja, que són propietat, em sembla,

actualment, del Consorci de la Zona Franca, i no estaria bé, tampoc, que els vengués a un preu més baix.

I al preu que estan els terrenys, per exemple, aquests i altres en el Vallès —en el Vallès— no justifica, diguem-ne, la implantació d'empreses tèxtils, perquè la càrrega financera que se'ls posaria pel fet d'anar a una zona d'aquelles característiques, les faria menys competitives; a part que, en tot cas, el que hem d'intentar és fixar el tèxtil en les comarques d'origen on té, precisament, preus de terrenys molt més baixos. Per tant, ja entenc que la referència al Parc Tecnològic era marginal.

Anem un moment al tema dels teixidors auxiliars, i després parlaré de la col·laboració de les dues administracions. Teixidors auxiliars: miri, senyor Riera, hi ha coses que jo no m'atreveixo a dir, i llavors vostè em diu: «No, és que això ho sap tothom». Bé, potser sí. I vostè també em preguntava una cosa relacionada amb això, deia: «I com s'ho fa la indústria tèxtil italiana per competir?» Doncs, miri, a vegades, a base de procediments que no són gens recomanables; ja m'entenen.

Llavors, resulta que sí, que efectivament estem en una economia on uns agents econòmics poden prendre decisions equivocades. Vostès saben, des de l'any 84 fins a l'any 89, quina evolució va fer la capacitat de tissatge dels teixidors auxiliars? Es va multiplicar per tres, amb telers vells; alguns amb telers nous, d'acord, però molts amb telers vells. És clar, llavors quina funció fa el teixidor auxiliar? Miri, fa una funció important, però enormement arriscada; el teixidor auxiliar fa la funció d'«amortiser», amortidor —suposo que s'ha de dir «amortiser»— de les oscil·lacions de les empreses del mateix sector que, prudentment, el que fan és no tenir la capacitat de producció per als pics de la demanda, per a les punxes de la demanda, i que llavors, quan es produeix una situació de punxa, recorren als teixidors auxiliars. (Pausa.) I que quan... —home, senyor Riera, ho conec bastant bé—, i que quan la demanda baixa, sap què fan els del sector? Doncs, abans de parar els seus telers, deixen de contractar tissatge als teixidors auxiliars.

Llavors, és clar, aquesta és una situació que provoca, a més a més, la sobreproducció; és a dir, quan es produeix una situació de pic de demanda, docns, neixen, surten, teixidors auxiliars, comprant telers de segona mà o telers nous, i llavors, quan ve la davallada, els primers que pateixen les conseqüències de la davallada són els teixidors auxiliars. I això no és un judici de valor; això és simplement una exposició de la realitat.

Llavors, vostè sap, tan bé com jo, que el sector, aquest subsector dels teixidors auxiliars es va incorporar a la Mesa del Tèxtil tan bon punt jo em vaig fer càrrec de la direcció del Departament d'Indústria, perquè em va semblar que era necessari també escoltar els seus punts de vista i intentar trobar solucions. Però de la mateixa manera que nosaltres estem en condicions, senyor Riera —i no s'escandalitzi ningú—, nosaltres estem en condicions de tenir un bon inventari, bones dades estadístiques de la filatura, del tissatge, del ram de l'aigua, del gènere de punt, de la confecció, dels estampats, de la sederia, del lli..., fins i tot del lli; en canvi, no estem en condicions —i no els en diré el motiu, tots vostès el saben— per saber les estadístiques reals del sector, d'aquest subsector dels teixidors auxiliars.

No, i això té conseqüències importants a l'hora de prendre decisions; perquè vostè imagini's que, en una situació com aquesta, emprenem determinada acció dient què farem i quantificant-ho, i després et comença a sortir una quantitat descon-

guda, comença a emergir una quantitat desconeguda d'elements que estan en aquelles mateixes condicions.

Per tant, a vostè li consta també, senyor Riera, que jo, des de fa temps, he estat mantenint un diàleg constant, i jo diria que obert i cordial, encara que moltes vegades no coincident, però això no vol dir res, perquè és la condició, el diàleg és la condició per arribar a coincidències; si ja coincideixes abans de començar a dialogar, no cal dialogar..., amb les dues associacions de teixidors auxiliars, ACTA i GRIMTEVA, totes dues. I, li ho dic seriosament, el personal de la Direcció General d'Indústria, que és a qui li correspon aquest tema, per instruccions meves, ha tingut també contactes amb ells i estan estudiant les possibilitats reals d'actuació respecte a aquest específic subsector, amb unes dificultats enormes d'arribar a xifres sòlides, que ens permetin endegar, amb cara i ulls, una acció molt més grossa que a qualsevol altre subsector del tèxtil. Per tant, sàpiga que la nostra preocupació hi és; sàpiga que estem treballant amb una cosa que vostè ha d'admetre, com a coneixedor del tema que és, que tinc raó, que no hi ha, ara per ara, altra manera d'aconseguir dades fiables sobre què es pot fer i les conseqüències d'una acció endegada —perquè, després, el que no pot passar és que endeguis una acció i resulta que et quedes curt del..., vaja, del 75%. I això s'està estudiant a fons, i amb ells, senyor Riera, i amb ells.

I, bé, finalment, deixin-me referir un moment al tema de les relacions entre les administracions. Escoltin, és un tema que hi entro molt de disgust perquè estic convençut que, en aquests moments, estem en una etapa de raonable bona entesa en això, i pot ser fructífera. Per tant, el que diré, és absolutament, doncs, molt bé, estirat de la llengua, si vostès volen; però aquest —anava dir «Diputat»; això també són els vicis—, aquest Conseller va ser pressionat, per part del sector tèxtil, en un moment determinat, per posar el crit al cel —com es diria amb paraules vulgars—, per posar el crit al cel respecte a una actuació del Ministeri. I em vaig resistir molt a fer-ho, i al final ho vaig fer amb un notable grau de discreció, donat el fet. Però no som nosaltres els que hem fet una ordre del..., em sembla que és de 30 de juliol, publicada el 2 d'agost, fent un pla de modernització de la indústria tèxtil que excloïa Catalunya, no només Catalunya, també excloïa Madrid. És com si es fes un pla de modernització del sector de la taronja i s'excloués València, diguem-ne, no? I bé, d'acord, ja n'hem parlat amb el senyor Ministre directament, personalment, i això s'esmenarà d'alguna manera. Però no ha estat a causa d'una mala actitud nostra, ha estat una actuació espontània, desafortunada, però espontània, i reconegut que ha estat desafortunada, d'acord.

I tampoc som nosaltres els que diem que el tèxtil ha de desaparèixer, no ho som. Nosaltres apostem per la continuïtat del tèxtil, per donar suport als diferents subsectors i, en algun cas, potser, doncs, arribarà un moment que coincidirem amb el senyor Riera, d'una manera molt més meditada del que ell diu, però no som nosaltres els que hem dit que la indústria tèxtil s'ha de deslocalitzar i que la indústria tèxtil ha d'anar a parar als països productors de matèries primeres; no som nosaltres, la veritat. I nosaltres creiem que prescindir d'un sector d'aquesta importància a Catalunya seria un gran error estratègic, i mirarem de fer tot el possible perquè això no passi.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors diputats, senyora Diputada i senyor Diputat interpellants, i, en general, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Abans de suspendre la sessió, haig de demanar l'assentiment per alterar l'ordre del dia, en el sentit de substanciar les preguntes a dos quarts de sis d'aquesta tarda; a dos quarts de sis, les preguntes, i, llavors, fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a dos quarts de tres del migdia i dos minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, el lletrat Sr. Sol i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és: interpellació al Consell Executiu sobre la política financera i de l'ordenació de l'estalvi a Catalunya, que formularà el Diputat Honorable senyor Joan Hortalà, del Grup Mixt, que té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política financera i de l'ordenació de l'estalvi a Catalunya

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta interpellació es va formular ja fa temps, i en aquells moments hi havia dos temes importants, al nostre entendre, que mereixien preguntar al Govern en relació amb els seus criteris de capteniment respecte a la política financera i a la política d'estalvi. Per diferents circumstàncies, totes elles ben legítimes, aquesta interpellació no se substancia fins al dia d'avui, i aquells temes continuen essent interessants, si bé al llarg d'aquest període s'han anat produint diferents circumstàncies que en alguns casos matisen aquella importància, i en altres casos, potser fins i tot l'agreugen.

La intencionalitat en aquell moment era motivar el Govern, davant d'aquells dos temes cabdals —la constitució de la «Supercaixa» i la posada en funcionament del mercat financer de Catalunya—, motivar, dic, el Consell Executiu per promoure un debat general sobre política financera. Crec que aquest interès encara és viu, i per justificar-ho i, en definitiva, per fonamentar aquesta interpellació, em referiré als punts següents: com tots vostès saben, una política financera es nodreix amb actuacions sobre dos camps específics: mercat de diner i mercat de capitals. Pel que fa al mercat de capitals, en la doble intenció d'allò que es diuen «actius primaris», i aquelles altres coses que constitueixen els actius secundaris. O, si es vol, actius financers en general i borses de valors en particular.

Doncs bé, respecte a la política d'actius en general, des de la problemàtica del mercat, la Generalitat ha promogut aquest Mercat —MEFFSA—, que, si bé és un intent important —el va sustentar al seu dia el doctor Trias Fargas; avui el potencia l'actual Conseller—, és un mercat que, al nostre entendre, necessita

revisions prou significatives, perquè té limitada l'entrada a unes quotes de participació que no baixen dels 30 milions de pessetes per actuació especificada i dels 7 milions i mig si és per agent intermediari.

D'altra banda, aquest Mercat, que actua amb opcions financeres, és un mercat que necessita necessàriament estar lligat a la xarxa de mercats financers europeus i, en aquests moments, al nostre entendre —potser s'ha fet algun pas, cosa que desconec—, però en aquests moments no ho està. I, curiosament, el Mercat que actua a la capital d'Espanya sí que ho està, quan el seu volum és sensiblement inferior al de Catalunya i les seves finances, a títol específic de regulació de mercat, són molt més negatives que les que suposen avui dia en el mercat català.

Pel que fa a la Borsa, hi ha una qüestió important: com tots vostès saben, està pendent la sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei del Mercat de Valors. Si el recurs que aquest Parlament va promoure —i també el va promoure el Govern— surt favorablement, de la manera com aquí és previst, és possible que hi hagi una certa revifalla del que fins a aquell moment va ser la Borsa de Barcelona, perquè avui, com vostès saben, la Borsa de Barcelona, com a institució financera, és gairebé un fantasma inexistent, per dos motius: perquè les liquidacions de les operacions es fan totes centralitzadament a Madrid i, en segon lloc, perquè el mercat continu ha tret tota la capacitat operativa i la presència del que significava una actuació financera tècnicament *a la criée*.

En conseqüència, la Generalitat, que té previst una dotació de 400 milions de pessetes per activar la presència en pantalles de mercat continu a la borsa de valors, resulta que això no es pot materialitzar com a conseqüència de l'oposició que en aquests moments estan fent els cerealistes, la qual cosa fa que, sense guanyar res en particular, estiguin sistemàticament perdent una bona oportunitat per consolidar el mercat borsari de llarga i rica tradició a Catalunya. Això pel que fa al mercat de capital.

La política financera, pel que fa al mercat de diner, té unes altres facetes. Jo crec que, en aquest punt, els criteris de capteniment del Govern, si bé algunes realitzacions significatives a curt termini, per part de l'actual..., realitzacions positives, per part de l'actual Conseller, crec que en el disseny global es pot dir «en puritat» que no existeix política financera pel que fa referència a mercat de diner.

Els bascos, com vostès saben, varen posar a la pràctica els pagarés del Tresor. És una pràctica segurament discutible, perquè forma part de tot això que té la qualificació de diner negre, però no deixa de ser un element de finançament important per a les institucions i, al mateix temps, un element de captació significativa de l'estalvi popular. A més a més, amb les diferents vicissituds que han tingut els pagarés forals del País Basc, avui es pot dir que tenen —en termes tècnics— una suma de resultat positiu, perquè, com vostès no ignoren, el Govern basc emet pagarés al 5,5, al mateix tipus que els pagarés estatals. Aquests pagarés, els subscriuen íntegrament les caixes d'estalvis en íntima dependència del Govern basc. El Govern basc no retira d'aquestes caixes d'estalvis els fons dels pagarés, per la qual cosa la caixa d'estalvis retribueix al Govern basc el 12,5% d'aquests dipòsits. Aquests dipòsits en poder de les caixes d'estalvis basques es posen en funcionament al mercat interbancari, la qual cosa els dona un rendiment mitjà del 14,5%, és a dir,

dos punts de diferència i, en conseqüència, amb la legalitat que això significa i amb l'aval, dubtós de legalitat, però amb l'aval del mateix funcionament dels pagarés de l'Estat, posen en marxa per a tota la clientela del País Basc aquests pagarés forals al 5,5, més una prima addicional com a conseqüència d'aquesta entesa entre les caixes d'estalvis del País Basc i el Govern del País Basc.

Ara per ara, Catalunya no ha autoritzat aquesta pràctica; per un costat, raonablement, per no entrar al camp complex, difícil, problemàtic i criticable del diner negre, però sí que té la possibilitat d'entrar en el camp normal a través d'un mercat de *rating*, és a dir, a través d'un mercat de renda fixa, a través d'un mercat de lletres del Tresor —en aquest cas, de lletres de la Generalitat— i, en conseqüència, activar una sèrie d'elements que avui dia formen part d'aquest triangle que tant li agrada al senyor Pujol, és a dir, per un costat, la competitivitat, per l'altre costat, la transferència tecnològica i, per l'altre, la creativitat i la innovació. I, sense un mercat financer de suport, ni competitivitat, ni transferència tecnològica, ni innovació són possibles.

Per tant, sobre aquest punt, hi poden haver projectes i els valorarem; però, de realitats, de moment no n'hi ha. L'Ajuntament de Barcelona, altrament, sí que ha fet una política en aquest sentit; dues coses, darrerament, ha fet l'Ajuntament de Barcelona que convé tenir en compte: una d'elles, l'emissió, en termes de subhasta, d'uns títols de finançament, que els donen bons resultats, i, per l'altre costat, adherir-se a la declaració de Barcelona com a capital financera, dins del circuit de les capitals financeres europees. I això crec que mereix la pena tenir-ho en compte.

L'altra qüestió, dins del mercat de diner, és la que fa referència específicament a l'estalvi de Catalunya. A Catalunya l'estalvi està regulat per una llei pròpia, subjecta a una llei d'àmbit estatal i a unes determinades prescripcions del Tribunal Constitucional. Doncs bé, fins ara la problemàtica institucional de l'estalvi a Catalunya ha estat una problemàtica de picabaralla per veure quin és el domini específic dels consells d'administració —la qual cosa és molt important—, però en canvi no hi ha hagut, des de la primera legislatura, en què hi va haver una sentència en contra per part..., la primera llei d'estalvi catalana, sentència en contra del Tribunal Constitucional, no hi ha hagut cap altra actuació en aquest sentit, i la Llei, la Llei catalana permet coses importants en el seu Capítol IV, quan parla que: «la Generalitat pot qualificar títols d'inversió»; quan parla que: «el Govern de la Generalitat, amb caràcter general, pot sotmetre a autorització prèvia les inversions de les caixes d'estalvis en immobles, en accions, en participacions o en d'altres actius materials, la concessió de grans crèdits o la concentració de risc en una persona o en un grup».

És a dir que la possibilitat intervencionista en el sentit racional del terme que el Govern de Catalunya té sobre la política operativa de l'estalvi a Catalunya és important, i és per això que a nosaltres ens agradaria saber quina ha estat la responsabilitat de la Caixa, de la «Supercaixa» en el fet que, per exemple, Catalana de Gas en aquests moments no sigui una empresa enterament catalana i estigui gairebé dominada per Repsol, i ho seria encara més —com ja vaig dir en el debat de política general— si no hagués estat per una intervenció —crec que molt afortunada a darrera hora, malgrat tot— del Conseller d'Economia actual, del senyor Macià Alavedra.

Amb l'apocament de la política d'estalvi, nosaltres no entenem com aquesta Llei no s'aplica; no entenem com no es potencia la Federació Catalana de les Caixes d'Estalvis; no entenem per què no es fa política de coeficient, no només les grans caixes, sinó les seccions cooperatives o les seccions de crèdit de les cooperatives i dels col·legis professionals. Per què només la secció de crèdit d'un gran col·legi professional com és el d'enginyers està subjecta a les regulacions de la Generalitat i, en canvi, els altres grans col·legis professionals, amb l'argument que tenen afiliats de fora de Catalunya, no estan subjectes a les regulacions de la Generalitat? Per què la política de coeficients a les seccions de crèdit de les cooperatives no passa a engruixir directament els recursos de l'Institut Català de Finances...? Una institució, d'altra banda, en un procés gairebé migrat, pel que fa al seu funcionament i que, tal com avui actua, només significa una competència i una competència escadussera al que fan les banques en el seu gran funcionament.

En el tema d'inspecció —un tema pendent—, acaba de presentar-se una llei a aquest Parlament i, per tant, estalvio qualsevol consideració al respecte.

En definitiva, doncs, hi ha tota una sèrie d'elements que posen sobre la taula la necessitat de discutir i d'aprofundir sobre el fet de quina és la política financera del Govern, al nostre entendre, una política financera que, si bé té actuacions puntuals en determinats sectors i en determinats aspectes, i en alguns d'ells —per què negar-ho?— francament positius, en el seu conjunt no constitueix el que convencionalment s'entén per «política financera», és a dir, no hi ha un programa integrat entre actuacions al mercat de capitals i actuacions al mercat de diner, i dins del mercat de diner, pel que fa referència a actius financers, a intermediaris financers bancaris i a intermediaris financers no bancaris.

Tot això és molt tècnic —ja ho sé—, però això constitueix un element que consolida una actuació de govern i, al mateix temps, consolida una tasca de reafirmació nacional. I això s'ha de fer, perquè, si no, resultarà —com ja està passant— que aquest gran suport de l'activitat productiva que és el marc financer, cada dia estarà més en mans d'organismes centralitzats fora de Catalunya i, sobretot, d'organismes la decisió dels quals ni tan sols dependrà de fora de Catalunya, sinó que tindran el seu element rector decisor en centres europeus en els quals Catalunya ni tan sols hi apareixerà.

Fa molt temps que un polític socialdemòcrata alemany va dir, referint-se a aquests temes, que la política monetària era quelcom massa important per deixar-ho només en mans de la dreta. Avui, i tal com estan les coses aquí, i amb tot l'ànim de col·laboració i de cordialitat possible, jo em permeto dir-los, senyors del Govern, que la política financera ara és quelcom massa complex per deixar-ho només en mans del Govern.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Hortalà. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Senyor President, senyores i senyors diputats, agraeixo la formulació de la interpellació que ha fet el senyor Hortalà, perquè ha tractat un tema realment important i que forma part de les nostres preocupacions, i perquè, efectivament, a Catalunya, un país industrial que té més del 30% de la indústria

transformadora de l'Estat espanyol, doncs, hi ha un cert dèficit de serveis en el seu consum, i concretament de serveis financers, i, per tant, tot el que sigui potenciar la política financera que es pot fer des del Govern o que es pot impulsar des del Govern, i els serveis financers que sorgeixin de la societat civil, sobretot a la plaça financera de Barcelona, és efectivament un tema enormement important.

Bé, he parlat de Barcelona plaça financera, i aquesta és una preocupació del meu Departament, per buscar les vies d'impuls que podem donar a Barcelona en aquest sentit. És evident que l'evolució de les places financeres i l'evolució de les borses vénen molt marcades, com tantes coses en el món econòmic d'avui, per dos fets essencials: per una banda, la internacionalització, i per altra banda, les noves tecnologies, és a dir, la informatització. I tot això està revolucionant les borses del món i les borses del nostre país, i la introducció del mercat continu, efectivament, ha representat una pèrdua de pes relatiu de la Borsa de Barcelona, concretament, respecte a la Borsa de Madrid; Borsa de Barcelona, que ja estava baixant des de feia temps i..., però, probablement, el mercat únic, la lliure circulació de capitals i tot el que passa repercutirà, no únicament en la Borsa de Barcelona, sinó també en la Borsa de Madrid, i no podem tenir l'obsessió d'estar constantment comparant amb Madrid, sinó veure, una mica, l'evolució europea. Certament, el tema és complex i no és fàcil.

Barcelona ha de buscar les seves especialitzacions en el camp financer per potenciar-se, com a plaça financera, més enllà, fins i tot, de l'àmbit català; si pot ser, més enllà de l'àmbit espanyol, i agafar unes especialitats a nivell europeu.

En aquest aspecte, el Diputat senyor Hortalà citava la iniciativa impulsada des de la Generalitat —avui dia en mans dels grans banques i caixes del Estat espanyol, però amb el suport inicial de la Generalitat—, que és MEFFSA: el Mercat de Futurs. Jo crec que el Mercat de Futurs ha estat un èxit, ha estat una iniciativa encertada; està afegint nous productes financers, ha començat amb un producte a llarg..., un bo a deu anys, i, en aquests moments, està introduint els productes a curt..., el NIVOR a tres mesos, etcètera.

El senyor Hortalà citava un tema molt important, que és el tema de la competència amb la societat que s'ha creat a Madrid, d'opcions, que és OM Ibérica, amb resultats menys bons que MEFFSA, però, en aquests moments està tenint una revitalització: hi ha com un intent de concentrar futurs i opcions de renda variable a Madrid i futurs i opcions de renda fixa a Barcelona. Aquesta és una lluita que estem tenint en aquests moments, i nosaltres creiem que si a MEFFSA ja hi ha tota la gran banca espanyola i està funcionant bé i té uns equips informàtics que estan funcionant a la perfecció i uns operadors bons, doncs, seria bo concentrar tot el mercat de futur a MEFFSA. Aquesta és una de les nostres opcions.

L'altra cosa —i ho citava el senyor Hortalà— són els ajuts a la Borsa de Barcelona. Hi ha moltes discussions sobre aquests temes: hi ha gent que diu que una plaça financera ja no depèn de la borsa, que els mercats continus, que la informatització, que el sistema de comunicacions treuen importància al lloc concret de contractació i que, el que compta d'una plaça financera, és el valor afegit que porten tots els agents, els nous productes financers, és a dir, la creativitat que generen els operadors en una determinada ciutat.

No obstant això, jo crec que val la pena fer un esforç per potenciar al màxim la Borsa de Barcelona i modernitzar-la, i, en aquest aspecte —i ho ha citat també el senyor Hortalà—, hi ha aquesta dotació de 400 milions per al que se'n diu «el *corro* electrònic» de la Borsa de Barcelona, que nosaltres complirem.

Efectivament, hi ha en aquests moments uns problemes amb els cerealistes, que utilitzen el mateix local, i que hi ha una discussió per poder fer aquestes obres de modernització en el saló de la Borsa de Barcelona, i estem intentant resoldre-ho per la via del diàleg, i, concretament, fa molt poc, em vaig reunir en el meu despatx amb el Conseller de Comerç i Turisme i amb tots els cerealistes perquè crec que és possible trobar una solució que pugui acontentar tant la Borsa i els agents de la Borsa i les societats de la Borsa com els cerealistes, que també tenen una llarga tradició i una importància de contractació de mercaderies en el local mateix de la Borsa.

Quines altres accions podem emprendre per potenciar Barcelona com a plaça financera? Amb una política, per una altra banda, que hem emprès, de col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona, perquè l'Ajuntament de Barcelona té també interès en aquesta potenciació de Barcelona en aquest sentit, i creiem que Departament d'Economia i Finances i Ajuntament hem de col·laborar en aquesta línia.

En aquest aspecte, estem estudiant la potenciació a Barcelona d'una agència de qualificació, pensant en la renda fixa —que és un tema que ha tractat també el senyor Hortalà—, i tenim uns contactes amb les grans agències internacionals i de prestigi en aquest camp, Standard & Poor's i Moody's, per a la seva implantació a Barcelona, i que les seves qualificacions, els seus *ratings* permetin de generar una confiança en el mercat i, per tant, de permetre a les petites i mitjanes empreses —que és una de les especialitats que ha de buscar la Borsa de Barcelona— de trobar finançament en el mercat, gràcies a les qualificacions que pugui donar una agència de qualificació amb prestigi internacional.

Aquesta és una acció que tenim molt avançada i, dins d'aquesta línia, i dins de les competències que ens dona l'Estatut, pensem organitzar una cosa que podria ser tant o més important que MEFFSA, encara que sigui en un altre camp, que és un mercat de pagarés, un mercat de pagarés d'empresa. Aquest és un tema que estem estudiant i que em sembla que podria tenir un gran interès.

Quant a la renda variable, hem de potenciar el segon mercat, hem de potenciar el que se'n diuen «mercats regionals» —entre cometes— i, en aquest aspecte, la societat de Londres Granville ens està fent un estudi, que tindrem abans de final d'any, i que hem encarregat per a l'estructuració d'aquest segon mercat i perquè Barcelona es pugui, també en renda variable, especialitzar en el finançament de tot aquest món de la petita i mitjana empresa, més enllà, fins i tot, de Catalunya, per a tot l'Estat espanyol i per a una gran part d'Europa. En aquest aspecte, estem en contacte amb borses com la de Torí o com la de Lió, que tenen les mateixes preocupacions.

Un altre projecte que es posarà en marxa el mes de gener, i que em sembla que és d'interès, és la creació de l'Institut d'Estudis Financers. Des de la Generalitat impulsem aquest Institut, que donarà uns ensenyaments de tipus molt pràctic, dels operadors amb les tecnologies modernes, de coneixements bàsics de gent que pugui, sortint d'aquest Institut, entrar a treballar amb

taules de diners o amb societats de valors; unes escoles pràctiques, del tipus que ha impulsat la Borsa de Nova York o de les que existeixen a Londres o a París o a Ginebra, que són les quatre ciutats que tenen aquest tipus d'escola. En aquest aspecte, hem convocat també els bancs i caixes importants que operen a Catalunya, els demanem de crear una fundació, amb l'aportació, cada un d'ells, de deu milions de pessetes, i que aquesta fundació sigui la que porti aquest Institut, amb una presència de la Generalitat i en col·laboració amb la Facultat d'Econòmiques, amb l'IESE i amb l'ESADE per donar els cursos.

Em sembla que tot això s'inscriu dins del que és el tema de les preocupacions del senyor Hortalà, i que és l'impuls de Barcelona com a plaça financera.

Concretament, responent algunes de les coses que ha dit el senyor Hortalà —ja que se m'avisa quant al temps—, li diré que, efectivament, en el tema de mercat de capitals, ell ha fet la diferenciació entre mercat de capitals i mercat de diner, com a gran esquema de la seva intervenció; en les borses de valors, la sentència sobre la Llei del Mercat de Valors que va presentar aquest Parlament i que va presentar el Govern, és un gran tema per permetre les liquidacions, que és bàsic —com recordava el senyor Hortalà— per a l'impuls de les borses i de la Borsa de Barcelona, en aquest aspecte, i crec que en això estem en la mateixa línia d'actuació.

Ell també plantejava un tema que jo recullo, que es pot estudiar o que podem meditar, que és l'ampliació de MEFFSA a altres possibles operadors; que no hi hagi una limitació que fa de MEFFSA, de fet, un tema molt, molt tancat per la gran banca, i em sembla interpretar del que deia el senyor Hortalà que volia, en aquest aspecte, una obertura. Jo crec que era bo, a l'inici, començar com s'ha començat, perquè aquesta gran banca assegurava, d'entrada, el seu funcionament, però sí que potser ha arribat el moment de fer una reflexió en aquest tema.

Sobre el mercat de diners, el senyor Hortalà s'ha estès en una descripció interessant del sistema dels pagarés del País Basc. Ell mateix ha reconegut que potser era imprudent, en aquests moments, entrar-hi per part nostra, i, per altra banda, li recordo que la legislació de l'Estatut de Catalunya en aquest aspecte és diferent de la de l'Estatut basc, i aquesta és una realitat que s'ha de reconèixer. No obstant això, sí que és cert que hi poden haver noves fórmules o fórmules més imaginatives, o utilitzar nous productes de finançament de la Generalitat; no únicament recórrer al crèdit sindicat d'uns determinats bancs, que t'asseguren una emissió de deute públic d'una manera confortable i sense cap dificultat, sinó de pensar en temes com l'emissió de subhasta de pagarés, que ell ens recordava que ha fet l'Ajuntament de Barcelona, que em sembla que és interessant i que nosaltres estem estudiant, i nous sistemes de finançament, com les lletres de la Generalitat, que ell citava aquí. Per tant, en aquest aspecte, estem treballant en aquests temes, i jo recullo el suggeriments del senyor Hortalà.

Sobre el tema de les caixes, bé, el tema de les caixes, finalment, després d'un estira i arronsa de legislacions, tenim una estabilitat legislativa, en aquest moment, i s'aplica la legislació d'una manera clara: quant als òrgans de govern, quant a l'aprovació de la determinació i distribució de l'excedent, quant al pressupost d'obra social —que es fan unes indicacions des del Govern de la Generalitat—, quant a l'autorització d'inversions, quant al règim d'expansió, quant a l'aprovació de les campan-

yes de publicitat, quant a les modificacions estatutàries, absorcions, fusions i creació de noves caixes... Sobre el tema de la fusió, fa ben poc hem tingut l'exemple de l'autorització de fusió de les dues grans caixes de Catalunya creant «la Caixa» —entre cometes—; hi ha un procediment sancionador i d'intervenció, i hi ha, finalment, la inspecció de caixes d'estalvis, que no es feia suficientment, que s'ha d'impulsar, i aquest és el motiu pel qual el Govern acaba de presentar —com recordava també el senyor Hortalà— al Parlament de Catalunya el Projecte de Llei de Creació de l'Escala d'Inspecció Financera, bàsicament per fer la inspecció de caixes d'estalvis. El mateix podria dir de les cooperatives de crèdit i el mateix podria dir de les seccions de crèdit a les quals feia referència també el senyor Hortalà.

Hi havia, finalment, dos temes: la utilització de la facultat de qualificació dels títols d'inversió de les caixes, que ha tingut una baixada molt gran quant a percentatges, ja que en aquests moments se situa a l'1% i, per tant, no té l'interès que tenia quan estava al 7%, però el senyor Hortalà em dirà —el 10%— que no deixa de ser, l'1%, una quantitat significativa, i reconec que aquí és un tema en el qual hem de fer alguna cosa —potenciació de federació de caixes—, i, finalment, quin paper ha jugat la Caixa en l'anomenada societat hòlding del gas.

Molt breument: hi havia un estudi de fusió en marxa Aigües-Catalana de Gas, propiciada des de la Caixa, que és l'accionista més important de la Catalana de Gas, i un accionista molt important, encara que no el més important, de la Companyia d'Aigües de Barcelona.

Per part de l'Administració central hi va haver unes indicacions que es van fer a la Caixa, que se'm van fer a mi, dient que això condicionava la política del gas a tot l'Estat, i que l'Estat no volia estar absent d'una definició de la política energètica d'un sector important, i que ho seria més en el futur, com és el gas i, bàsicament, el gas natural.

A partir d'aquí, hi va haver una reconsideració de la Caixa, i, aleshores, després de moltes converses i de moltes vicissituds, es va orientar cap a una societat hòlding Repsol-Caixa, que —i ho resumeixo molt— tindria el 51% de la Catalana de Gas, de les seves filials, de Gas Madrid, del gas a Andalusia, del gas a València, etcètera. I que, per tant, des d'aquesta societat hòlding es podria definir tota la política del gas a nivell de l'Estat.

Em sembla que, tal com es va plantejar, és bo, seria bo que la Caixa jugués a fons aquesta carta, que hi pogués haver una presidència catalana d'aquesta societat hòlding, *fifty-fifty* Repsol-Caixa, que la seu social fos a Barcelona i que, amb els equips de Catalana de Gas, que són els que realment, dins del camp de la distribució de gas, hi entenen, es pogués definir aquesta política energètica de distribució del gas a Catalunya. Aquesta és la carta que intenta jugar la Generalitat, dins de les seves possibilitats i sense intervencionisme.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Honorable senyor Hortalà pot fer ús del dret de rèplica durant cinc minuts.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, més que un dret de rèplica, unes matisacions, que formen part també d'una rèplica.

Mirin, a Catalunya, l'estalvi en aquests moments és de sis bilions de pessetes. Sis bilions de pessetes són diners: sis vegades el Pressupost de la Generalitat. I això, evidentment, permetria, amb una política de coeficients pròpia, doncs, uns recursos

que, per què no?, podrien servir, per exemple, per pagar el TGV, per exemple.

A mi em sembla que hi ha una sèrie d'institucions, i la «Supercaixa», com popularment se l'anomena, és una d'elles, en què hi ha una certa reticència a voler escatir les coses que passen, i en un context democràtic, de perfeccionament democràtic, això no hauria de ser; no hi ha d'haver tabús; no s'ha d'actuar amb ingenuïtat. I convindria, per part de les administracions, i en aquest cas per part de l'Administració catalana, trencar amb els comportaments correctes, però, en el fons, ingenus, i actuar amb comportaments correctes i més contundents.

Perquè, és clar, la política de gas que s'ha fet i que afecta Catalunya és una política que serà tot el racional que es vulgui, però és una política, pel que acaba d'explicar el senyor Alavedra i pel que coneixem tots plegats, summament centralista i centralitzada. És a dir, el que passi amb el gas d'Andalusia, de Galícia, de Castella-Lleó, de la Manxa, del País Basc..., vull dir, que hi hagi un organisme central a Madrid que prengui les decisions coordinades no té cap mena de racionalitat ni cap mena d'eficàcia i, a més a més, contradiu les competències que sobre energia estableix l'Estatut.

Va intervenir la Generalitat i el desastre no va ser massa gros —ja ho he dit abans—, però si l'actuació de la Caixa hagués anat pel seu compte, en aquests moments, ni una petita intervenció de Catalunya hauria estat possible a l'hora de planificar el consum, la distribució i, possiblement, l'emmagatzematge del gas a Catalunya.

Per tant, aquest tipus d'institucions han d'estar subjectes a tutela, com la resta; per grans que siguin, per importants que siguin els seus dirigents i per les moltes relacions que puguin tenir fora de casa nostra.

Un altre tema que li voldria matisar, o que els voldria matisar, és que aquesta institució —ja no parlaré més de caixes d'estalvis—, aquesta institució en aquests moments té 1.700 oficines a Catalunya, de les quals 700 són a Barcelona i 1.000 distribuïdes a la resta del territori nacional; 300 a la resta d'Espanya. A partir d'ara, la política d'expansió, que dins de Catalunya ha d'estar autoritzada per la Generalitat, però fora de Catalunya només comunicada a la Generalitat, serà la via d'expansió d'aquesta nova institució per poder consolidar, o en qualsevol cas, per poder afrontar, amb un cert èxit, l'actual compte d'exploració. Això voldrà dir que cada dia la recaptació d'estalvi fora de Catalunya, per l'entitat, serà més important i, en conseqüència, i com a conseqüència també del que va establir al seu dia el Tribunal Constitucional respecte a la representació de consellers als consells d'administració, resultarà que hi haurà una propensió creixent que dins del Consell d'Administració de la «Supercaixa» hi hagi cada vegada, en termes creixents, més representants —legítims, òbviament, però més representants— d'altres indrets del territori estatal. I, per tant, la presa de decisions, la presa de decisions cada vegada, des d'aquest punt de vista, serà menys catalana.

Per tant, des d'aquest punt de vista, repeteixo que la presa de decisions cada vegada serà menys catalana.

Respecte al mercat de capitals, bé, el senyor Macià Alavedra ha fet una exposició d'uns plantejaments que, des d'un punt de vista tècnic —a mi personalment, amb tota humilitat, li he de dir que em semblen correctes; vull dir, crec que val la pena, amb els matisos que en el seu dia, doncs, discutirem, que Catalunya

tingui un cos de..., bé, un cos, és un dir, una branca dins d'un cos general d'inspectors tributaris, inspectors financers, que actualment ja existeixen, fan les inspeccions de les caixes conjuntament amb els inspectors del Banc d'Espanya; però és bo que això existeixi; crec que val la pena que hi hagi un Institut d'Estudis Financers que prepari als que els agraden aquests temes, doncs, a poder-los exercir amb competència i amb eficàcia i amb coneixement.

Però, en canvi, sóc particularment escèptic amb l'orientació que es vol donar al tema dels mercats financers i, estrictament, al que fa referència als actius financers a llarg termini, tant de renda variable com de renda fixa.

Un comitè de qualificació per fer el *rating* és una qüestió que requereix temps i el model de Lió no és el model adequat, perquè el model de Lió és un model de dependència respecte a París, i la Borsa de París és una borsa summament centralitzada. El model de referència és la Borsa de Nova York, la Borsa de Tòquio i, en qualsevol cas, amb la reforma que ara s'està introduint, la Borsa de Londres, i, òbviament, el que està passant en aquests moments a Brussel·les. Però el model de Lió, amb tota la humilitat, li he de dir, senyors del Govern, els he de dir que no és el model a imitar.

I, pel que fa referència al fet que la renda variable ha de ser una renda o una activitat lligada bàsicament a la petita i mitjana empresa, crec que això ja existeix, que és el segon mercat, l'*over-the-counter*, que existeix a Barcelona, que té una potencialitat i que, d'un temps ençà, està, per dir-ho així, desproveït de tota tutela. Aquest mercat ja existeix; però intentar fer només una borsa de valors pensant en petites i mitjanes empreses, sense tenir en compte l'aliciet de l'arbitratge i l'especulació que donen vivesa al mercat, del que signifiquen les altres empreses, les grans, és realment reduir la borsa a una activitat d'això, de segona. I, per tant, des d'aquest punt de vista, crec que hi hauria algunes discrepàncies.

I en relació amb els actius financers dins del mercat de diner, és evident que l'Estatut basc dona, sembla, més atribucions que el nostre, motiu pel qual, una vegada més, torno a anunciar a aquesta Cambra la nostra pretensió —reiterada i inveterada— que, d'una vegada per totes, sí que convindria pensar en aquests aspectes tècnics, pensar seriosament a reformar l'Estatut.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. L'Honorable Conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument. Alguns dels temes que ha dit el senyor Hortalà en les seves puntualitzacions o matisacions, com ell les anomena... Bé, canalitzar, utilitzar el sis bilions d'estalvi de Catalunya que, amb el pressupost que entrarem, doncs, no són sis vegades el Pressupost, sinó que seran cinc vegades el Pressupost de la Generalitat de Catalunya; però, vaja, com que el Pressupost encara no ha entrat, el senyor Hortalà no té per què saber-ho; doncs, evidentment és una de les grans tasques d'aquesta política financera, i coincideixo amb ell.

Exercir les funcions de tutela que té la Generalitat sobre les caixes i sobre totes les caixes, també la «Supercaixa», tingui la importància que tingui i siguin els seus dirigents —com el deia ell— tan importants com siguin, és una funció que ha de fer i que farà la Generalitat, i per això la creació d'aquesta escala

d'inspecció financera, per poder exercir, junt amb el Banc d'Espanya, i sense treure les competències, en aquest tema, del Banc d'Espanya, amb un esperit de col·laboració, les competències que tenim en la matèria.

En el tema del gas, jo no crec que sigui, precisament, en aquest cas, un centralisme més des de Madrid —potser ho serà en el temps—, però, de moment, el plantejament, si el sabem jugar bé, és que Catalunya, a través d'una de les seves institucions de la Caixa, participa en el 50%, precisament, en la direcció d'una política energètica a nivell de tot l'Estat. Ja no és actuar en la política energètica del gas a casa nostra, sinó actuar a nivell de tot l'Estat.

I això evidentment passa perquè hi ha una llarga tradició dins de Catalunya —hi ha Catalana de Gas, concretament— i amb la portada del gas natural, que es va fer en el seu dia, que fa que, per sort, en el tema del gas estiguem molt més ben situats que en el tema de l'electricitat. Tant de bo les societats *holdings* que es plantegen de la mateixa manera en el camp elèctric i de les quals es parla, tinguessin l'evolució que ha tingut la política energètica del gas! I serà des de Barcelona, des de Barcelona amb la *holding* Repsol-Caixa, que, precisament es dirigirà la política energètica del gas a tot l'Estat.

1.700 oficines de la «Supercaixa» i la preocupació per l'expansió, perquè pot afectar els òrgans de govern del senyor Hortalà (*pausa*), de tots. Però aquí hi ha una contradicció, perquè és evident que la «Supercaixa» és el producte d'una fusió, precisament, per tenir més força, per estar en millors condicions de realitzar una expansió, no únicament a l'Estat espanyol, sinó a Europa i de ser capaç de competir. Per tant, forçosament haurà d'anar a captar diner i actuar, tant passivament com activament, fora de Catalunya, i aquesta és una contradicció bastant insoluble, perquè de la mateixa manera que veiem les caixes de la resta de l'Estat —Cajamadrid o Ibercaja— que s'installen amb força a Catalunya, doncs, és normal que la «Supercaixa» pensi en la seva expansió fora del territori de Catalunya.

El senyor Hortalà ens diu que, més que la Borsa de Lió, el nostre model, en determinats temes, hauria de ser París, Londres, fins i tot ens cita... no, París, no; Londres, i ens cita Tòquio; però, és clar, jo, aquests models, ja m'agraden, però el que passa és que la Borsa de Tòquio, en un dia, fa el mateix volum de contractació que les quatre borses espanyoles en un any; és a dir, és un model..., ja sé que ell no es referia al model de volum, sinó potser al model d'organització; però, en aquest tema, hem de ser molt prudents i, realment, no sabem quina serà l'evolució.

Aquí he parlat del mercat *over-the-counter* i de les petites i mitjanes empreses; no pensava que hagués de ser tota la Borsa de Barcelona, ni que hagués de substituir el que és la Borsa de Barcelona i els altres mercats, i també els títols de tot l'Estat o els títols també internacionals, sinó que indicava que, a través d'aquest tipus de finançament de petites i mitjanes empreses, a més a més de l'activitat normal d'una borsa important, es podria trobar una especialitat que anés més enllà de les fronteres de Catalunya, perquè responia a l'entorn econòmic de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El punt número 10 de l'ordre del dia, que era una interpellació, ha estat posposat; passem, doncs, al dotzè punt, que és inter-

pellació al Consell Executiu sobre la seguretat dels polígons petroquímics, que formularà el Diputat l'Ilustre senyor Víctor Gimeno, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat dels polígons petroquímics

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller de Governació, l'atemptat del passat dia 9 de setembre al *rack* de Repsol, a Tarragona, atribuït al grup terrorista GRAPO, ha posat, desgraciadament, altra vegada en evidència el que ja va quedar palès...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. GIMENO: ...a primers de juny de 1987, quan en un lloc pròxim a aquest, de l'atemptat del 9 de setembre, ja es va produir també un atemptat d'ETA. I el que s'ha posat en evidència, a part de l'actualització del tema que surt en diversos comentaris, és la vulnerabilitat de les instal·lacions de les indústries químiques que hi ha a Tarragona; vulnerabilitat que, segons que ens consta per la premsa, ha estat assumida i acceptada tant pel Govern central com per la Generalitat, com per l'Ajuntament de Tarragona, i vulnerabilitat de les instal·lacions que, òbviament, significa inseguretat de la població davant de qualsevol accident que pogués produir-se en aquells llocs. I és clar que aquesta vulnerabilitat es deu, fonamentalment, a l'accessibilitat, és a dir, a la facilitat d'accés a aquestes instal·lacions de productes peril·losos, fruit —entenem— d'una planificació o d'una desplanificació, heretada —això sí— d'èpoques no democràtiques, en les quals van construir-se els polígons químics de Tarragona, amb l'únic objectiu d'aconseguir el màxim benefici econòmic, fos a canvi del que fos, i que ens ha comportat la situació que en aquests moments podem dir que hi ha: una via de ferrocarril, situada en alguns llocs a cinquanta metres o menys del *rack* de conducció de Repsol; una autovia de Tarragona a Salou, que passa per dins mateix del complex químic; uns barris amb milers de persones, que estan al costat mateix d'aquestes instal·lacions peril·loses, i un control —s'ha de dir també— encara deficient de les emanacions tant de gasos com de líquids de les indústries, que, ara per ara, només disposen, si no han canviat molt recentment les coses, d'instruments per detectar l'anhídric sulfurós o partícules sòlides.

Llavors, davant d'això, el que ens preguntem, perquè voldria que sortíssim d'aquí amb un major grau de confiança del que en aquests moments tenim, és quina és la seguretat existent a l'entorn dels polígons químics de la circumscripció de Tarragona. Dic de la circumscripció, ja que n'hi ha tres, dos a Tarragona i un a Flix, que també caldria dir que, afectat per aquest Pla de seguretat de les químiques de Tarragona, al mateix temps, el polígon de Flix està afectat pel Pla d'Emergència Nuclear de Tarragona; és a dir, és un lloc amb una conflictivitat afegida a causa que està subjecte a dos plans de seguretat.

Què entenem per «seguretat», des d'Iniciativa per Catalunya? Evidentment, «seguretat» significa absència de riscos intolerables; significa la realització de les mesures correctores suficients; significa el control efectiu de la contaminació química, no sols dels residus líquids i gasosos, sinó també dels abocaments sòlids; significa un equip operatiu d'actuació ràpida i efectiva davant dels accidents abans que puguin produir danys irreparables, i significa, lògicament, una informació suficient

als veïns, que han de saber què és el que han de fer per actuar quan hi hagi una emergència, emergència que, també, atesa la complexitat dels productes que es produeixen en aquests polígons químics, pot ser a causa, lamentablement —i amb això vull dir que deplorem rotundament les activitats terroristes, però que dues vegades, amb tres anys d'interval, han estat els actes terroristes els que han fet palesa aquesta situació—, pot ser a causa de les fuites de líquids o de gasos, o pot ser per accidents més greus, amb danys, per explosions que, d'acord amb el que diu el mateix PLASEQTA, poden produir ones de pressió i projectils, radiacions tèrmiques i intoxicacions i contaminacions greus. Tot això, considerat aïlladament, de forma simultània o de forma seqüencial, tot això existeix en aquell territori.

Jo voldria, des de l'any 88, en què vam discutir aquí la conveniència o no-conveniència de tornar a constituir la Comissió d'Investigació de la seguretat de les indústries químiques de Tarragona, fer un repàs de quina és la situació del PLASEQTA i veure si ha millorat substancialment des d'aquell debat. I vull recordar que, en aquell debat, vam fer una proposta presentada per tots els grups parlamentaris, i va ser rebutjada amb una intervenció feta pel Diputat senyor Joan Martí, que ens feia referència a l'existència d'un decret del 5 d'agost del 88, un real decret del Govern de l'Estat, i que va ser el fil argumental per dir que no calia, a partir de l'existència d'aquest Decret, no calia que tornéssim a muntar aquesta Comissió. I deia —són paraules textuais d'ell—: «Fins al 5 d'agost no podíem, en aquesta Cambra, debatre, demanar explicacions, impuls i control a l'Executiu, i, a partir d'aquest moment, a partir d'aquest Decret, sí que el Govern de la Generalitat té la responsabilitat d'actuar en aquest camp». I ens deia què és el que podíem fer i què és el que ens autoritza el Decret, i llavors ens rebutjaven la Comissió d'Investigació dient..., ens deia la que hauria de ser la manera d'actuar sempre de les institucions catalanes: «donar credibilitat a les nostres institucions i donar resposta efectiva als problemes de la nostra ciutadania» —això és el que ell deia el novembre del 88. I que, per això, ens oferia que la Comissió d'Indústria del Parlament, la Comissió permanent legislativa, portés el control de l'Executiu a través de les sessions informatives que creguéssim pertinents, per tal de veure quines són les mesures efectives que el Govern de la Generalitat pren en aquest camp —ho repeteixo: són paraules textuais d'ell.

Bé, una altra forma, evidentment, a part de les comissions, són les interpellacions al Govern, i per això estem aquí. Jo vull afegir —ja per anar acabant— que el PLASEQTA que jo tinc a disposició meua és un document que va ser tramès al Congrés dels Diputats el mes de desembre de 1988, un resum del PLASEQTA, que està datat, la data de remissió al Congrés és del desembre del 88, però el resum està datat el desembre del 86. Això em fa suposar que, des del desembre del 86 al del 88, tot i que hi ha l'atemptat d'ENPETROL, tot i que hi ha aquesta voluntat de la Cambra catalana de crear una comissió d'investigació i veure en què s'ha de modificar i s'ha d'actualitzar el PLASEQTA, continua essent el mateix.

I vull dir algunes de les precisions que es fan paleses al PLASEQTA. A la pàgina 47, concretament, d'aquest resum, diu: «Pla de "carències": no existeix» —això ho diu el resum— «cap estació meteorològica en cap dels tres polígons industrials de Tarragona; no hi ha el suport informàtic adequat per dur a terme tota la tasca que ha de portar el sistema operatiu; no hi

ha, tampoc, equips de megafonia fixa en cap dels llocs on hauria de ser necessari fer aquestes campanyes o aquestes actuacions d'emergència». A la pàgina 48, la següent, diu que «El manteniment de l'operativitat...» —ens fa unes recomanacions, el desembre del 86, que, en tot cas, haurien de ser revisades a l'alça i no a la baixa—, diu, les recomanacions diuen: «Els simulacres a la població haurien de ser efectuats amb una periodicitat mínima anual. Els exercicis d'ensinistrament dels grups operatius s'haurien de realitzar cada tres mesos. Les campanyes de familiarització de la població amb el Pla —amb el PLASEQTA— s'haurien de fer també amb una periodicitat anual, i les campanyes de familiarització amb els sons d'avís» —no els de la llumeta, evidentment, sinó amb els sons d'avís del PLASEQTA— «s'haurien de fer mensuals». I també diu, a la pàgina 57, que «la divulgació a la població és fonamental perquè aquesta tingui el coneixement suficient de les actituds a adoptar en cada cas».

Què s'ha fet des de llavors fins ara? Vull recordar també que el grup de primera intervenció del PLASEQTA aquest que, si no se'n diu el contrari, encara és el vigent, planteja tres grups d'actuació: el Grup Sanitari, el Logístic i el de Seguretat Química, i que, en dos d'aquests, la seva responsabilitat correspon a càrrecs del Govern de la Generalitat; en el Grup Sanitari, el cap és el Delegat Territorial de Sanitat i Serveis Socials, i el Grup de Seguretat Química, el cap és el Cap dels Serveis Territorials d'Indústria i Energia del Govern de la Generalitat. Aquests dos grups han estat més operatius durant aquests dos anys? Han fet alguna cosa? Tant de bo ens ho poguéssim, en aquests moments, explicar el Conseller de Governació, perquè, si no, podríem entendre que la Generalitat, argumentant que han tingut dificultats per posar en marxa aquest Decret que el novembre del 88 ja era una realitat, no ha fet res per garantir, realment, la seguretat dels ciutadans, i que, en definitiva, és més fàcil no voler assumir les responsabilitats, queixar-se i passar la culpa als altres.

Voldria que en la resposta del Conseller se'n digués què s'ha fet respecte a l'assumpció de competències que preveu aquest Real Decret i quins instruments, amb Decret o sense, simplement, amb els instruments que preveu el PLASEQTA s'han posat en marxa per millorar la seguretat dels ciutadans de la rodalia de Tarragona i de Flix, seguretat que els mateixos ciutadans, el mateix Ajuntament de Tarragona, han posat en qüestió recentment, fins i tot promovent una manifestació en la qual barrejaven potser terrorisme i seguretat a les químiques, però que, en definitiva, mostraven la seva insatisfacció respecte al nivell de seguretat existent. Què s'ha fet del control de contaminació, de les mesures de modificació de les infraestructures dels polígons químics, si és que la via del tren no passa per on ha de passar o les vies de comunicació d'automòbils no són les correctes? Quina és la revisió i l'operativitat del PLASEQTA? I quina és la informació i la difusió a la població? Tant de bo les respostes siguin satisfactòries i puguem anar-nos-en convençuts que els ciutadans de Tarragona poden dormir tranquils.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller de Governació, senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats,

senyor Diputat, efectivament, el dia 9 de setembre passat es va produir un atemptat al *rack* d'ENPETROL i m'imagino que és aquest atemptat i les conseqüències de l'atac les que motiven la seva interpellació.

Pocs dies després, la Comissió de Protecció Civil de Catalunya va fer la següent valoració, i és que l'actuació immediata, la coordinació de les institucions que havien d'operar en aquell moment, i també l'avís a la població s'havien realitzat, jo no m'atreiria dir amb perfecció però sí correctament. Per tant, la valoració que podríem fer d'aquesta situació d'emergència produïda és una valoració positiva en aquest sentit. És cert que el complex petroquímic, doncs, per tot el que hi ha en aquest complex, pel conjunt d'empreses, pels productes que es fabriquen és un pol, és un centre d'un perill potencial, però també és cert que, des de l'anterior atemptat de l'any 87 fins ara, una part del PLASEQTA, aquell que estava confegit i que s'havia estudiat, doncs, s'ha posat en pràctica, i des de protecció civil, des del Govern Civil i des de la Generalitat s'han coordinat els instruments per poder actuar. El dia 2 de març d'aquest any es va signar un conveni, un protocol entre la Generalitat, entre el meu Departament i la Direcció General de Protecció Civil per acabar el PLASEQTA, perquè la realitat és que el PLASEQTA que havia estat començat i havia estat començat en la primera fase i en la segona, o sigui, l'inventari de productes i la realitat física de les instal·lacions, i després el tractament, en cas d'emergència d'aquests, que s'havia de donar segons el tipus d'emergència o de..., que es pogués produir, aquest estava acabat. Però faltava la part més important, que era la tercera fase, que era la materialització de les actuacions, ja concretes, en cada un dels supòsits que es poguessin donar.

Efectivament, com ha dit vostè, a partir del novembre del 88 la Generalitat té competències per un Decret sobre emergències en el sector químic, i, a partir d'aleshores, a través de la Comissió de Protecció Civil de Catalunya, es comença a treballar. En quin sentit? En el sentit de coordinar el que hi havia fet del PLASEQTA, intentar posar-nos d'acord amb l'Administració central per acabar aquest Pla. I d'aquí esdevé aquest conveni, on es diu: «L'Administració central acabarà el PLASEQTA, acabarà la redacció del Pla i la seva materialització es farà conjuntament, fins i tot es participarà econòmicament conjuntament per a la seva materialització.» Ens consta que tècnics qualificats amb la col·laboració de tècnics del Departament de la Direcció General de Protecció Civil del Departament de Governació estan treballant per acabar el Pla.

És evident, i vostè té raó, que un pla que havia tingut els seus orígens l'any 82, l'any 83 i l'any 84, i que l'any 86 es deia..., es va retardar, però a mi no m'interessa tant en aquests moments criticar el temps passat, sinó que el que interessa, i, sobretot, en aquests temes que vostè sap que són delicats, són importants, són molt seriosos, i que no ens podem passar mai ni per cofoisme, ni per dir que tot està bé, perquè no es pot dir, i segurament no es podrà dir mai en temes de seguretat; en temes de seguretat mai no s'arriba al llistó òptim, però tampoc convé —jo penso que també s'ha de ser prudent— dramatitzar situacions que no s'han produït i que potser sí que es podrien produir, però que em fa la impressió que s'ha avançat prou per poder actuar almenys amb més garantia.

És evident, és evident que hi ha una sèrie de situacions que s'han de corregir; és evident que el PLASEQTA ha d'entrar a

corregir el que vostè explica de dir si la via del ferrocarril o si la carretera està en el lloc ideal o no, però sí que hi ha una cosa que vostè l'ha dita i que jo la comparteixo: és molt difícil, és molt difícil preveure la seguretat davant un acte de terrorisme, no sols en una instal·lació, sinó en qualsevol persona, en qualsevol bé material. Allà, el que s'ha suscitat, i jo penso que això és cert, és que, si bé les instal·lacions industrials tenen un nivell de seguretat alt —de seguretat industrial, no parlo de seguretat física—, el que és el *rack*, pel lloc on discorre, pel lloc on passa, perquè travessa la carretera, l'autovia de Salou, perquè travessa la línia de ferrocarril i queda molt al descobert —i això ho vaig dir el primer dia quan jo estava allà—, penso que s'hauria de corregir, i penso que no seria massa difícil corregir-ho. Aquesta vulnerabilitat que ha permès dos atemptats terroristes des de la mateixa carretera, segurament fent un túnel de serveis per on pogués passar el *rack* obert evitaria, almenys, o no facilitaria tant una actuació com les que hem viscut.

D'altra banda, hem de tenir en compte una cosa: a part d'aquests dos accidents terroristes, no se n'ha produït cap més, no dic jo que no se n'hagin pogut produir, però el cert és que no se n'han produït, i el cert és també que ha mancat una cosa que s'hi està treballant en aquests moments i que l'Ajuntament de Tarragona, no l'actual sinó l'anterior, ja hi estava treballant, que és de quina manera tot el procés d'informació a la població i de coneixement de la mateixa realitat industrial del sector químic es pot arribar a divulgar amb els avisos corresponents o amb les proves d'emergència corresponents per evitar el dramatisme que es pot produir en aquestes situacions. El que sí que vostè ha d'estar d'acord amb mi, perquè és veritat, és que en l'última emergència la situació de pànic i la sensació de risc a la població —i li ho puc dir perquè, personalment, jo també hi era—, doncs, no té res a veure amb el que va passar la primera vegada. Quelcom s'havia avançat en aquest sentit, perquè, si no, s'hauria pogut produir una reacció de la mateixa manera. Això no vol dir, senyor Gimeno —i voldria, perquè de vegades, en improvisar d'aquesta manera, un pot dir paraules que després no s'ajusten ben bé, o no corresponen ben bé a la seva interpellació—, jo no em sento satisfet de la situació actual del PLASEQTA, encara; me'n sentiré el dia que el PLASEQTA estigui acabat, estigui materialitzat i s'hagin corregit totes les mancances que en aquests moments pot assenyalar el Pla, evidentment. Però sí que el que em sembla és que s'ha avançat per aquest camí, que s'ha perdut molt de temps, però que des que l'Administració de la Generalitat ha pogut participar en aquest procés, doncs, penso que s'ha avançat de la manera com es podia avançar: primera, formalitzant un conveni, començant a treballar per la revisió de les dues fases del PLASEQTA, per acabar i materialitzar el PLASEQTA, i després per donar suport a les corporacions locals —en aquest cas, la de Tarragona o la de Flix, o la que sigui—, per poder actuar directament en aquests casos a través dels avisos i a través dels canals i dels conductes que el mateix Pla estableixi. Estem en aquesta fase; estem en aquesta fase, i jo penso que..., no voldria..., abans he pujat no volent donar dates, però segons se'ns diu, segons se'ns diu tècnicament, doncs, tres, quatre mesos, sembla que el Pla pot estar acabat, i podrem entrar en la fase de materialització de totes les correccions del Pla de mancances; algunes d'elles ja s'han fet, però ja en la implantació total del que és el PLASEQTA.

Vull dir, per acabar, sense intentar desvirtuar una realitat que

és seriosa, que és preocupant, però estic plenament convençut que s'ha avançat per aquest camí, amb lentitud, segurament, però que en aquests moments la situació és molt diferent, que hi ha més seguretat, que hi ha seguretat en les mateixes instal·lacions industrials, que hi ha seguretat industrial, i que la seguretat física s'ha de millorar. I s'ha de millorar a través de les mancances i a través de les deficiències que els tècnics del Pla ens assenyalin en el seu acabament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El Diputat senyor Gimeno pot fer ús de rèplica per cinc minuts.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Jo, quan he dit que l'atemptat del 9 de setembre va posar d'actualitat una altra vegada, lamentablement, la situació de seguretat de les químiques de Tarragona, no volia entrar a fer una valoració de l'atemptat, perquè crec que l'atemptat és un fet anecdòtic, important i lamentable, però que la preocupació no ve de si hi hauran atemptats o no hi hauran atemptats —i tant de bo no n'hi hagi cap més—, sinó de la realitat de la zona de Tarragona respecte a la viabilitat i l'operativitat d'aquest PLASEQTA. Crec que la virtut que té el Conseller és que potser no es posa moltes medalles i, llavors, lògicament, no li ho pots desmuntar. Ell ens diu que «no em sento satisfet», «s'ha avançat en el camí, però lògicament s'ha perdut molt de temps»... Crec que en això coincidim, vull dir que s'ha avançat perquè és lògic que s'avanci, i s'ha perdut molt de temps perquè, si sentim o llegim les manifestacions, diria que exageradament optimistes del Diputat senyor Martí, quan ens feia la resposta a la proposta de constituir la comissió d'investigació, allò semblava que estava tot fet. Jo vull llegir una afirmació de les que feia ell alegrement. Diu: «La xarxa automàtica de control d'emissions», és a dir, la xarxa... Se n'ha anat: jo no sé si és que s'ha espantat de veure els incompliments, però en aquests moments no hi és. *(Pausa.)* Ah, sí, sí. Bé. Ell ens deia: «La xarxa automàtica, la xarxa de vigilància de la contaminació ambiental de Tarragona està assumida pel Govern de la Generalitat i en un termini de tres mesos es realitzarà per valor de 300 milions de pessetes, aquesta xarxa automàtica». Això ens ho deia el 9 de novembre de 1988. Els tres mesos ja han passat; Déu n'hi do, si fa temps que han passat, aquests tres mesos.

En definitiva, se'ns diu que els tècnics..., hi ha tècnics de prestigi que hi estan treballant, però a mi em fa la impressió, de la forma com ho ha plantejat el Conseller, que cal que passi algun fet lamentable, algun fet desgraciat com perquè llavors ens posem a treballar, i jo li haig de dir que a mi m'agrada sempre més la medicina preventiva que la medicina curativa, entre altres coses perquè entenc que és preferible mantenir la salut que no corregir les malalties i que és també més barat a la llarga; és més barat. I crec que estem actuant d'una forma lenta perquè se'ns havia anat relaxant l'interès en la seguretat de les químiques de Tarragona. Quina prova en podríem donar? Ja n'he dit algunes. De megafonia als barris, fa quatre anys es deia que no n'hi havia, avui se'm diu que només n'hi ha un de barri que tingui megafonia fixa en condicions, mínimament en condicions. Un dels barris de Tarragona té megafonia.

Es comenta que el PLASEQTA s'ha paralytitzat per manca de recursos, i es diu que l'Ajuntament de Tarragona vol editar —ell, l'Ajuntament, i no el Govern de la Generalitat o no el mateix PLASEQTA— un llibret o un fullet informatiu que sigui en certa

manera aquesta campanya de divulgació i d'informació de les actituds que cal prendre davant el tipus d'accident. En definitiva, què és el que realment i pràcticament s'ha fet des de l'any 87 fins ara? El que sí que s'ha fet és, potser, millorar la seguretat industrial de l'interior dels polígons, que, concretament, REPSOL és evident que ha millorat la seva vigilància interior i que ha destinat un fons específic per a seguretat. Però que els veïns avui estan pràcticament —avui— en la mateixa situació d'indefensió en què estaven l'any 87. I, per tant, jo el que demanaria és que, sense necessitat que hi hagi algun altre accident —que no cal que sigui un atemptat terrorista, pot ser una fuga de gasos nitrosos, pot ser una explosió d'algun tanc d'acumulació de productes inflamables, pot ser, en definitiva, qualsevol tipus dels accidents que estan previstos aquí, i que... Us aconsello que els llegim tots, com a llibre de capçalera, vull dir que és molt interessant perquè de vegades fa recomanacions tan importants com dir: «En cas d'accident, els habitants de la primera zona», és a dir, de la primera línia d'habitatges, «el que han de fer és sortir en direcció contrària a l'explosió, anar-se'n al més lluny possible dins de la població, i buscar aixopluc». Per això no cal un PLASEQTA, i això ho diu aquí, per no dir que hi ha tres pàgines que el que diu és que quan fa una avaluació de les condicions ambientals, meteorològiques —ja diem que no hi ha ni tan sols estacions meteorològiques als polígons—, diu que, de qualsevol manera, «el Grup de Seguretat Química decidirà» i crec que és bastant important, «les condicions ambientals més apropiades en cada moment». És a dir que, les condicions ambientals, les decideix el Grup de Seguretat i no les decideix el temps. Són manifestacions absurdes d'un pla que està desfasat, que s'ha de revisar, i que portem quatre anys, almenys, de retard. Jo espero que avui s'hi posi una mica més d'agilitat, i aquests tres o quatre mesos puguin ser realment tres o quatre mesos, i no dos anys i escaig, com se'ns deia de la xarxa de vigilància automàtica.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? *(Pausa.)* Té la paraula, senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Gràcies, Honorable President. Senyor Diputat, em permeto una broma —potser no és el lloc—: jo li aconsellaria que canviés de llibre de capçalera, perquè podria ser que el llibre que fos veritat, amb la revisió que s'ha fet, no tingui res a veure, o tingui molt poca cosa a veure amb el que vostè està llegint. Vull dir-li que una de les coses que estan fent els tècnics expressament és la revisió d'aquesta part del PLASEQTA. Llavors, contesto concretament: la xarxa de control ambiental ha estat adjudicada, el tríptic de l'Ajuntament de Tarragona es fa en col·laboració —com intentem fer les coses dins els plans d'emergència local que estem fent amb diferents ajuntaments— i la supervisió, i l'ajut tècnic i econòmic de la Direcció General de Protecció Civil de la Generalitat de Catalunya, i no dubti d'una cosa, no dubti d'una cosa: no crec que el sistema de megafonia als barris sigui la solució per alertar de l'emergència els ciutadans. Penso que els mecanismes que es van posar ja en pràctica últimament, que és de dir: «Els ciutadans, quan vegin o quan sàpiguin que hi ha una emergència, el que han de fer és connectar amb Ràdio Nacional d'Espanya o amb Catalunya Ràdio, que els donaran el missatge correcte i concret de cada moment», és molt més efi-

caç. Per tant, la mancança de la megafonia als barris no és element substancial de la prevenció de la seguretat. Ja sé que ho deia, és clar, per això li deia i per això em permetia començar dient-li «canvi de llibre», no fos cas que la megafonia, en el llibre que s'està fent ara, ja no hi sigui, i el que hi hagi sigui les emissores de ràdio, que sembla molt més congruent.

Moltes gràcies, senyor Diputat; gràcies, senyor President.

Preguntes

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Ara, tal com s'havia anunciat, passem al punt disset, preguntes amb resposta oral, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament.

La primera pregunta la formula l'Illustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras: té la paraula.

Preguntes al Consell Executiu sobre la controvèrsia suscitada per les escultures de Josep Maria Subirachs al temple expiatori de la Sagrada Família, a Barcelona; sobre la possibilitat de paraitzar temporalment les obres del temple expiatori de la Sagrada Família, a Barcelona, i sobre la posició del Govern de la Generalitat pel que fa a la continuació de les obres del temple expiatori de la Sagrada Família, a Barcelona

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor President. Amb la seva autorització, senyor President, i si l'Honorable Conseller hi està conforme, agrupariem, perquè són del mateix tema, la primera, segona i vuitena preguntes.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor President.

La continuació de les obres de la Sagrada Família és una qüestió que, des de fa molts anys, ha suscitat algunes vives polèmiques ciutadanes. Ja des del principi dels anys cinquanta, quan es va reprendre la construcció del temple, es va generar aquesta atmosfera de controvèrsia, i molts dels aquí presents recordarem aquell manifest de l'any 64, d'oposició molt frontal a la continuació de les obres, manifest que comptava amb firmes tan destacades com les de Miró, Tàpies, fins i tot Le Corbusier, i curiosament —curiosament— una de les personalitats, dels artistes que estan en aquests moments, o que almenys va estar abans de l'estiu en el centre de la polèmica, en Josep Maria Subirachs, va ser un dels firmants, l'any 64, d'aquell manifest que s'oposava tan frontalment a la continuació de la construcció del temple expiatori.

Abans de l'estiu, el mes de juliol, la polèmica va revifar al voltant de la redacció d'una revista cultural, la revista *Artics*, i també un ampli ventall d'artistes i intel·lectuals es van sumar a aquesta iniciativa d'aquesta revista, i noms també de reconegut prestigi i reputació provada, com els de Xavier Rubert de Ventós, Jordi Coca, Oriol Bohigas, Joan Brossa, Romà Gubern, Félix de Azúa, Maria del Mar Bonet, Pau Riba, i diversos centenars de noms d'aquesta línia, d'aquest nivell, es van afegir a aquesta oposició al que s'està fent en aquests moments amb la Sagrada Família.

La Sagrada Família és un monument nacional catalogat, forma part de manera destacada del nostre patrimoni artístic; per

tant, està sota la tutela i la protecció —d'acord amb la normativa vigent i les atribucions que té atribuïdes la Conselleria de Cultura, el Departament de Cultura—, però no és un monument més: és una obra emblemàtica, és potser l'obra més coneguda d'un dels genis més universals de Catalunya, i, per tant, tot allò que afecti aquest monument, que s'ha convertit per a Barcelona en el que seria la *tour Eiffel* a París o l'estàtua de la Llibertat a Nova York, o el *Duomo* a Milà, és obvi que no ens pot deixar indiferents.

Per això jo pregunto al Consell Executiu, i en particular al Departament de Cultura, a l'Honorable Conseller de Cultura, quina és la posició del Departament de Cultura i del Govern davant la continuació de les obres i del que s'està fent, concretament, en aquests moments a la Sagrada Família i molt especialment a la façana de la Passió. Si és que hi ha alguna posició presa, si és que el Departament considera que no hi ha d'intervenir —pot tenir raons per pensar-ho així—, si, en cas d'intervenir, aquesta intervenció, de quin caire hauria de ser. En definitiva: com veu el Departament de Cultura aquest problema, jo diria que transcendental en aquests moments, del nostre panorama cultural i del nostre patrimoni artístic.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Sí. Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, el senyor Diputat ha explicat molt bé que aquesta és una qüestió que ha estat objecte, durant molt de temps, de molta polèmica; ell mateix es referia a la que hi va haver l'any 64. Pràcticament sempre ha estat objecte de polèmica, fins i tot en l'època que l'illustre arquitecte la va començar; també hi havia moltes persones que consideraven que no era la construcció, no era el tipus d'obra que esperaven. En aquests moments, no tenim aquest dubte: tots plegats coincidim en la genialitat del senyor Gaudí i tots plegats —com ell diu— estem molt satisfets de l'obra que va dur a terme.

La polèmica es va plantejar més endavant, però pràcticament tot seguit, perquè les obres, de fet, de fet, gairebé no van quedar mai interrompudes; les obres sempre van anar prosseguint, i va haver-hi i hi ha hagut pràcticament una continuïtat.

Per tant, és des dels anys vint, però amb gran intensitat a partir dels anys cinquanta, que hi va haver una represa considerable. I la polèmica va sorgir, i jo diria que sempre hi ha hagut moltes persones, tan importants com la que el senyor Diputat ens ha esmentat —també en relació amb que les obres no havien de prosseguir—, però moltes d'altres, potser més anònimes —algunes també molt conegudes, però altres més anònimes—, ho entenien d'una manera diferent, de tal manera que les obres de la Sagrada Família han anat prosseguint per la voluntat de les persones que hi han cregut, que hi han aportat diners, pels fidels o no fidels que creien que aquest monument havia de prosseguir.

Aquest aspecte de la contribució ciutadana..., potser moltes persones..., ara no, potser no són els artistes o els ètics que ens ha esmentat el senyor Vidal-Quadras, o professors de la universitat, però moltes persones que potser ell coneix i que nosaltres coneixem, anònimes, ciutadans de Barcelona, ciutadans de Catalunya, potser han contribuït, amb el seu sacrifici, amb la seva

aportació, que aquesta obra es pogués dur a terme. És a dir, és una obra que té un doble caràcter, vist així per moltes persones; no només ho han vist com un monument, com una obra artística —que és com ho veu el senyor Diputat—, sinó que moltes persones ho han vist com un temple expiatori, i, per tant, la seva contribució ha anat per aquí, i així ha prosseguit. És a dir, nosaltres, per exemple, el Departament de Cultura mai ha donat una subvenció a la Sagrada Família, mai hi ha hagut cap aportació, que jo conegui, recentment, d'entitats oficials, i ha estat a través de l'aportació dels fidels, de les persones, a través d'aquest sistema de contribucions, de recollida, que ha estat possible.

Li dic això perquè em fa l'efecte que, en aquesta qüestió de la Sagrada Família, val la pena que ho diguem, perquè aquest és un element que tant el legislador com els governs tenim l'obligació de tenir present, de respectar el que és l'opinió de la ciutadania, i opinió molt respectable.

Li haig de dir també que, en això, no han estat sols, és a dir, sempre hi ha hagut, en totes les obres de la Sagrada Família, des dels anys aquells en què es va iniciar, hi ha hagut una junta d'obres, una junta d'obres que té un president nat, que és, en aquest cas, l'arquebisbe, que té un president, que és el senyor Joan Antoni Maragall i Noble; que té un administrador-secretari, i que té quinze persones, si no m'equivoco —dos, quatre, sis, vuit, deu, dotze, quinze persones—, tots il·lustres personatges, jo diria coneguts en l'àmbit ciutadà, no sé si del mateix renom que el que ens ha dit el senyor Diputat, però totes elles, jo crec, com el senyor Lluís Bonet, com la senyora Pilar Figueras, com el senyor Enric Mañosas, com el senyor Lluís Moya, és a dir, moltes persones que formen part de la Junta d'Obres i que la seva actuació i les decisions que van prenent pretenen tenir present tant la importància del monument com també la voluntat que s'ha expressat —que jo em referia abans—, que l'obra d'aquest temple prossegueix.

Quina és la situació legal de la Sagrada Família...? Perquè, en tot cas, jo crec que sempre el Govern ha de tenir present el sentit i el sentiment de la gent, però també hem de tenir present quina és la situació legal. Aquest temple, com deia el senyor Diputat, va ser declarat monument nacional històric artístic l'any 1969, i es va publicar en el butlletí oficial el mes d'agost d'aquest any, el dia 20 del mes d'agost d'aquest any. I el que es va declarar monument nacional històric artístic en aquella data comprenia la culminació de la cripta —iniciada per Francesc de Paula del Villar—, els murs de l'absis i la façana del Naixement, aquesta façana del naixement, amb les quatre torres que la coronen; això és el que es va declarar en aquell moment monument històric artístic.

Aquestes torres, que, com deia el senyor Diputat, han esdevingut un símbol de Barcelona, s'acabaren l'any 26, que va ser precisament l'any de la tràgica mort del genial arquitecte.

El que això vol dir, per tant, és que les obres actuals no són obres que actuen sobre el monument; no ho són. És a dir, el monument és el que es va decretar en aquell moment, i el que es fa ara, per tant, no s'ha decretat monument, i en aquest sentit, l'element que prossegueix de les obres no correspon, no afecta el que havia estat l'obra del senyor Gaudí, que ha quedat igual. És a dir que, en tot cas, el que es fa és complementar, és prosseguir, però no s'actua sobre la façana del Naixement ni sobre les obres del senyor Gaudí.

En aquest sentit, li haig de dir que quan es fa..., dic, el que es

declara és allò que està fet en el moment de la declaració legal i no allò que es podria fer. En definitiva, per exemple, no són monument els plànols de la Sagrada Família —siguin molts o pocs—, sinó l'obra concreta que ens va deixar el mestre Gaudí.

Per tant, les obres que es fan no són pròpiament monument, sinó afegit o en el seu entorn immediat. Aquesta és, diguem-ne, des del punt de vista legal, la situació i el que hem fet nosaltres.

Les escultures —que era una de les preguntes que feia el senyor Diputat— que estan realitzant en aquest moment són per a la façana de la Passió, no per a la façana del Naixement, és a dir que afecten una altra de les façanes, no precisament la que es veu afectada com a monument històric artístic.

I, en definitiva, la nostra posició en relació amb això ha estat aquesta: ha estat entendre que era un monument que no s'havia aturat mai, que havia prosseguit; que el que està declarat monument no s'ha afectat, i, per tant, el criteri que nosaltres hem tingut ha estat el de vetllar, contemplar aquestes obres que es feien, tenir, diguem-ne, una actitud de seguiment, i també d'atenció, en relació amb les decisions de la Junta d'Obres, i nosaltres, en aquest sentit, hem aplicat la normativa sobre la base que no hem paralitzat ni les obres ni hem tingut cap actitud en relació amb el treball escultòric, precisament perquè no afectaven el que havia estat objecte de declaració de monument històric artístic.

Dit això, el que jo crec és que qualsevol persona entenc que pot opinar i pot pensar, i pot estimar-se més una cosa o l'altra: em fa l'efecte que això és opinable; probablement, no de la manera que es va fer en la campanya passada. És a dir, aquí sembla que qualsevol treball de qualsevol artista és sempre perfectament respectable, i és opinable, i es pot dir que una cosa o no agrada o que li sembla molt malament... Per part nostra, i per part del Govern, varem expressar que l'actitud amb què es va dur a terme la campanya no era l'actitud correcta; és a dir, no és a través d'una actitud agressiva o insultant per a qualsevol persona la manera de contemplar-ho, de fer-ho. Em sembla que tot el que afecta la Sagrada Família afecta molta ciutadania, durant molts anys s'ha fet amb contribucions importants i volgues, i menys importants, de molta gent, i, en aquest sentit, nosaltres pensem que, si bé tot és opinable, el nostre criteri ha estat aquest, el d'observació, però, atès que no afectava pròpiament el monument estrictament dit, hem estat estrictes en aquest cas, doncs, ens ha semblat que el que havíem de fer era fer una confiança a la Junta d'Obres i a les persones que l'estan duent a terme.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Encara li queden quatre minuts al senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyor Conseller, per la seva resposta.

Jo, el nostre Grup aprecia els arguments que vostè acaba d'exposar, però també és ben cert que hi ha contrarguments poderosos als que vostè ha exposat, perquè completar, afegir parts a un monument d'aquestes característiques és o no és alterar-lo? És evident que actuar sobre el que ja existeix seria, no solament impensable, sinó que seria una aberració, quasi un sacrilegi, però afegir-hi elements nous amb estils diferents, és o no és canviar el monument?, és o no és alterar la seva substància?

Aquí, és clar, entràriem en una discussió conceptual. És a

dir, si nosaltres afegíssim dos moviments més a *La inacabada* de Schubert a càrrec d'algun competent professor de conservatori, què estaríem fent? Si li féssim fer un cap a la *Victòria de Samotràcia* per part d'un excel·lent escultor contemporani, estaríem fent una cosa conceptualment admissible o no?

Per tant, hi ha arguments poderosos en contra dels arguments —que també tenien el seu pes— que vostè ha exposat. I un dels arquitectes catalans més notables, vius, ha parlat del que s'està fent a la façana de la Passió com d'un acudit pernicios, com d'un assassinat arquitectònic; hi ha hagut veus una mica més festives que han parlat d'escultures a mig camí entre la *Guerra de les galàxies* i Disneyland... És a dir, estem fent el que hem de fer, des del punt de vista de la Generalitat?

Aquesta..., no vull dir «passivitat», però aquesta actitud de respecte al que està fent el Patronat, per part del Govern i del seu Departament, és la correcta? Jo estic segur que vostè n'està segur i hi ha arguments a favor; però, d'altra banda, també hem de reconèixer que hi ha arguments poderosos que potser haurien d'impulsar el Govern a prendre alguna mesura, si més no de cautela, temporal, per donar lloc i temps a una gran reflexió col·lectiva que impedís determinades accions que després serien irreversibles en el temps.

Quan es va dir, per part de veus del seu Departament, que això era una simple polèmica entre artistes, o un regidor del seu partit va dir que hi havia coses més importants de les quals ocupar-se, que això era un tema menor, és clar, jo crec que són apreciacions que no són exactes i que no es corresponen a la transcendència del problema.

En definitiva, senyor Conseller, la nostra pregunta o les nostres preguntes estaven fetes en l'ànim no de criticar el Govern, sinó de conèixer la seva posició al voltant d'aquesta qüestió de tanta importància cultural, conceptual i estètica. I voldria dir-li, per acabar, que vostè i el seu Departament, que han fet una política molt valenta, que ha tingut el suport..., fins i tot ha merescut l'elogi dels grups de l'oposició en altres camps —estic pensant en la Llei de Museus, estic pensant en els acords amb el Ministeri de Cultura del Govern central—, crec que aquí té una bona ocasió també per, amb prudència, amb mesura i sense fer perillar ni provocar conflictes, tutelar aquest procés, perquè potser, si no ho fes així, en el futur ens ho podrien retreure, i tots col·lectivament ens en podríem penedir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Li queda un minut al senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí. No, simplement, senyor President, jo crec que, amb la pròpia expressió, amb les paraules que diu el senyor Vidal-Quadras, tant en la seva pregunta com en aquesta rèplica, jo crec que també ell es mou amb una gran prudència en relació amb això.

Ell em pregunta a mi si crec correcta l'actitud del Govern. Jo li haig de dir que sí que crec que és correcta l'actitud del Govern; el que passa és que tothom, fins i tot sempre, pot pensar que es pot fer d'una altra manera o que es pot fer millor; fins i tot moltes vegades el mateix Govern té la mateixa obligació d'aconsellar-ho. Però nosaltres pensem que és correcta.

Simplement li vull afegir una altra cosa: és clar que totes les grans catedrals —com sap molt bé el senyor Vidal-Quadras— sempre han tingut una llarga durada i s'hi han barrejat diversos estils. I en aquest sentit..., i precisament hi ha la Llei 16/85, que

en l'article 39 explica que: «qualsevol afegit o treball en un monument no pot ser mimètic», i el senyor Vidal-Quadras deia que, en aquest cas, no era mimètic, és evident; és a dir, en aquest sentit sembla positiva l'actuació que s'hi està duent a terme.

Però jo crec que queda la situació, amb aquestes paraules meves, que reflecteix l'actitud que ha pres el Govern, també amb aquesta convicció, però sempre, en casos com aquests, amb la llibertat de tothom d'opinar i amb la llibertat també, el Govern, de pensar que el que fa és correcte, però mai la seguretat absoluta no es té.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La pregunta número 3 la formula la Il·lustre Diputada senyora Dolors Torrent, que té la paraula.

La Sra. TORRENT: Senyor President, si em permet, acumularia la pregunta número 3 i la número 4.

El Sr. PRESIDENT: 3 i 4. Molt bé.

*Preguntes sobre els programes d'immersió
per al curs 1989-1990
i sobre els percentatges de professors
que el curs 1989-1990 impartiren classes en català
en l'ensenyament públic postobligatori*

La Sra. TORRENT: En principi, voldria explicar una mica el perquè d'aquestes dues preguntes, perquè, com que demanen dades, pot veure's o pot semblar que potser no són preguntes massa adients per fer-les orals en el Ple; però voldria explicar una mica el procés que m'ha portat a formular-les al Ple.

La primavera passada formulava per escrit al Departament d'Ensenyament un seguit de preguntes respecte al nombre d'infants i nombre de centres que realitzaven programes d'immersió en català, així com sobre el percentatge de professors que impartien classes en català en el conjunt de l'ensenyament públic postobligatori.

La resposta del Departament va ser sorprenent: respecte a les preguntes sobre el nombre d'infants i de centres, les dades que se'm van facilitar feien referència al curs escolar 1986-1987, i la resposta al percentatge d'assignatures o professors que impartien classes en català en l'ensenyament públic postobligatori, les dades es referien a una enquesta —subratllo *enquesta*— realitzada l'any 1989-1990.

Davant d'aquestes imprecisions, vaig creure que era oportú formular aquestes preguntes en el Ple, i volia dir el següent: senyor Conseller, primer, jo crec que és una desatenció a la tasca parlamentària que vostè doni per resposta dades referents a l'any 1986 i a l'any 1987, quan, evidentment, el que reclamem són dades actualitzades, com ha de ser; en segon lloc, és poc seriós que el Departament d'Ensenyament doni dades sobre enquestes i no dades reals sobre l'ensenyament en català en els nivells postobligatoris. Crec que això demostra poca rigorositat del Departament, no tenir les dades actualitzades, perquè en el cas dels programes d'immersió, jo crec que, si es treballés bé, només seria qüestió de sumar les dades que vénen dels centres escolars, i, en el cas del català en els nivells postobligatoris, vostès s'haurien d'haver preocupat de tenir les dades reals, que tampoc crec que costi massa, senyor Conseller.

Però el que resulta més incomprensible de tot és que, preo-

cupats com estan pel problema de la normalització lingüística al nostre país —hi estem tots preocupats—, i atès que des del Departament d'Ensenyament es té una important responsabilitat en aquest tema —no és exclusiu, de tota manera, del Departament d'Ensenyament—, no es treballa constantment sobre dades reals, sobre realitats objectives.

Tot plegat és una contradicció: d'una banda, volen recatalanitzar el país des d'una òptica altament preocupant, i, d'altra banda, en les qüestions més elementals, són incapaços de treballar amb rigor.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. L'Honorable Conseller senyor Laporte té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Gràcies, senyor President. Jo lamento que la senyora Torrent hagi pres com una desatenció la manera com es van contestar les preguntes que va fer. I ara ha aprofitat el fet de tenir l'ús de la paraula per fer simplement una crítica al Departament, però no ha reformulat les preguntes. Les puc donar per reformulades o no? *(Pausa.)* Vull dir: cal que li contesti, senyora Torrent, o no? Perquè, si no, ja hem acabat.

La Sra. TORRENT: Perdoni, sí, és que potser ha estat un petit lapsus, però és que ho donava per fet. Perdó, eh?, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Perdó de res, al contrari. Molt bé, anem al gra, doncs. Si la senyora Torrent realment reformula les preguntes, jo li puc donar dades en aquests moments, pel que fa a la immersió, absolutament actualitzades. Lamento que, pel que fa —que després en parlarem— al nombre de professors de català, li hagi de repetir les mateixes que ja sap.

El curs 89-90 els programes d'immersió es van aplicar en un total de 684 escoles, és a dir, 157 escoles més que en el curs 86-87, del qual la senyora Torrent tenia ja les dades. Pel que fa a aules, durant el curs passat 2.433 unitats van seguir els programes d'immersió, mentre que el curs 86-87 n'hi havia, aproximadament, 1.500. I, pel que fa al nombre d'alumnes, li diré que l'increment ha estat d'un 38% durant aquest període de temps, i hem passat de 37.251 alumnes a 51.433, tot i que, com molt bé sap la senyora Torrent, cada vegada el nombre d'alumnes, en aquests nivells especialment, és més baix, a causa del marcadíssim descens de la natalitat. Això pel que fa a la primera de les preguntes que em formula la senyora Torrent.

Pel que fa a la segona pregunta, que és els mestres de català en l'ensenyament públic postobligatori, em veig obligat a donar-li les mateixes xifres, que són, encara, d'enquestes, senyora Torrent. I això no vol dir que no hi tinguem interès, i nosaltres —si vol, després, a la contrarèplica, puc insistir sobre aquest tema— hem pres moltes mesures per tal d'assegurar la normalització de l'ensenyament en català, normalització que —ho vaig dir l'altre dia en Comissió i la senyora Torrent em va escoltar molt atentament, dit sigui entre parèntesi— nosaltres creiem que és molt favorable, molt convenient, pel que fa a l'ensenyament primari, però que, per una sèrie de circumstàncies que jo ara no repetiré, està realment endarrerida —d'acord amb els desigs de la senyora Torrent i els meus propis— pel que fa a l'ensenyament secundari.

Ara, pel que fa a l'ensenyament secundari, per tant, és més difícil del que sembla aclarir quants mestres o professors donen

realment les classes en català, perquè, és clar, això exigeix un control molt rigorós i molt difícil de dur a terme. Jo li haig de dir que les nostres enquestes, les que la senyora Torrent ja coneix, ens diuen que, en el cas de la formació professional, hi ha un 51% de professors que diuen que imparteixen classes en català, cosa que no vol dir que totes les classes que donen tots aquests professors siguin impartides en català. I també li haig de dir que el conjunt d'assignatures que s'imparteixen en català al conjunt de BUP, en aquest moment, és gairebé d'un 60%, segons —hi insisteixo— els resultats d'una enquesta, i en aquest sentit sí que hem de dir que s'ha obtingut una certa millora pel que fa a cursos anteriors.

Altrament, també tinc aquí les dades, que ja no repetiré, perquè la senyora Torrent les coneix, pel que fa a les universitats. La responsabilitat del Departament sobre les universitats, com sap molt bé la senyora Torrent, no és la mateixa que sobre els centres d'ensenyament primari i secundari, però, de tota manera, ara estem en contacte amb les universitats per tal d'ajudar-les en diferents procediments per tal d'aconseguir una major difusió encara del català en l'ensenyament universitari.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La senyora Torrent pot repreguntar.

La Sra. TORRENT: Sí, més que repreguntar, dir que ja confiava que el senyor Laporte avui em donaria les dades concretes. De tota manera, em reafirmo en els criteris pels quals he dit abans que em semblaven incorrectes les respostes que em va donar, i bé, celebraria que jo hagués contribuït, amb les meves preguntes, que el Departament hagués fet números i que ens els hagués pogut donar avui.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Vol intervenir, el senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Res més. Simplement agrair a la senyora Torrent la seva missió d'estímul al Govern, que porta amb tant d'èxit. *(Rialles.)*

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Pregunta número 5: la formula l'Illustre Diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals l'H. Sr. Conseller de Justícia no ha informat el Parlament de la intervenció de la policia en el centre penitenciari de Wad-Ras la nit del 29 de juliol de 1990

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller de Justícia, la nit del 28 al 29 de juliol unes internes del centre penitenciari de dones de Wad-Ras es van concentrar en el pati de la presó per protestar per la mort d'una companya, perquè creien que no havia rebut l'assistència sanitària o mèdica deguda. Vostè, aquella mateixa nit, va permetre o va ordenar l'entrada al recinte de la policia, perquè fessin reingressar a les seves cel·les aquestes internes.

El motiu de la pregunta no són les raons que vostè va tenir per decidir aquesta entrada de la policia, sinó simplement preguntar-li per quines raons vostè no ha donat compte al Parlament d'aquest fet, tal com disposa o preceptua la Llei General

Orgànica Penitenciària en la seva Disposició Final Primera, punt 3.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor President, senyories, el fet sobre el qual se'm pregunta, és a dir, la no-comunicació al Parlament de l'entrada de la policia a la presó de Wad-Ras, no obeeix, per descomptat i en absolut —quedi ben clar— a cap manca de consideració al Parlament, sinó, simplement, per una interpretació diferent de la Disposició Final Primera de la Llei Orgànica General Penitenciària. És a dir, el que diu aquest precepte, que s'ha de comunicar al Parlament, no és el fet de l'entrada de les forces de seguretat en un establiment penitenciari, sinó l'acord, l'existència, quan hi ha hagut un acord entre el Ministeri de Justícia i el d'Interior —que en aquest cas estarien representats pels Departaments de Justícia i de Governació— de suspensió parcial o temporal dels drets dels interns. És aquest acord el que jo entenc que s'ha de notificar, i aquest acord no es va produir. És a dir, l'entrada de la policia responia únicament a un requeriment del Conseller que està en ús de la paraula per restablir l'ordre a la presó, igual com hauria pogut donar-se en qualsevol altre local o centre de l'Administració pública, sense que anés precedit —perquè, a més, era innecessari— de la suspensió dels drets dels interns.

Res més. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Pot repreguntar el senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller de Justícia, nosaltres no opinem el mateix ni fem la mateixa interpretació. És veritat que es parla del Ministeri de Justícia i del Ministeri de l'Interior, però és clar que aquí s'ha d'aplicar per analogia, i aleshores estem parlant de la Conselleria de Justícia. Si no féssim aquesta interpretació per analogia, resultaria que qualsevol mesura d'aquest tipus no tindria control parlamentari, i nosaltres creiem que, a Catalunya, el Parlament de Catalunya ha de tenir el mateix control sobre aquest tipus de fets que pot tenir el Congrés de Diputats.

És per això que, si és que hi ha dubtes en aquesta interpretació, nosaltres ja anunciem que presentarem una proposició no de llei en el sentit que s'obligui que cada vegada que hi hagi una acció d'aquest tipus, el Conseller de Justícia, el Conseller de Governació o qui sigui, doncs, que doni l'ordre, que en doni compte immediatament al Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor President. Jo em dec haver explicat malament, i, per tant, me n'excuso: en cap cas poso en dubte aquest criteri d'analogia entre les Conselleries de Justícia i Governació respecte a les dels ministeris corresponents del Govern central. El que jo dic és que, segons aquesta Disposició Final, del que s'ha de donar compte al Parlament no és de la intervenció de les forces de seguretat en un centre penitenciari, sinó dels acords presos entre els ministeris —en el cas de Catalunya, entre aquestes conselleries— de suspensió parcial o temporal dels drets dels interns, i el que jo dic que no es va donar en aquest cas és l'existència d'aquest acord,

i, com que no hi va haver acord, no hi havia res a comunicar al Parlament.

Si la meua interpretació —que no és la que s'ha entès de la meua primera intervenció— fos errònia, no cal dir que qualsevol indicació en sentit contrari, de la Presidència o de la Mesa del Parlament, seria acceptada i seguida en el futur en situacions semblants, que espero que no es produeixin.

Gràcies, altra vegada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Entenc que la Mesa no pot fer interpretacions legals en aquest sentit, senyor Conseller.

El Sr. OLIART: Podria fer una observació, senyor President?

El Sr. PRESIDENT: Com?

El Sr. OLIART: Si podria fer una petita observació, només, és contestar una mica el que m'ha dit l'Honorable Conseller de Justícia, perquè jo he entès perfectament...

El Sr. PRESIDENT: Li haurà de fer una altra pregunta, senyor Oliart, que és un tràmit que no estava previst al Reglament...

El Sr. OLIART: El que passa és que donava per fet que aquest acord existia, perquè no entendria, en tot cas, com es va permetre la intervenció de la policia sense acord.

El Sr. PRESIDENT: No, no se n'aprofita, faci una altra pregunta.

La següent pregunta, també la formula la senyora Dolors Torrent. Té la paraula.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
l'abast de l'obertura d'aules per a
infants de tres anys en les escoles
públiques per al curs 1990-91
i sobre subvencions a les aules
per a infants de cinc anys en les
escoles privades per al curs 1990-91*

La Sra. TORRENT: Senyor President, si m'ho permet, acumularia les preguntes número 6 i número 12.

La número 6, que la llegiré perquè el senyor Laporte no em recrimini després, amb tota la raó..., diu: «Quin és l'abast de l'obertura de les aules de tres anys en l'escola pública de Catalunya per a aquest curs escolar?». Respecte a aquesta pregunta, que és reincident i que, d'altra banda, el senyor Ignasi Riera ja va formular a la Comissió de Cultura el propassat dijous, però també és un tema que ha preocupat de sempre els socialistes: ja he dit que era reincident, perquè encara les respostes no són clares.

Jo voldria que, respecte a aquesta pregunta, em contestés quin percentatge representa l'oferta d'aquest any respecte al total de la demanda social, i si es cobreixen o no les expectatives, i, d'altra banda, voldria saber també quins són els motius pels quals s'allarga un any més la possibilitat de matriculació en les aules de tres anys per al conjunt de la població infantil d'aquestes edats, arreu de Catalunya.

I la segona pregunta és quin és l'abast de les subvencions a les aules de cinc anys en les escoles privades, i, en aquest sentit, voldria també que em digués quina quantitat, en pessetes, significa aquesta subvenció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Pel Consell Executiu, li contestarà l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor President. Senyora Torrent, lamento ser reiteratiu, però, evidentment, com vostè mateixa ha dit, la primera de les dues preguntes que ara em formula ja ha estat contestada amb anterioritat.

Insistiré, de tota manera en el tema: en aquests moments, jo, el que li puc donar és el nombre d'aules, el nombre d'unitats i el nombre d'infants que fan ús d'aquesta nova modalitat. El nombre d'unitats que s'han posat en funcionament aquest curs és de 431, fet que equival aproximadament a tenir uns 6.000 alumnes que funcionen, que acudeixen a aquesta oferta d'aules de tres anys.

Vostè, aleshores, em demana dues coses més en relació amb això, perquè el que ara acabo de dir, vostè, sens dubte, ja ho sabia, ja n'havíem parlat l'altre dia. Primera: el tant per cent de la demanda social. Miri, aquest és un tema que jo, en aquests moments, encara no l'hi puc contestar i que li prometo que de seguida que pugui l'hi respondré. I no puc contestar perquè estem recollint en aquest temps, a través de les diferents delegacions territorials, quines han estat les peticions, les peticions, en les zones on han estat obertes aules de tres anys, perquè, és clar, jo li podria dir les xifres del cens escolar són tant i l'oferta ha estat de 6.000. Com molt bé sap la senyora Torrent, no tots els pares de nens de tres anys volen portar els seus fills a l'escola i, a més a més, com ella també sap —i jo ho he dit repetidament—, aquesta oferta s'ha fet en determinats punts estratègics, triats per criteris socials i per disponibilitat d'aules i de professorat també. Per tant, jo estic en deute amb la senyora Torrent, aquesta proporció, aquesta relació entre l'oferta i la demanda real que hi ha hagut, que en aquests moments ignoro, la hi faré saber al seu moment.

I, quant a l'altre aspecte que em pregunta, sobre aquest mateix tema, com vaig dir l'altre dia en la Comissió, senyora Torrent, nosaltres volíem, en una primera intenció, cobrir en tres anys tota la demanda potencial que hi hagués, però en aquests moments pensem que les dificultats pressupostàries ens obligaran a esperar un any més per tal d'aconseguir aquest ideal que tots voldríem, és a dir, l'escolarització total, l'oferta, més ben dit, l'oferta global d'escolarització per a infants de tres anys.

Quant a l'altra pregunta que em formula, li haig de dir que, efectivament, jo, amb data primer d'octubre, he signat una ordre en virtut de la qual es poden concedir ajuts econòmics als centres docents privats en el nivell d'educació pre-escolar en determinades condicions que jo ara no detallaré, però que estableix, evidentment, aquesta Ordre.

No cal dir que la voluntat del Departament d'Ensenyament és la d'afavorir l'escolarització del nivell d'educació pre-escolar, d'acord amb les disponibilitats econòmiques.

I, finalment, li puc dir, contestant concretament la seva pregunta, que, per a tot aquest curs que ha començat ara, nosaltres entenem que aquest ajut ascendirà, aproximadament, globalment, a 1.500 milions de pessetes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La senyora Torrent pot repreguntar.

La Sra. TORRENT: Senyor Conseller, bé, jo crec... Bé, vos-

tè està en el dret d'excusar-se o d'explicar el perquè el tema de les aules de tres anys s'allargarà un curs, però jo també estic en el dret de dir-li que, bé, quan vostès van prometre l'escolarització dels infants de tres anys, va ser o sembla que va ser un acte propagandístic, perquè és poc seriós que em digui que ara depèn, el tema, dels pressupostos. Jo crec que quan es fa una promesa a la societat, que va ser molt «ventilada» pels mitjans de comunicació, s'han d'haver fet previsions econòmiques, i, per tant, quan es promet vol dir que es pot realitzar.

Jo crec que aquesta política desacredita l'escola pública; els pares no saben si admetran o no els seus fills en el moment que s'obre la matrícula; d'altra banda, aquest és un argument que ja va dir el senyor Ignasi Riera a la Comissió. Davant el dubte, molts pares opten per la privada, perquè almenys tenen els fills en un centre escolar. La possibilitat d'accedir a les aules de tres anys, públiques, es va fer amb posterioritat a la matriculació general. Primer es va dir que era per a quatre anys i, setmanes després, per a nens de tres anys, amb la consegüent desorientació per a les famílies.

A més, els de tres anys havien de tenir tres anys el 15 de setembre, mentre que els de quatre els podien complir durant tot l'any. Els que complien tres anys l'octubre, per exemple, no podien fer-ho en aules de tres anys, i tampoc a les de quatre; o sigui que ha quedat un trimestre de nens i nenes despenjats: o feien, realment, l'opció de les guarderies privades o entraven l'any vinent. El fet és que un curs tan important com es considera el cicle infantil per als nans de tres anys, ha quedat, per a algun sector —potser petit, no tinc jo els comptes en aquest sentit—, sí que ha quedat algun sector, com deia, despenjat.

Jo crec que tot plegat és mala planificació i descontentament, i per no referir-me més a les aules de tres anys, lligaré aquest tema amb el de les aules de cinc anys. No voldria contraposar en aquest moment l'escola pública i l'escola privada. Tant la LODE com la LOGSE reconeixen ambdues possibilitats. Ara bé, també és qüestió de prioritats polítiques, i la seva és ben clara. En principi, com deia, no estem en contra que se subvencioni l'escola privada, però cal matisar. Si la pública disposés de tot el parvulari: endavant!, subvencionin l'escola privada! Però, quan no és així, quan ens acaba de dir que s'allargarà un any més la creació d'aules de tres anys a l'escola pública, ens sembla, senyor Conseller, que es margina el sector de la població que més mancances té, i que en molts casos necessita un reforç educatiu que només es pot donar des de l'escola. Crec que tot queda ben clar.

Res més, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. L'Honorable Conseller senyor Laporte pot contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Senyora Torrent, depèn de com vostè interpreti les coses. Evidentment, nosaltres vam fer la darrera campanya electoral dient que la nostra intenció era oferir l'escolarització —a l'escola pública, ben entès— a partir dels tres anys. Això..., si això és un acte propagandístic...?, certament. Es van fer les eleccions i des que vam guanyar les eleccions i en aquesta legislatura hem fet tots els possibles per tal complir aquesta promesa electoral, i teníem fetes les previsions econòmiques i jo pensava —i el conjunt del Departament pensava— que era possible, tot i que evidentment sempre és una incògnita el que li he dit abans, és a dir, quina serà la demanda; nosaltres fem l'oferta

que podem fer, però no sabem la demanda possible. I, per tant, l'altre dia, perquè després no pogués ser titllat d'haver insistit a prometre una cosa que no puc complir, vaig dir que, potser —i ara li ho repeteixo en els mateixos termes—, l'escolarització pública als tres anys no es podria fer fins al curs 93-94, total. Progressarem més, evidentment, el curs que ve. No crec, altrament, senyora Torrent, que això desacrediti l'escola pública. Catalunya ha estat la comunitat autònoma més avançada en l'escolarització voluntària i pública dels infants de quatre anys i de cinc anys, els anomenats P-4 i P-5. Jo crec que —País Basc a part, que té una situació diferent— estem en condicions de ser comparats molt clarament i amb molt d'avantatge amb el territori MEC, en aquest aspecte, o amb qualsevol altra comunitat autònoma. No hi ha dubte que s'havien de posar determinades condicions, ja que no podíem atendre tota la demanda de cop, i altrament —i per acabar aquest punt—, senyora Torrent, jo li vull dir que, en definitiva, la LOGSE, ara ja vigent, considera que aquest tram de l'ensenyament, mentre no s'arriba als sis anys, no és obligatori, i per tant, tot i que diu que hi haurà una oferta pública important, no hi ha cap compromís escrit, concret, en el sentit que s'hagi d'oferir a tothom i a cadascú una escolarització a partir d'aquestes edats.

Pel que fa a les prioritats polítiques —i passo a la segona part de la segona pregunta—, no hi ha dubte que en el nostre programa electoral hi havia també l'ajuda a la pre-escolar i l'equiparació de l'escola privada a l'escola pública. En definitiva, en compliment de la LOGSE, senyora Torrent, i també d'acord amb la nostra filosofia política. Realment, no crec que sigui discriminatori per a l'escola pública, senyora Torrent, que nosaltres comencem a donar unes certes subvencions mesurades a les aules de cinc anys de l'escola pública en el moment que ja tenim els quatre i els cinc anys coberts i comencem a cobrir els tres anys. Altrament, amb la subvenció que donarem, no cobrim pas ni de lluny totes les despeses de les aules de cinc anys de l'escola pública.

Jo crec, evidentment, que podem tirar endavant en aquest sentit i, evidentment, aquest any, com sap la senyora Torrent, hem fet també un altre pas important, que és fer els concerts generals per part de tota l'escola privada que ho ha volgut, i a més a més, per fer una comparació, senyora Torrent, aquest any, els fons que repartirem aquest any de subvenció a les aules de cinc anys a l'escola privada, representaran —em refereixo a l'any 1990— uns 300 milions de pessetes. No em digui que això és en perjudici de l'escola pública quan l'escola pública, només des del punt de vista dels increments de salaris del seu professorat, ha rebut de 6.000 a 7.000 milions de pessetes més que no pas l'any passat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Les preguntes 7, 14 i 17 han quedat posposades; per consegüent, passem a la pregunta número 9, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'adscripció de professors a centres docents públics de Catalunya

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí. Gràcies, senyor President. Honorable Conseller d'Ensenyament, la nostra pregunta és una pregunta força concreta i té relació amb els criteris d'aplicació

de l'Ordre, del 22 de maig del 90, que regula el procés d'adscripció de professors de pre-escolar, d'EGB i d'educació especial que presten serveis amb caràcter definitiu als nostres centres docents.

Aquesta Ordre, en el seu article cinquè, especifica que l'adscripció es produirà d'acord amb una metodologia que s'explicita, i, pel que fa al coneixement de llengua catalana, indica una sèrie de titulacions que són requisits per ocupar aquestes places, requisits que donen preferència a qui les demana, si bé també es diu en aquest article que aquesta preferència, a efectes d'adscripció, no significa cap variació en l'antiguitat que correspongui a cadascun dels professors del centre.

Aquesta Ordre és després concretada per una resolució de l'1 de juny del 90, on es diu que tots els llocs de treball detallats en l'annex de la Resolució en qüestió es classifiquen com a «bilingües», cosa que implica que s'ha d'acreditar el corresponent coneixement de la llengua catalana, i torna a donar exactament la mateixa llista de titulacions adequades.

La nostra pregunta és molt concreta, senyor Conseller. Més que una pregunta és un aclariment que esperem de la seva amabilitat. És el següent: si de dos professors —un tot just ingressat, un altre, amb deu o quinze anys d'antiguitat—, un està en possessió —el tot just ingressat, per posar un exemple—, el tot just ingressat està en possessió d'un d'aquests títols acreditatius de coneixement de llengua catalana i el que és deu o quinze anys més antic, doncs, no ho està encara, si això donaria preferència al tot just ingressat davant del més antic.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. L'Honorable Conseller senyor Laporte té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Senyor Vidal-Quadras, com vostè acaba d'escoltar —i a més a més ho coneix perfectament—, nosaltres tenim molts problemes per tal d'aconseguir el que voldríem en el sentit de la normalització de l'ensenyament de la llengua catalana a les escoles, públiques i privades. Certament, el Departament va dictar aquesta normativa a què ha fet referència, l'Ordre del 22 de maig i la Resolució del primer de juny, però haig d'aclarir al senyor Vidal-Quadras que aquesta normativa està fonamentada en allò que disposa l'article sisè del Real Decreto del Ministerio de Educación y Ciencia número 895/89, del 14 de juliol, del qual aquí tinc còpia a disposició del Diputat preguntant.

Pel que fa als requisits del coneixement de la llengua catalana i aranesa —si escau—, l'article sisè de l'esmentat Reial Decret diu: «En les convocatòries per a llocs públics en comunitats autònomes la llengua de les quals tingui caràcter oficial, es podran establir els requisits legalment exigibles per raó de la cooficialitat de totes dues llengües». Emparant-nos, doncs, en aquest Reial Decret, és pel que es van dictar aquelles normatives i per això s'atorga preferència en l'adscripció als llocs de treball als professors amb coneixements bilingües. Això és un factor que hi contribueix: la capacitació reconeguda per exercir en els diferents llocs de treball. Hi ha també altres coses a tenir en compte: el fet d'haver sol·licitat expressament el lloc de treball, l'antiguitat com a funcionaris de carrera, que és el que preguntava el senyor Vidal-Quadras... Ara, en aquest sentit li haig de dir que constitueix un criteri objectiu tradicionalment utilitzat —el mèrit de l'antiguitat—, però que aquesta antiguitat cal cir-

cumscriure-la dins de cadascun dels nivells de llocs de treball que ocupaven amb destinació definitiva, atès que, pels motius abans exposats, no s'ha considerat convenient que professors que accediren al seu moment als llocs de treball específics de pre-escolar, educació especial o EGB puguin desplaçar-se mútuament si els esmentats llocs no estan vacants.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Li queden cinc segons, senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Aprofitaré per acomiadar-me del senyor Conseller i desitjar-li que passi la resta del dia molt bé.

Gràcies. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

La següent pregunta, la formula un Diputat d'Iniciativa per Catalunya. El senyor Ignasi Riera té la paraula.

Pregunta sobre les possibles repercussions en el medi de la construcció d'un embarcador a Portlligat (Alt Empordà)

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Pregunta, com vostè mateix ha dit, per delegació i amb caràcter de SOS. En la hipòtesi que hagi estat prevista la construcció d'un embarcador a Portlligat, en quina fase es troba el projecte? Ha previst el Govern les possibles repercussions en el medi?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Actualment, existeix una petició d'embarcador a Portlligat, formulada per una societat, la Societat Portlligat, societat anònima, que va ser presentada a la Direcció General de Ports i Costes el 17 de febrer del 89, a nivell d'avantprojecte, i que, d'acord amb el que està previst en el Pla de Ports Esportius, en el seu capítol setè, ha estat tramesa a informe de diferents institucions —al mateix Ajuntament de Cadaqués, a la Direcció General d'Urbanisme, a la Direcció General de Planificació i Acció Territorial i a la Direcció General del Medi Ambient. Està en aquests moments l'expedient pendent de l'informe que encara no ha arribat de l'Ajuntament perquè la Direcció General de Ports i Costes es pronunciï amb caràcter previ.

De tota manera vull destacar-li un aspecte de l'informe que ja ha estat emès per la Direcció General del Medi Ambient, que és força definitori. En el seu apartat de conclusions estableix: «La construcció d'un embarcador a la badia de Portlligat suposa un impacte crític sobre el medi natural marí que requereix mesures correctores innovadores de difícil aplicació i d'eficiència desconeguda que condicionen, en tot cas, la viabilitat de l'embarcador.» Tota concessió d'una instal·lació portuària requereix, a més a més, i per llei, la presentació d'un projecte que encara no ha estat fet per part de la companyia, que només ha presentat un avantprojecte, i el compliment del procediment legal reglamentari, que encara no es dona en aquest cas i que inclou, en tot cas, un informe definitiu —aquest és només sobre l'avantprojecte— per part de la Direcció General del Medi Ambient i per part de la Comissió d'Activitats Classificades quant a l'avaluació de l'impacte ambiental, que no es pot produir fins

que no es faci el projecte. Però ja d'antuvi, diguem-ne, l'opinió expressada per la Direcció General del Medi Ambient sobre l'avantprojecte ja és prou clara, entenc jo.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. El senyor Riera pot repreguntar.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sobretot per agrair la tranquil·litat que dona la resposta, que em penso que era un tema que si ens havia preocupat era perquè, evidentment, es tracta d'un paisatge molt especial. En aquest context volia comentar que fa un mes a Terol tenia lloc una trobada internacional sobre surrealisme i es va parlar d'un tema que té relació amb aquest tema; casualment, es va estar parlant dels paisatges que tenen relació amb pintors importants, amb realitzacions artístiques importants; jo vaig comentar que una societat privada havia demanat la possibilitat de fer un embarcador a Portlligat, i un professor, en aquests moments un professor dels Estats Units, d'origen aragonès, que ha estudiat en especial l'obra de Buñuel, ens va dir: «Recordeu que hi ha una sentència important que pot ajudar a interpretar aquest afer», i és que a Aix-en-Provence, a Provença, es va tractar de fer una obra sobre un paisatge pintat per Cézanne i hi va haver una sentència en contra, perquè es va dir: aquest paisatge gaudeix d'una protecció especial pel fet que l'obra de l'artista ha impactat sobre la naturalesa i sobre el paisatge i l'ha immortalitzat. En aquest cas concret Portlligat és un paratge que Salvador Dalí ha universalitzat.

(*Remor de veus.*)

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Vol contestar el senyor Conseller? (*Remor de veus.*) Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, agrair aquesta informació de l'Il·lustre senyor Diputat. Certament, en aquest tram de Portlligat es donen dues qüestions concretes. Una, el paisatge natural del cap de Creus, del qual forma part extensa aquest indret i d'aquí l'avaluació d'impacte ambiental feta, que té en compte la corresponent importància de tot el cap de Creus en el seu conjunt, i, una segona, la immortalitat d'aquest paisatge a través de les pintures de Salvador Dalí. Ambdues les haurem de tenir en compte a l'hora de prendre la decisió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Ara, senyor Ignasi Riera, no serà per delegació, serà en nom propi que podrà formular la pregunta següent; té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'èxit assolit per la Llei de Normalització Lingüística en relació amb l'ús del català pels funcionaris que treballen de cara al públic

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. És una pregunta que em penso que té una relació molt directa amb la Llei de Normalització Lingüística, en vigor des del 23 d'abril de 1983. El seu article 24 diu: «El Consell Executiu de la Generalitat, a través de l'Escola d'Administració Pública, ha de garantir l'ensenyament del català a tots els funcionaris i al personal al servei de l'Administració de la Generalitat i de les corporacions locals de Catalunya.» Bé, i, aleshores, recordem la Disposició Transitòria que: «En allò que afecta l'ús del català per a l'Administració, el període d'adaptació dels serveis i els

organismes al que estableix aquesta Llei no pot excedir dos anys en el cas de la Generalitat, de l'Administració local i d'altres entitats públiques dependents de la Generalitat. Quant a l'Administració de l'Estat a Catalunya, la Generalitat ha de promoure acords amb els òrgans competents per fixar períodes d'adaptació similars.»

Em penso que és una pregunta, per tant, òbvia: es tracta de saber si aquest precepte legal, que, a partir de la Disposició Transitòria, tenia una data marcada de termini s'ha complert, en quina part s'ha complert o quines dificultats hi ha hagut perquè no puguem afirmar que s'ha complert del tot.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, senyor President. Senyores i senyors diputats, s'ha complert en el sentit que, des del primer moment, es van posar elements i mitjans per al seu compliment. Si el senyor Diputat em pregunta si en aquests dos anys el resultat assolit en relació amb l'aprenentatge del català ha aconseguit un èxit absolut, jo li haig de posar les meves reserves, com és..., com sembla lògic.

Però sí que li haig de dir que el que s'ha fet i el que s'està fent tendeix a complir aquest requisit, tant des del punt de vista general com també des del punt de vista específic, concret. Jo crec que, per exemple, era molt difícil aquest aspecte amb els funcionaris en relació, per exemple, amb un tipus de persones tant importants per a nosaltres com són els mestres. I, des de fa molt poc, des de fa, precisament, un any i mig, és d'aplicació la incorporació d'una prova obligatòria i eliminatòria del coneixement de les dues llengües oficials.

Però responent exactament al que em diu, li haig de dir que l'Escola d'Administració Pública, des de l'any 80, des del curs 80-81 fins al 89-90, ha dut a terme un ingent esforç de formació. S'han realitzat més de 2.139 cursos de llengua catalana i llenguatge administratiu, i que això s'ha fet —tal com es diu— exclusivament destinats al servei de les administracions públiques de Catalunya, d'acord amb el que estableix l'article 24 de la Llei de Normalització Lingüística. No només hi ha hagut aquests cursos, sinó que també n'hi ha hagut d'altres que han estat cursos per a personal al servei de la Generalitat, efectuats en el període que va des de l'any 80 fins ara, i desglossat per anys hi ha hagut una seqüència progressiva des dels 55 cursos de l'any 80-81 fins als 138 cursos que s'estan fent en aquests moments. És a dir que hi ha hagut una actuació per tal de fer possible el que s'estableix a la Llei; això prossegueix, i crec que el que s'ha aconseguit és que, en relació, per exemple, amb l'ús pel que fa referència a l'atenció telefònica, s'està complint, pel que fa referència a l'atenció, quan la gent ho demana que sigui en català; pel que fa referència a l'ús escrit es produeix en català de manera general, amb l'excepció de la correspondència adreçada a comunitats autònomes o a països de llengua no catalana, i, pel que fa referència a l'ús general, doncs, s'està, en el cas dels funcionaris, amb aquests cursos en actiu. És a dir, aquesta..., i els resultats són els que es dedueixen, però l'actuació de la Generalitat, tant quant a nombre de cursos com quant a inversió, com quant a esforç sí que s'ha produït, però ho continuarem fent.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. El senyor Riera pot repreguntar.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Per dir que estic molt d'acord amb la resposta però que, en canvi, no sé si entre tots ens hauríem d'acostumar en aquest tema a formular les coses a l'inrevés. És a dir, tot allò que encara ens falta per aconseguir; estem totalment d'acord que s'han fet coses, s'han fet moltes coses, però em penso que la descripció de les situacions, en aquests moments, hauríem de dir: «Bé, va ser impossible complir això en dos anys»; era obvi, quan molts d'aquí..., jo aleshores no era diputat, però en canvi amb la Directora General de Política Lingüística vam estar explicant la Llei de Normalització Lingüística arreu de Catalunya, i ja dèiem que és utòpic que en dos anys els funcionaris, no solament de l'Administració de la Generalitat, sinó, com diu la Llei, de les corporacions locals, hagin après suficientment el català com per fer aquest servei públic en català.

Per tant, no sé si ara, senyor Conseller, seria interessant que ens comencéssim a plantejar les coses d'una altra manera, i més quan en aquests moments compta el Govern amb un suport de diners afegits dels 7.000 milions pels «serrells», que no sé si, directament, es poden utilitzar per a aquest tipus de tema, però que sí que, d'alguna manera, poden ajudar a fer l'impuls del català.

Com que, novament, tornarem a preguntar una vegada més i una altra com s'ha fet el repartiment d'aquests diners dels «serrells lingüístics», no és aquesta la pregunta d'avui, crec que, de tota manera, és bo fer referència que aquest impuls de normalització també ha d'anar, en aquest cas concret, a través dels funcionaris.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Li queden trenta segons a l'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: No, simplement per dir que el que jo volia afegir al començament de la meva resposta era precisament aquest: que el termini de dos anys, probablement, no era suficient, però que prosseguirem treballant en aquest sentit.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Guitart.

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Política General d'Assistència Sanitària Penitenciària, presentada per l'Illustre Diputat senyor Joan Oliart, que té la paraula, per temps de deu minuts.

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Política General d'Assistència Sanitària Penitenciària

El Sr. OLIART: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, del debat de la interpe·llació que donà lloc a aquesta Moció, jo he de dir que en vaig sortir molt decepcionat. Es van defugir, per part del Conseller de Sanitat, les qüestions que jo crec de fons, i no es van aportar —i això, per mi, és el més greu— solucions. Per tant, crec que està justificat que jo, en aquest moment, sigui molt pessimista i escèptic sobre el futur de la sanitat penitenciària, perquè, si no s'accepta la realitat i si, després de sis anys, estem en la situació que estem i no s'aporten solucions, doncs, quin és el futur que ens espera? Per això, el meu pessimisme.

Es van donar pretextos per justificar algunes realitats ben conegudes. Per exemple, senyores i senyors diputats, es va dir l'augment de la població de 1984 a 1990 –l'augment de la població penitenciària, s'entén. Bé, actualment la població penitenciària –van ser dades del mateix Conseller– és de 4.781, el mes d'octubre. En un pla que havia presentat la Generalitat en aquest Parlament, també l'any 1983, ja es preveia que per a l'any 1990 hi hauria 5.400 interns. Per tant, no hi pot haver sorpresa per part del Consell Executiu; ho tenia ben previst això. Es va parlar també dels concerts, i aleshores es va dir, es va passar la responsabilitat al personal dels hospitals; de concert, només n'hi ha un a la província de Barcelona, amb l'Hospital Clínic, de deu llits, que a vegades són setze o divuit, segons el mateix Conseller va dir, però «concert» significa fer-ho també amb altres hospitals, i «concert» significa, tenir, doncs, uns departaments especials en aquests hospitals amb els quals es té els concerts perquè puguin assistir els interns que han de tenir allà, doncs, algun tractament. Això és el que es fa també a la resta de l'Estat i això és el que nosaltres aquí també, doncs, precisem, i em sembla que els hospitals és el que demanen.

Naturalment que els hospitals si no fan aquest tipus de concert i no tenen aquests departaments especials, lògicament, no estan preparats, pel tema de vigilància, doncs, per acceptar aquests interns.

La infermeria de la Model, es diu: «S'està fent». Vostè sap –potser no ho sap, senyor Conseller de Sanitat; el Conseller de Justícia sí que ho sap perfectament perquè ell la va ordenar–, aquesta infermeria es va remodelar ja l'any 1984 amb diners, amb càrrec dels diners del Pressupost de la Generalitat i ordenat pel mateix Conseller de Justícia. Per tant, què va passar? Quines previsions es tenien aquell moment que aquesta infermeria, al cap de sis anys, resulta que ja no serveix? També hauria de preguntar-se sobre el destí d'aquests diners, no? Vull dir, exigir responsabilitats perquè aquests diners no van ser ben gastats. La prova és que als sis anys, doncs, resulta que no han servit per a res.

La SIDA: es va dir que complica la situació. Naturalment, i la sífilis i la tuberculosi i l'augment de les drogodependències i l'augment de totes les malalties en els centres penitenciaris, naturalment que compliquen la situació; si no, no n'estaríem parlant, d'aquest tema, no n'estaríem parlant; però el Govern serveix per governar i per buscar, precisament, mesures i adoptar les precises perquè aquestes coses, doncs, es puguin pal·liar i remeiar.

En resum, senyores i senyors diputats, es van negar a admetre la realitat de la situació i es van al·legar falsos pretextos i no es van proporcionar remeis, i per mi és una demostració fefaent que no es té una política en matèria de sanitat penitenciària. Això és el que constatem en el primer punt, i també, naturalment, que la situació higiènica i sanitària és greu. O és que no és així, senyores i senyors diputats? O és que pot ser considerat del més normal la promiscuïtat deguda a l'amuntegament de molts dels centres penitenciaris?

Ahir vam visitar dos centres penitenciaris; vam poder veure amb els nostres propis ulls que, a la presó de Girona, la meitat o més de la meitat de les cel·les tenen sis interns, allotgen sis interns, quan, naturalment, estan pensades per a un, però indubtablement en podrien acollir dos.

O és que també és normal l'existència de xinxes a la presó

Model i a la presó de Wad-Ras, en l'època, en l'era dels DDT? O que cap infermeria disposa dels llits que assenyala la llei? És, això, normal? O que no estiguin completes les plantilles sanitàries? O són normals les llistes d'espera per a cirurgia, que en alguns casos, a la presó Model de Barcelona, s'allarguen dos anys, i dos anys i mig, en segons quines especialitats? O el gran nombre relatiu de malalts de SIDA, tuberculosi, hepatitis B i sífilis? És això normal? O que el 45% de la població sigui drogo-dependent? I tantes, i tantes i tantes coses, que, naturalment, jo no les vaig a dir totes.

I, senyores i senyors diputats, no és sols, eh!, l'oposició, qui denuncia la situació: hi ha informes mèdics dels mateixos establiments penitenciaris, informes dels jutges i dels fiscals de vigilància, informes dels col·legis d'advocats –del Col·legi d'Advocats de Barcelona, n'hi ha un–, informe del Síndic de Greuges, informe del Defensor del Poble, fins i tot... Una situació que posa els cabells de punta. La més depriment i humiliant que es pugui pensar; la menys adequada per facilitar el tractament penitenciari, perquè, com es pot sotmetre a un tractament penitenciari –que tothom sabem que és individualitzat i és voluntari– una persona que està malalta? Primer se l'ha de curar! I si tenim la població penitenciària tan malalta, doncs, aleshores, com podem pensar nosaltres en la seva reinserció i en la seva reeducació? A mi em sembla que, realment, en aquest cas seria una utopia pensar que podria tirar-se endavant.

Mirin, l'altre dia estava llegint el diari i em va cridar l'atenció el pare d'una catalana que la té tancada a una presó de Tailàndia. Doncs, aquest pare deia: «Jo no la duc aquí a Catalunya, no vaig a demanar la seva vinguda a Catalunya.» Per què? Perquè aquest senyor, doncs, coneix la presó de Wad-Ras per motius de la seva professió, i diu: «Abans d'entrar-la a Wad-Ras, on en una habitació haurà de conviure amb disset o divuit internes més, doncs, prefereixo que continuï a Tailàndia.» I, és clar, el que nosaltres pensem és que les presons de Tailàndia no deuen ser, precisament, les més modèliques. És una opinió d'un senyor que coneix la situació de Wad-Ras i que l'afecta a ell directament perquè té una filla aquí.

El segon punt reclama una reorganització de la sanitat penitenciària, exigència de la població penitenciària, cada vegada més malalta. Aquest és un fet que, no solament és constitutiu d'una situació a nivell de Catalunya, ho és també a nivell de l'Estat i ho és també a nivell d'Europa. És a dir, hi ha un progressiu deteriorament de les condicions físiques dels interns, dels delinqüents en general, sobretot per culpa, doncs, de les seves drogodependències, de les seves toxicomanies. Molts d'ells ja fa anys que tenen aquesta drogodependència, i, per tant, les seves condicions físiques s'han anat degradant en el decurs del temps. Això fa que en aquest moment cada vegada més una presó sigui semblant a un hospital, perquè realment la situació dels interns, des d'aquest punt de vista sanitari, cada vegada és pitjor.

Per tant, s'han d'adoptar noves mesures davant d'una situació d'aquest tipus. Bé, nosaltres, aleshores, el que volem és una reestructuració, és el que demanem en aquest segon punt de la nostra Moció, una reestructuració de l'organització sanitària penitenciària. I a tal efecte demanem la creació d'una subdirecció general –i no és que nosaltres pensem que els noms fan les coses millor, però sí que pensem que la categoria, en aquest cas, doncs, és la que la funció necessita–, i dependent d'aquesta

Subdirecció General —però això no ho diem en la mateixa Moció—, doncs, hi hauria d'haver uns caps de servei de tractament de toxicomanies, un cap de servei de prevenció de les malalties, un cap de servei d'higiene i un cap de servei d'assistència sanitària als centres.

I una altra de les mesures que nosaltres demanem és que hi hagi subdirectors mèdics a tots els centres; actualment no n'hi ha. Nosaltres pensem que aquests subdirectors haurien de tenir les funcions de regular o de vigilar tots els temes que van a la higiene, a la sanitat, a les dietes, etcètera, i naturalment també tot el de l'assistència mèdica.

El tercer punt, senyores i senyors diputats, reclama l'adopció de mesures urgents per tal de garantir el dret a la salut. Les presons, ara per ara, són el lloc on es perd amb més facilitat aquesta salut i on és més difícil de recuperar-la quan s'ha perdut. I jo vull dir que hi ha un fet específic, que determina: que els interns estan privats de llibertats, i aquest és el seu fet específic. Vol dir que, quan no se'ls dona aquest tractament, ells no poden recórrer a l'assistència privada, no poden agafar el telèfon i cridar el metge, perquè estan, naturalment, privats de la seva llibertat. Per tant, les condicions específiques i psicològiques dels interns són bastant diferents de la resta de la població, i, per tant, nosaltres hem de garantir de la manera més exacta i més correcta que tinguin aquest tractament.

I el quart punt insta a presentar, en el termini d'un mes, un programa socio-sanitari d'urgència. Manca un programa que coordini la sanitat amb la sanitat pública general; la sanitat penitenciària, em refereixo, amb la sanitat pública general. Manca un concert entre la Conselleria de Justícia i la de Sanitat, de caràcter ampli; manca també un concert amb la Conselleria de Benestar Social, i, sobretot, senyores i senyors diputats, és necessari fixar-se uns objectius, de quins mitjans s'arbitraran i imposar-se uns terminis per tenir una situació normalitzada.

Mirin, la majoria parlamentària permet al Grup de Convergència i Unió d'oposar-se a la Moció, i suposo que el fet de no haver presentat esmenes, doncs, ja indica que s'anirà en aquesta direcció; però crec que no hi ha raons que justifiquin la situació actual, després de sis anys de competències en la matèria, i això, com a mínim —com a mínim—, els hauria de fer reflexionar profundament sobre la qüestió.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Ha presentat esmenes el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per defensar aquesta esmena, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. En aquesta intervenció defensaré l'esmena a la Moció presentada pel Grup Socialista, i també faré el posicionament del Grup davant d'aquesta Moció.

L'esmena que ha presentat el nostre Grup a la Moció sobre la Política General d'Assistència Sanitària Penitenciària és de modificació del punt 2, perquè, si bé estem d'acord en la creació d'una subdirecció general de sanitat penitenciària, entenem que no ha de dependre directament de la Direcció General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació, sinó de la Direcció General de Salut Pública, i, per tant, adscrita al Departament de Sanitat.

És evident que la situació sanitària a les presons es pot tro-

bar, pel que fa a competències, entre el Departament de Justícia i el Departament de Sanitat, i el fet que depengui directament d'una o d'una altra direcció general depèn de la resposta que donem a la pregunta de si l'intern d'un centre penitenciar, quan aquest té una malaltia, que en la seva vida civil, en llibertat, significaria la baixa laboral, s'ha de tractar com un ciutadà sense llibertat que està malalt, o com un intern que es troba malalt en un centre penitenciar.

Ahir, quan un grup de diputats de la Comissió de Justícia d'aquest Parlament visitàvem els centres penitenciaris de Figueres i de Girona, un intern d'uns seixanta anys em va comentar: «Sóc un diabètic, i aquí moltes vegades la dieta per a la meua malaltia no es compleix al cent per cent. Quan m'he queixat, se m'ha dit que estic en un centre penitenciar i no en un hospital. Sóc un pres malalt, no un malalt que està pres.» Aquesta és una reflexió, senyores i senyors diputats, que ens hauríem de fer tots. El nostre Grup creu que, en primer lloc, l'intern és un ciutadà que només compleix la pena per la qual ha estat condemnat, que és la privació de llibertat, però que continua mantenint la totalitat dels seus drets, i, per tant, el dret de gaudir de la sanitat general que poden rebre tots els altres ciutadans.

A més, en contestar el Conseller de Sanitat i Seguretat Social, senyor Trias, la interpellació del Grup Socialista, deia que responia no solament pel fet de pertànyer al Consell Executiu, sinó perquè és el Conseller de Sanitat i, per tant, corresponsable en els temes d'assistència sanitària a les presons. Deia, textualment: «Perquè és evident que no es pot considerar que l'assistència sanitària als presos hagi d'anar per una via totalment deslligada de l'assistència sanitària global de la població». Per tant, el mateix Conseller de Sanitat reconeix la responsabilitat de la Conselleria en temes d'assistència sanitària a les presons.

Entenem que els presos han de beneficiar-se del conjunt de la sanitat, han de beneficiar-se dels programes de prevenció i curació de la Direcció General de Salut Pública. El mateix Conseller de Sanitat, en respondre la interpellació, deia que, si bé era evident el trasllat d'especialistes mèdics a les presons, insistia que, no només era per a una finalitat sanitària, sinó que aquest trasllat d'especialistes es feia sobretot per raons de seguretat. I acabava dient que, l'atenció sanitària, no és absolutament necessari que es faci dintre de les presons, però que ho aconsellava la complicació que comporta tenir presos que van circulant pels hospitals de Catalunya.

Aquest és un exemple evident que, a vegades, l'interès de la direcció penitenciària que, davant de qualsevol altra funció, ha de vetllar per la guarda dels interns, no coincideixi al cent per cent amb les necessitats dels interns malalts.

Per tot això, creiem que la Subdirecció General de Sanitat Penitenciària ha de dependre directament de Sanitat; és aquesta Conselleria la que és responsable de la salut de tots els ciutadans, presos o no, mentre que la Direcció General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació té al seu càrrec la custòdia dels interns.

En el negat supòsit, de tota manera, que el Grup dels socialistes no admetès aquesta esmena, anuncio ja des d'ara que el nostre Grup també votarà a favor de la totalitat de la Moció, perquè entenem que, encara que la Subdirecció no estigui adscrita a la Direcció General de Salut Pública, és millor la seva creació que no la situació actual.

Pel que fa al primer punt de la Moció, crec que els diputats que vàrem visitar ahir les presons de Girona i Figueres, d'una manera objectiva, perquè ho vàrem veure amb els nostres propis ulls, i almenys en aquestes dues presons, es constata una greu situació higiènica i sanitària.

Voldria assenyalar el que a aquest Diuipat li va semblar més greu d'aquesta visita: en primer lloc, a la presó de Figueres no existeix, a la infermeria, un departament per a malalts infecciosos. Aquests, o bé conviuen amb la resta dels interns, amb el perill de contagi per a aquests, o bé els han de col·locar en cel·les que s'utilitzen per a interns als quals s'aplica l'article 10, o sigui, els sancionats. I això vol dir que, a més de la seva malaltia, de la seva privació de llibertat, han de romandre a les cel·les durant tot el dia i tota la nit, només amb dues hores de passeig, i, com algun funcionari ens deia, per a un malalt tuberculós, que necessita aire i espai, estar tancat en vuit metres quadrats no li pot ser de cap manera beneficiós, sinó molt perjudicial.

En segon lloc, per als interns que arriben a aquestes presons, la revisió mèdica es resumeix quasi en un pur formulari de preguntes verbals; per això es donen casos d'interns que, una vegada han conviscut amb un altre intern, han estat aïllats perquè tenien alguna malaltia contagiosa.

En tercer lloc, cal remarcar la greu situació en què es troben els malalts psíquics, ja que si bé alguns d'ells són ingressats en centres psiquiàtrics, la majoria no hi són admesos, cosa que el mateix Conseller de Sanitat va reconèixer quan va contestar la interpellació del Diputat senyor Oliart: va dir que els hospitals psiquiàtrics provincials rebutgen els penitenciaris psiquiàtrics i que aquests han de restar a la presó, lloc que, evidentment, no és l'adequat per a la recuperació dels malalts mentals.

En quart lloc, no hi ha un tractament dels drogodependents; només quan ingressen en el centre penitenciari s'intenta que superin el període d'abstinència, però sense cap altre seguiment. Podria continuar amb més casuística, però crec que és suficient per votar afirmativament aquest punt, per constatar la greu situació higiènica i sanitària a les presons, i això no vol dir que els centres no hagin millorat, però encara resten a anys-llum perquè els interns tinguin les suficients garanties sanitàries.

El segon punt fa referència a la creació d'una subdirecció general de sanitat penitenciària, que nosaltres entenem fonamental; no solament per coordinar les diferents infermeries dels centres penitenciaris o de planificar vacunacions i tot el que correspon a una sanitat preventiva, sinó per planificar el que ha de ser la sanitat a les presons mentre aquestes existeixin o, si més no, es dugui a terme la modificació del Codi Penal, amb la qual la majoria dels grups estem d'acord, perquè hi hagi penes alternatives a la privació de llibertat, que reduiria l'actual massificació.

Les presons es convertiran, cada dia més, en centres hospitalaris. Jo aquí només vull assenyalar les dades facilitades pels directors de les presons de Figueres i Girona ahir mateix: més del 70% són drogodependents; hi ha un nombre important de malalts de la SIDA, d'hepatitis, de malalties mentals, de tuberculosi, etcètera. Podríem afirmar que la major part de la població de les presons a Catalunya està malalta; per tant, creiem necessària la creació de les subdireccions mèdiques a tots els establiments penitenciaris.

Pel que fa al tercer punt, és evident que calen unes mesures per garantir el dret a la salut dels ciutadans privats temporal-

ment de llibertat; no es pot admetre, per exemple, que en una població com la que ens hem referit abans, i amb presons que compten al voltant dels 150 interns, no hi hagi ni un ATS les vint-i-quatre hores del dia. Però són moltes les mesures que s'han de prendre amb urgència.

Per aquestes raons principals, el nostre Grup també votarà afirmativament el quart punt.

I, per acabar, crec que si totes les senyores i els senyors diputats haguessin visitat ahir les infermeries de les dues presons i haguessin examinat la situació sanitària d'aquestes, no hi ha dubte que ara aquesta Moció presentada pel Grup dels socialistes mereixeria l'aprovació de tots ells.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, Honorable President. De manera breu direm que donem ple suport a la Moció presentada, amb l'esperança que col·labori a millorar l'assistència sanitària a les presons, la qual és absolutament deplorable.

Instem que el problema —que és complex i costós, no ho dubtem— s'afronti de manera global i seriosa; que es creï una xarxa assistencial penitenciària, amb una organització idònia, pensant que si segueix l'evolució actual i la patologia que es genera dins les presons —vostès ja saben que molts entren bons i surten malalts— aviat necessitarem no només recintes d'internament, sinó tan sols hospitals.

El nostre vot serà, doncs, favorable a la Moció.

Gràcies, Honorable President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Pel Grup parlamentari Mixt... (*Pausa.*) No intervé. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Molt breument, per anunciar el vot favorable del meu Grup a la Moció presentada per l'Il·lustre Diputat senyor Oliart, ja que, certament, no és necessari que les Nacions Unides declarin els drets civils i polítics dels detinguts perquè qualsevol govern responsable i amb una mínima sensibilitat humanitària estableixi, entre les seves prioritats, assolir les millors condicions d'habitabilitat per als condemnats a privació de llibertat, ja que la pena que estableix el nostre ordenament criminal és aquesta, la privació de llibertat, i no la de viure en situacions d'amuntegament infrahumanes i amb una precarietat sanitària alarmant, que afecta tant els interns com les condicions de treball dels funcionaris.

Tampoc és ara el moment —com deia l'Il·lustre diputat interpellant— d'entrar en la casuística coneguda per tots, coneguda pels grups parlamentaris i molt especialment pel nou equip que s'ha fet càrrec de la Direcció General de Serveis Penitenciaris, la il·lusió i els ànims del qual per afrontar aquesta situació ens consta, però sembla que tota l'actuació del Departament de Justícia en aquest àmbit està impregnada d'una certa resignació, de qui no ha enviat les seves naus a lluitar contra els elements.

I per això nosaltres esperem que tant l'Informe del Defensor del Pueblo com aquesta Moció, si és aprovada, suposin un impuls suficient per al Departament de Justícia.

I la votarem sencera, incloent-hi l'apartat segon, que demana la creació d'una subdirecció general, tot i que això contradiu la nostra concepció d'estalvi administratiu, però creiem que, do-

nada la situació, és necessari que el responsable de política sanitària de les presons disposi de la màxima autoritat i dels recursos estables que aquesta dignitat comportaria.

És per tot això, com dic, que votarem favorablement la Moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Renau.

El Sr. RENAÚ: Senyor President, senyores i senyors diputats, tal com molt bé es pensava el senyor Oliart, votarem en contra de tots els punts d'aquesta Moció.

I d'entrada li he de dir que en el primer punt, quan vostè ens parla que: «es constata la greu situació higiènica i sanitària», evidentment, jo crec que és exagerat això de dir «greu», per tota una sèrie de motius, que després en parlarem. Podem dir que la situació no és prou bona, podem dir que des de fa temps s'està intentant millorar la situació higiènic-sanitària, però que en aquests moments és una greu situació, evidentment, no és així.

Aleshores, també li he de dir que, tal com ja va dir el Conseller de Sanitat en la interpellació, existeix en aquests moments una clara política en matèria de sanitat penitenciària. En aquest sentit, i com a dades concretes: des de l'any 1984, en què es van assumir les competències en matèria sanitària, s'han anat dissenyant i portant a terme tota una sèrie de ventalls de programes, tal com va dir el Conseller, i que no repetiré, només per sobre: el programa de la SIDA, el programa de l'aplicació de l'article 60, el de l'hepatitis B, salut dental, tuberculosi pulmonar, atenció a drogodependents, etcètera.

A més, per tal d'abordar des d'una perspectiva actual l'atenció sanitària, és a dir, tenint en compte l'espectacular increment de la població reclusa i el progressiu augment de la incidència entre els reclusos de la patologia relacionada amb l'addicció de la droga per via parenteral, s'ha posat en marxa ja fa un mes un programa de sanitat penitenciària —cosa que és el que vostè demanava en el primer punt—, desenvolupat bàsicament en quatre grans eixos: primer, potenciar els equips d'atenció primària, mitjançant un augment de la dotació de les especialitats de primer nivell a tots els centres penitenciaris i també dels mitjans diagnòstics-terapèutics fonamentals, per tal de permetre aquell grau d'autonomia òptim per a cada centre i establir així el major nombre possible de trasllats innecessaris; en segon lloc, afavorir la màxima utilització de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública catalana, mitjançant una política de convenis-concerts amb el Departament de Sanitat i Seguretat Social i el de Justícia, integrant-hi plenament i de manera universal l'assistència sanitària de tota la població reclusa, tal com disposa la Constitució i l'ordenament jurídic, i, més específicament, l'article 6, apartat b), de la Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya, del 9 de juliol de 1980; tercer, posar en marxa el mòdul penitenciar integrat a l'Hospital del Consorci Hospitalari de Terrassa, no com una estructura paral·lela, sinó com una àrea d'atenció hospitalària especial que utilitzarà tots els recursos i equipaments centrals de què disposa, i quart, acabar les obres de la infermeria del centre penitenciar, de la presó Model, d'homes, de Barcelona, i també l'adequació i l'equipament de la infermeria de la nova presó de Brians.

Com poden veure, per això ens oposem a aquest punt primer, perquè darrerament s'està portant aquesta política en matèria de sanitat.

Pel que fa a la creació que vostè diu en el segon punt de la creació de la Subdirecció General de Sanitat Penitenciària, de moment considerem que no és necessària, atès que les seves funcions s'englobaran a les tasques que portarà a terme la Subdirecció General d'Afers Penitenciaris, la qual assumirà la competència general de sanitat.

A més, tal com ja hem dit, des de ja fa un mes s'ha incorporat a la Direcció General de Serveis Penitenciaris i de Rehabilitació un director del programa sanitari per tal de potenciar-lo, coordinar globalment tots els àmbits de l'assistència mèdica sanitària. Tal com vostè ha dit, senyor Oliart, el nom no fa la cosa i, per tant, és igual que es digui «director de programa» o, tal com vostès demanen, una «direcció general de serveis penitenciaris de rehabilitació». En resum, tal com li deia, votarem en contra de tots els punts.

Ara jo, senyor Oliart, de totes les coses que vostè ha dit, jo li diria que vostè està molt decebut. Li agraim l'interès que té vostè per les presons, però em fa l'efecte que no tot és negatiu. Jo crec que s'han fet moltes coses positives, a les presons, des d'un punt de vista d'àmbit sanitari. Per exemple, vostè, una de les coses que diu, diu: «La infermeria de la Model, que l'any 1984 es va remodelar». Evident!, estava feta un desastre tan desastre que només en tenir els traspassos ja es fa un remodelatge per sortir del pas, i ara, en aquests moments, s'està fent nova completament, i serà una infermeria digna de veure; això és una cosa. Després, per exemple, vostè ja en la interpellació —i avui també— ha parlat de les xinxes que hi ha a Wad-Ras. Escolti'm, vostè no sé si sap que en els col·legis de Sarrià avui dia hi ha xinxes. (*Remor de veus.*) Sí, i per què?, perquè n'hi ha una passa, i llavors és lògic que les senyores que surten de Wad-Ras —n'hi ha una passa, a Barcelona—, les senyores que surten de Wad-Ras els caps de setmana i se'n van a pensions és lògic que el dilluns arribin amb xinxes, i el que es fa immediatament és fer una desinfecció. Vull dir, són tota una sèrie de coses que dona la impressió que vostè només ha parlat amb alguns dels que estan interns. (*Remor de veus.*)

L'informe que hi ha del Síndic de Greuges...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. RENAÚ: ...i l'Informe que hi ha del Síndic del Defensor del Poble fa una impressió... Jo l'he fullejat, sobretot —el del Defensor del Poble no he tingut temps, perquè vaig veure'l ahir—, no tot és negatiu, a l'informe; diu que hi ha hagut moltes millores en aquests últims anys, moltes millores des d'un punt de vista alimentari, fins i tot des d'un punt de vista sanitari.

No ho sé, jo crec que vostè, en un moment donat, per les causes que sigui, intenta amb aquests casos tan difícils, com és la situació sanitària de les presons, intenta, no diria jo fer demagogia, perquè no és veritat, però sí augmentar les mancances, que veritablement hi són.

Això que m'ha dit de Tailàndia, per exemple. Aquest senyor ha estat a la presó de Tailàndia?, la coneix? Si no la coneix, com pot comparar una presó amb l'altra? Si hi ha estat, doncs, aleshores que ens ho digui i, veritablement, potser és millor estar a Tailàndia que a Wad-Ras, però em fa l'efecte que aquest senyor també exagera.

Per tota aquesta sèrie de coses, com vostè pot comprendre, votarem en contra dels quatre punts d'aquesta Moció del Grup dels socialistes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Renau. Ara, per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula el proponent de la Moció, l'Illustre senyor Oliart, per un temps de cinc minuts.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, en primer lloc, agraeixo, en nom del meu Grup, el suport que tots els grups de la Cambra —a excepció, naturalment, del Grup de Convergència i Unió— donen a la nostra Moció, prova evident que la realitat és la que estem assenyalant, i que aquí no s'està parlant amb demagògia —ja ho ha dit, de totes maneres, el portaveu de CiU, que no ho estem fent—, però per si hi hagués algun dubte: no estem parlant amb demagògia, estem parlant d'una realitat i d'una realitat indubtablement bastant punyent.

Quant a l'esmena que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, jo agraeixo també el suport que ja ens ha anunciat que donarà tant si l'acceptem com si no l'acceptem. Jo, personalment, comprenc les raons de l'Illustre portaveu, però jo crec que en aquest moment és millor que les coses continuïn igual, i que si es crea —naturalment no es crearà, perquè hi haurà els vots en contra, però, si es crea aquesta subdirecció general de sanitat—, jo penso que és millor que continuï depenent de la Direcció General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació, i això més que res per un criteri de funcionalitat.

Penso que dues línies de comandament, en aquest moment que hi ha aquest caos existent a les presons catalanes seria incrementar-lo, i penso que és més prudent que continuï havent-hi una sola línia de comandament; almenys, que hi hagi un sol responsable. Ja sé que, en fi, sis anys d'una gestió en aquest tema, la sanitat penitenciària, i que no ha funcionat amb aquest organigrama, doncs, donen totes les raons del món per intentar-ho canviar en profunditat. Però, en fi, nosaltres pensem que ha de continuar el tema igual, i, en tot cas, de moment no acceptem aquesta esmena.

S'ha parlat de la greu situació que hi ha a la sanitat penitenciària. Bé, jo em remeto a tots els informes existents, em remeto també al suport dels altres grups parlamentaris. I quant a totes aquestes mesures que se'ns van anunciar, en fi, es veu que no han servit de res, perquè la situació és la que és...

El Sr. PRESIDENT: Limiti's a pronunciar-se sobre l'esmena. Ho sap, senyor Oliart?

El Sr. OLIART: Sí, senyor President. Únicament, acabar dient que si hi ha una passa de xinxes, doncs, nosaltres ens hem de preocupar de les xinxes dels centres penitenciaris, perquè el tema de què estem parlant és aquest, i no el tema de les escoles.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Passem seguidament a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, es poden posar drets.

Els qui hi estiguin en contra?

La Moció ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Passem al quinzenè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Prevenció i Diagnòstic de les Principals Malalties Mortals, presentada pel Diputat Illustre senyor Manuel Bauzá, del Grup Popular, que té la paraula per un temps de deu minuts.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Prevenció i Diagnòstic de les Principals Malalties Mortals

El Sr. BAUZÀ: Sí, moltes gràcies, senyor President. Amb la vènia, senyories...*(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. BAUZÀ: El proppassat Ple vaig parlar, en la meua interpellació, de les principals malalties causants de defuncions al nostre país, i molt particularment de les provocades per malalties i disfuncions de l'aparell circulatori, que són les que normalment provoquen un major nombre de morts.

Tal com va quedar palès per les xifres que vaig donar a ses senyories —xifres amb les quals tothom està d'acord, amb les quals també va estar d'acord el Conseller de Sanitat i Seguretat Social, l'Honorable senyor Trias—, penso que l'oportunitat, l'actualitat del tema de la precedent interpellació i d'aquesta Moció ha estat reforçada pel fet que el proppassat 18 d'octubre coincidissin l'esmentada interpellació i la Teleconferència internacional sobre prevenció de les malalties cardíaco-vasculars organitzada per l'Organització Mundial de la Salut, a Barcelona, per la qual es donaven a conèixer les primeres dades el projecte MONICA, on participen trenta-nou centres de vint-i-sis països, entre ells, Catalunya.

Però, més enllà d'aquesta coincidència, l'oportunitat d'aquesta Moció és donada essencialment perquè veritablement l'increment de la malaltia cardíaco-vascular és una realitat cada cop més gran, afavorida per les tendències socials i demogràfiques. En aquest sentit, és lògic que l'estat d'opinió reflecteixi aquesta preocupació, i la premsa i els mitjans de difusió dediquin més part dels seus espais, i amb més freqüència, al tema. Uns exemples: a *La Vanguardia* del 24 de maig d'enguany el Director Adjunt, senyor Foix, quan parlava dels malalts d'infart que tardaven vuit hores a ser atesos als hospitals espanyols —també parlava que als hospitals de la Generalitat eren atesos en molt menys temps—, deia que tot aquest tema era una preocupació prioritària de la societat, que contempla «amb perplexitat» —ho dic textualment—, amb perplexitat, l'absència de debat polític sobre un tema tan important. Penso que nosaltres hem sortit al pas amb aquesta interpellació i amb aquesta Moció, i ja no es podrà dir això.

El País del 16 de juny de 1990 deia que «Los expertos relacionan el aumento de infartos en España con el éxito de las dietas importadas.» *El Periódico* del 25 de juny d'enguany, en un extens article sobre la sinistralitat laboral, referia que la mortalitat laboral per malalties cardíaco-vasculars s'havia incrementat, en els primers cinc mesos de 1990, de quasi un 50% a la província de Barcelona. En *El País* del 3 de juny de 1990 també s'explicava que, segons el doctor Ramon Torres, President de la Societat Catalana d'Angiologia i de Cirurgia Vascular, el 60% de les morts registrades a Espanya al llarg de 1989 van tenir com a causa dolències d'origen vascular, fonamentalment de naturalesa arterioscleròtica.

Sensibles a aquest estat d'opinió i a la realitat preocupant que provoca, el Grup parlamentari Popular ha volgut abordar aquest tema amb un enfocament global, no limitant els problemes als seus aspectes cardíacs, sinó també als cerebro-vasculars i d'altres, i positiu o de salut cardíaco-vascular, és a dir, de detec-

ció precoç de la malaltia, fent més èmfasi en la prevenció i el diagnòstic precoç de la malaltia que concentrar recursos i esforços en el seu tractament tardà. Això és especialment important de dur a terme en aquella franja de població encara jove que acumula una gran part de morts prematures –APVP (anys potencials de vida perduts), segons la terminologia anglosaxona–; ho repeteixo, que acumula una gran part de morts prematures i casos d'invalidesa que hom podria evitar.

L'informe elaborat per un comitè d'experts de l'OMS a Ginebra l'any 86 fa referència a la lluita contra les malalties cardíaco-vasculars, i diu que cada país hauria de preparar un pla d'acció en el qual hom identifiqués les fites específiques orientades cap a la consecució d'objectius, establint els terminis concrets per tal d'assolir-los. És a dir, cal que Catalunya es plantegi una fita concreta en el nombre de defuncions cardíaco-vasculars –principalment, per infarts cerebrals i de miocardi–, evitant-ne l'augment, especialment els que es produeixen de forma prematura, o sigui, entre la franja de quaranta i seixanta-cinc anys, tal com van fer el Japó i els Estats Units a la dècada dels setanta, que va reduir respectivament les taxes de mortalitat cardíaco-vascular en els homes i dones de quaranta a seixanta-nou anys, d'un 36 i 42% homes/dones i d'un 35 i 38% homes/dones als Estats Units.

Igualment, s'han de disminuir les invalideses ocasionades pels mateixos processos. Per altra banda, amb la millora dels paràmetres de salut cardíaco-vascular, cal mesurar també la reducció de la despesa sanitària: medicaments, estades hospitalàries, rehabilitacions, etcètera, i la pèrdua de producció a la indústria.

És per tots aquests motius que nosaltres demanem en el primer punt de la Moció que aquesta Cambra «insti el Govern a dur a terme la promoció de les actuacions pertinents per a la prevenció i lluita contra les malalties cardíaco-vasculars a Catalunya, per tal de reduir les taxes de mortalitat i invalidesa i elevats costos econòmics ocasionats per aquestes malalties».

Passant al punt segon de la Moció que defensem, pensem que els problemes de què hem fet esment no es resoldran aplicant mitjans exclusivament mèdics. La seva solució requerirà la mobilització i participació de tota la comunitat per tal de modificar els elements determinants dels factors de risc de les malalties cardíaco-vasculars. I, per això, en aquest segon punt de la Moció, demanem una acció d'informació adreçada a tota la població de Catalunya, mitjançant campanyes institucionals de promoció d'hàbits de vida saludable i limitadors del risc de malalties cardíaco-vasculars.

Finalment, entenem que, perquè la prevenció i lluita contra les malalties cardíaco-vasculars sigui eficaç, cal que aquestes accions tinguin un caràcter sostingut i coordinat en la reducció sistemàtica dels diferents factors de risc. Per això demanem en el darrer punt de la Moció que, en el període de deu anys, comprès entre l'any 1990 i l'any 2000, es fixin uns objectius concrets en matèria de prevenció del tabaquisme, nutrició sana, lluita contra la hipertensió arterial i foment de l'exercici físic controlat; tot exercici físic, tot esport no controlat comporta riscos importants com, malauradament, s'ha demostrat en moltes proves d'esport popular, per això demanem el foment de l'exercici físic controlat, i, tot això, per tal d'assolir les fites marcades.

Senyories, entenem, com hem exposat al llarg de la interpellació precedent i d'aquesta Moció, que les malalties cardíaco-

vasculars són un greu problema, tant al nostre país com a la resta d'Espanya i a la resta de països de la Comunitat Econòmica Europea, i també entenem que, amb els punts que proposem a la nostra Moció, estem convençuts que aquest problema entraria en una via de reducció, i per això sollicitem als grups d'aquesta Cambra el seu vot favorable.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyories, per la seva atenció i per la seva votació, que espero que sigui favorable a la Moció que acabo de substanciar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Illustre senyor Bauzá. Han presentat esmenes el Grup parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Socialista. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Viñas.

El Sr. VIÑAS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Grup parlamentari de Convergència i Unió presenta una esmena a aquesta Moció, amb la qual, en principi, he de dir que estem d'acord en els tres punts, i, aquesta esmena, la presentem en forma, diria jo, de punt previ, perquè entenem que arrodoneix i completa la Moció.

Demanem un reconeixement per part del Parlament dels fets de tots els programes de promoció de la salut i prevenció de les malalties duts a terme en aquests últims anys, i també volem valorar positivament l'increment de l'expectativa de vida dels ciutadans de Catalunya, cosa que demostra que l'Estat de la població és bo –això, fins i tot, està corroborat per l'OMS– i reconeixem, com molt bé ha dit l'Illustre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, que, certament, les malalties cardíaco-vasculars són la primera causa de mort a Catalunya, i és convenient una lluita constant i un seguiment d'aquesta lluita contra aquestes malalties, a base de la seva prevenció.

En aquest sentit, cal intensificar, doncs, la prevenció sobre els factors de risc més importants, que aquests són els que es basen, precisament, en els estils de vida dels ciutadans, en els estils de vida de la població. Hem d'instaurar, hem de promoure uns hàbits de vida més saludables; hem de promoure unes campanyes de prevenció del tabaquisme –com ja s'ha fet–, de prevenció de l'alcoholisme –com també s'ha fet–; s'han d'instigar i promoure uns hàbits de nutrició sana; s'ha de fomentar, com molt bé ha dit ell, un exercici físic controlat, i també la prevenció, sobretot, i com a punt fonamental, de la hipertensió arterial, que és la causa de gran part de les defuncions i de les malalties cardíaco-vasculars.

És per això que nosaltres presentem aquesta esmena, que espero que el senyor Diputat ens acceptarà, perquè la presentem simplement com a preàmbul i entenem que arrodoneix i completa la Moció, la qual, doncs, votarem afirmativament.

Moltes gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Correspon ara la defensa de l'esmena presentada pel Grup Socialista; per fer-ho, té la paraula la Illustre Diputada senyora Utgés.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Aquesta Moció del Grup Popular ens permetrà, una vegada més, l'oportunitat de tornar a reflexionar i de tornar a dir i a insistir que una bona organització sanitària no és aquella que tracta, dins del millor possible, les malalties una vegada que s'han produït, sinó aquella que més evita que es produeixin.

En els països desenvolupats, cada vegada els ciutadans tenen més consciència que el que ara cal exigir no és tan sols una protecció en cas de malaltia, sinó que se'ls posin els mitjans perquè aquesta no s'origini, i, tal com bé va dir el senyor Bauzà, les taxes de mortalitat actuals en el nostre país demostren, sense cap mena de dubte, que els accidents vasculars, les malalties de cor són les que adquireixen més magnitud. I, si analitzem a fons la qüestió, veiem que davant d'aquestes malalties de poc serveixen els sistemes de cures mèdiques, mentre que sí que serveixen, tal com s'ha dit, el control de la forma de vida, el control del medi i de la cultura, etcètera. Aquesta és la clau de la qüestió, i és aquí on hem d'incidir.

Però perquè aquesta actuació sigui possible, cal, al nostre entendre, una decisió política, a més de tot el suport popular, que canviï el nostre sistema sanitari, de manera —com hem dit en altres ocasions— que la salut se situï en el centre i les malalties a la perifèria. Cal que l'Administració afronti el fons d'aquesta problemàtica i que posi en marxa una política de salut d'alta volada i no es deixi portar per les contradiccions de la política sanitària tradicional i que, per tant, és imprescindible que surti de l'engarjolament actual.

La Moció que ens ha presentat el senyor Bauzà creiem que vol anar per aquest camí: posa èmfasi en la necessitat d'actuar en la prevenció i la lluita contra les malalties cardíaco-vasculars a Catalunya. El Grup Socialista ha presentat dues esmenes a aquest text —totes elles d'addició— que volen anar en la mateixa línia que ha suggerit el senyor Bauzà.

La primera esmena fa referència a incorporar que aquesta acció d'informació adreçada a la població es faci dins el marc d'una política social apropiada. Creiem que aquesta informació i educació sanitària, per utilitzar-la amb eficàcia, s'ha d'analitzar dins de cada context social; s'ha d'analitzar en relació amb el sistema social i l'àmbit físic de vida; és a dir, que partint del fet que tots els comportaments humans provoquen diversos factors de risc i que no se situen mai en l'origen de la cadena causal d'aquests factors, és imprescindible, és necessari inserir aquests objectius dins un projecte polític i social de transformació de les estructures que generen aquests riscos. D'altra manera, tot reconeixent la importància i la relativa eficàcia de la informació, haurem de ser conscients de les seves possibilitats reals i dels seus límits, si no volem caure en idealismes.

La segona esmena és també d'addició d'un nou apartat, i es tracta d'aconseguir el compromís de fer un seguiment d'aquests objectius proposats mitjançant l'adopció d'indicadors sanitaris que reflecteixin els progressos assolits. Pensem que no n'hi ha prou de definir els objectius i les estratègies d'aquesta política: moltes vegades es formulen grans propòsits que mai es compleixen, bones intencions les fites de les quals no se sap on paren, perquè no s'avaluen els objectius que s'han aconseguit. Creiem que l'objectiu constant d'una política de salut ha de ser la millora del nivell de salut de la població en forma progressiva i avaluable a través d'aquests indicadors de salut.

Caldria dir que, amb referència a aquestes dues esmenes, el Grup Socialista no tindria inconvenient a retirar la primera esmena i acceptar la transaccional amb la segona esmena, que ens ha ofert el senyor Bauzà.

Finalment, doncs, per acabar la intervenció només em resta dir que després que el nostre país hagi adoptat la resolució que declara la salut per a tothom com el principal objectiu social

dels governs i de l'Organització Mundial de la Salut per a l'any 2000, caldria que hi poguéssim afegir ara en el Parlament: «sí, i des d'ara».

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre Diputada. Correspon ara posicionar-se als diferents grups. En primer lloc, l'Agrupació del CDS: el senyor Toribio té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Per descomptat i per al CDS cal donar suport a la Moció presentada sobre les malalties cardíaco-vasculars. És veritat que s'han començat accions, però encara després de tots els anys de govern de l'actual equip estem esperant veure alguns resultats i no n'hi ha. No ha baixat la prevalença del tabaquisme, ni el sobrepès, ni altres factors de risc com la dieta, que tendeix a empitjorar... *(Pausa.)*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau! Continui, senyor Toribio.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Per tant, creiem que hem de manifestar clarament la nostra preocupació perquè, malgrat tots els programes específics existents i la formació continuada dels professionals, no hi ha resultats. I no tan sols no hi ha cap resultat que es presenti, sinó que les dades que va donar l'Honorable Conseller el dia de la interpellació són molt greus i sense cap tendència a corregir-se, cosa que farà que s'agreugi en el futur la prevalença de les malalties cardíaco-vasculars. Reiterem el nostre suport a la Moció i de la nostra intervenció suposo que es desprèn que no estem tant d'acord a reconèixer com a fet molt positiu els programes de promoció de salut i prevenció de la malaltia duts a terme.

Moltes gràcies, senyor President, Honorable, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per l'Agrupació d'Esquerra? *(Pausa.)* Pel Grup Mixt? *(Pausa.)* El Grup parlamentari d'Iniciativa? *(Pausa.)* Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Per anunciar al Grup Popular que votarem favorablement els punts de la seva Moció; per dir al Grup de Convergència i Unió que ens absteníem de l'esmena de modificació que ha proposat, en tant que entenem que el Grup que dona suport al Govern faci un preàmbul de sosteniment al seu Govern, però creiem que en aquest cas se li ha anat la mà en la seva funció d'exaltació al Govern. Per tant, entendríem un paràgraf més moderat que aquest paràgraf. I, per tant, ens absteníem d'aquesta esmena, i per assenyalat que votarem favorablement les dues esmenes del Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Correspon ara a l'Il·lustre Diputat senyor Bauzà posicionar-se en relació amb les esmenes presentades.

El Sr. BAUZÀ: Gràcies, senyor President. Quant a l'esmena de Convergència, al punt previ, en fi, estar en poder de la Mesa la transaccional i ens agradaria que donés coneixement a aquesta Cambra d'aquesta..., que donés lectura i coneixement a aquesta Cambra d'aquesta transaccional. Quant a procediment, en fi, i per abreujar, vull dir, quant a les esmenes presentades pel Grup Socialista, jo he d'agrair a la senyora Utgés el seu interès que ha demostrat amb aquesta Moció; he d'agrair-li també la retirada de la primera esmena, i, quant a la segona, també es-

tà en poder de la Mesa la transaccional a què hem arribat i voldria també que es posés en coneixement de la Cambra.

Res més, gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Es llegeixen, si us plau, les dues propostes de transacció per a coneixement de la resta dels grups per si... Jo voldria aclarir que òbviament el presentador de la Moció és propietari, en tot cas, d'acceptar o no les esmenes que es presenten o de proposar transaccionals. Ho dic perquè estem complint estrictament el que preveu el Reglament, perquè he observat alguna certa cara d'estranyesa. Això no vol dir que, si de la lectura d'aquestes transaccionals algun grup considerés que varia el sentit del seu vot, podria demanar, si variés el sentit del seu vot, explicació de vot.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Parlament de Catalunya reconeix, com a fet molt positiu, els programes de promoció de la salut i prevenció de la malaltia duts a terme en els darrers deu anys. Així mateix, valora positivament l'increment de l'expectativa de vida dels ciutadans de Catalunya, que demostra el fet que l'estat de salut de la població ha millorat sensiblement. Això no pot fer oblidar que, malgrat tot, les malalties cardíovasculars són la primera causa de mort a Catalunya, i en aquest sentit cal intensificar la prevenció sobre els factors de risc més prevalents que són els que depenen més dels estils de vida de la població».

Com a punt tercer de l'esmena transaccional, es proposa el següent text: «Fixar en el període 1990-2000 uns objectius concrets, tenint en compte els indicadors sanitaris de l'Organització Mundial de la Salut en matèria de prevenció del tabaquisme, nutrició sana, lluita contra la hipertensió arterial i foment de l'exercici físic controlat, per tal d'assolir les fites marcades».

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. (*L'I. Sr. Clotas demana per parlar.*) Senyor Higiní Clotas?

El Sr. CLOTAS: Encara que sigui abusant de la benevolència de la Presidència, demanaríem la lectura de nou del primer punt de la Moció, si us plau.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perfectament. (*Pausa.*)

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Parlament de Catalunya reconeix com a fet molt positiu els programes de promoció de la salut i prevenció de la malaltia duts a terme en els darrers deu anys. Així mateix, valora positivament l'increment de l'expectativa de vida dels ciutadans de Catalunya, que demostra el fet que l'estat de salut de la població ha millorat sensiblement. Això no pot fer oblidar que, malgrat tot, les malalties cardíovasculars són la primera causa de mort a Catalunya, i en aquest sentit cal intensificar la prevenció sobre els factors de risc més prevalents, que són els que depenen més dels estils de vida de la població».

(*L'I. Sr. Clotas demana per parlar.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Digui, senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS: A efectes de votació, senyor President, el Grup Socialista demanaria, si els altres grups no hi tenen inconvenient, que aquest primer punt es pogués fraccionar, una primera votació fins al punt i seguit, i una segona votació a partir del punt i seguit.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: O sigui fins a «sensiblement», una votació, i a partir d'«Això no pot fer oblidar...», una altra votació.

Per tant, perquè, si no ho he entès malament, hi ha una posi-

ció en relació amb aquest punt previ diferent, votaríem primer el primer paràgraf, després el segon i després la resta de la Moció incorporant-hi l'esmena transaccional, que era un quart punt que passa a ser un tercer, sobre la base de la transacció.

Per tant, el primer de l'esmena transaccional, el primer paràgraf fins al punt «sensiblement».

Vots a favor, es posin drets?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Moció..., aquest primer paràgraf ha estat aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Segon paràgraf.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest segon paràgraf ha estat aprovat per unanimitat.

La resta de la Moció amb els punts tal com han quedat referits.

Vots a favor, es posin drets?

Vots en contra?

Abstencions?

El contingut d'aquesta Moció ha estat aprovat per unanimitat.

Passem ja a substanciar el darrer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política Turística de Catalunya, presentada pel portaveu de l'Agrupació popular del CDS. L'Illustre Diputat senyor Latorre té la paraula. (*Remor de veus.*)

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política Turística de Catalunya

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, sense la voluntat de corregir aquesta Presidència, de moment som una Agrupació parlamentària, no pas una agrupació «popular». (*Remor de veus.*) Ens agradaria ser molt populars, senyor Curto: amb la seva ajuda segurament ho aconseguirem. (*Remor de veus.*)

Pujo a la tribuna, senyores diputades, senyors diputats, o pujava a la tribuna amb el mateix ànim constructiu amb el qual vàrem substanciar la interpellació sobre la política turística de Catalunya, i en pujar a la tribuna no puc sinó lamentar que una vegada més cap membre del Govern, cap membre del Govern —ara n'arriba un, l'esperarem; ara arriba l'únic membre del Govern, que no és pas, precisament, el Conseller de Turisme, que jo sàpiga, de moment; encara que el podran fer segurament: Subirà, no es desesperi... (*Rialles i remor de veus.*) El Conseller de Turisme, doncs, no es troba a la sala. Després em referiré a aquesta absència. (*Remor de veus.*)

Amb aquest tarannà constructiu, nosaltres hem formulat una moció que consta de sis punts... (*Pausa.*) Deixarem que el futur Conseller de Turisme se'n vagi i torni... (*Rialles.*) I se'n vagi...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Li prego, si us plau, que es refereixi als continguts expressats en aquest punt de l'ordre del dia i deixi de fer altres consideracions.

El Sr. LATORRE: Però si estava parlant de turisme, estava parlant de turisme. Moltes gràcies, senyor President. M'agradaria també que aquestes mateixes referències les fes a algun il·lustre membre del Govern de la Generalitat.

En qualsevol cas...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Aquesta Presidència intenta aplicar en tot moment el Reglament. Moltes gràcies.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Jo li agrairé que ho faci sempre.

Deia que aquesta Moció consta de sis punts, els dos primers de la qual parlen de la promoció turística, i volem que en el marc d'una política de coordinació de totes les institucions i entitats que efectuen actuacions en el camp de la promoció turística, proposem incrementar el programa i posada en marxa del pla de *marketing*, diferenciant el centres de demanda segons les seves característiques i establint plans especials per a aquells països, aquells als quals em referia, i que fins ara, a l'hora de substantiar la interpellació, quan parlava que 400 milions de personatges del món estan incorporant-se a la llibertat, i com a conseqüència estan canviant els seus hàbits estiuencs. Volem establir, voldríem establir un pla sobre turismes alternatius, turisme de tercera edat, turisme en família, turisme social, agroturisme i aquells altres que, podent ser avui... (*remor de veus*), podent ser avui una novetat, probablement constituïran en el futur els esquemes normals del turisme vacacional del futur.

El tercer punt de la nostra Moció pretén considerar la figura del municipi turístic i la seva major demanda de serveis en la seva desequilibrada relació habitant-població demandant, quan es planifiquen programes d'infraestructura en temes com carreteres, abastament d'aigües, sanejament i depuració d'aigües residuals, plans de tractament de residus sòlids, conservació i recuperació del medi ambient urbà, o quan simplement fan plans que no tenen res a veure amb les infraestructures, però que sí que tenen a veure amb la seguretat ciutadana, per exemple.

Mitjançant el punt 4 de la nostra Moció, proposem la constitució, a Catalunya, d'una societat de capital a risc, l'objectiu de la qual fóra dissenyar i desenvolupar projectes d'oci i de participar en aquells projectes promoguts pel Govern i les seves empreses públiques, o bé per la iniciativa privada, la importància de la qual o les circumstàncies així ho puguin aconsellar.

Mitjançant el punt cinquè de la nostra Moció, i amb l'objectiu, tant de captar un turisme de qualitat i d'un més important poder adquisitiu, com d'assegurar la qualitat dels serveis als assistents als múltiples congressos, conferències o convencions que ja ara se celebren a Catalunya, es constituirà..., es proposa la constitució d'una entitat de congressos i exposicions mitjançant la forma d'una societat pública que promogui la celebració d'aquests esdeveniments en col·laboració amb altres institucions del país.

I, finalment, i això fa referència a l'última part de la meua intervenció en el moment de substantiar la interpellació, proposem incrementar les actuacions que calgui per tal de garantir la qualitat de les aigües de bany a totes, a totes les platges de Catalunya, d'acord amb la legislació vigent a l'Estat espanyol en aplicació de la normativa comunitària.

Senyores diputades, senyors diputats, jo feia referència, al principi, a l'absència, en aquest plenari, a l'hora de substantiar aquesta Moció, del Conseller de Turisme. Això pot obeir a una circumstància —que jo no crec que sigui aquesta— de desinterès pel contingut d'aquesta Moció —no m'ho crec—, o bé perquè l'Honorable Conseller de Turisme té la seguretat, que li dona el seu Grup parlamentari, que no acceptarà cap punt de la nostra Moció.

Per tal d'estalviar un temps que, segurament, les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats podran dedicar a altres activitats més avantatjoses sobre el país, la nostra Agrupació parlamentària, senyor President, retira aquesta Moció.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

No havent-hi cap més punt de l'ordre del dia per substantiar, s'aixeca la sessió.

(La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i tres minuts.)